

ДИЙН

ТРИАЪР

КУНЦ

Здравач

на

разсъмване

ДИЙН КУНЦ ЗДРАЧ НА РАЗСЪМВАНЕ

Превод: Адриан Лазаровски

chitanka.info

ЧЕЙС

1

1971 година Брус Спрингстийн все още не беше известен. Нито пък Том Круз — тогава той беше ученик. Джулия Робъртс не навестяваше сънищата на младите мъже. Робин Уилямс, Стив Мартин и Арнолд Шварценегер още не бяха извоювали нито славата, нито богатството си.

Ричард Милхауз Никсън беше президент на Съединените щати. Войната във Виетнам бе в разгара си. В Уилмингтън, Северна Каролина, януари беше време на насилие срещу чернокожите жители — палежи, експлозии, престрелки. В изправителното заведение „Атика“ в щата Ню Йорк най-кървавият затворнически бунт в историята на Америка отне живота на четирийсет и трима души.

Списъкът с бестселъри на „Ню Йорк Таймс“ включваше „Ветровете на войната“ на Хърман Уоук и „Поредната крайпътна атракция“ на Том Робинс.

Филмите: „Френска връзка“, „Портокал с часовников механизъм“, „Клут“.

Музиката: Каръл Кинг, Джон Денвър, Джон Ленън като соло изпълнител, „Лед Цепелин“, току-що пробиващият Елтън Джон.

Продажбите на цигари в САЩ надхвърлиха петстотин и четирийсет и седем милиарда. Дж. С. Пени умря на деветдесет и пет годишна възраст. Пет хиляди съветски граждани измряха в лагерите през тези дванайсет месеца — свидетелство за репресиите на режима.

Бе едно друго време. Един друг свят.

Терминът „сериен убиец“ беше непознат. Както и думата „социопат“.

2

В седем часа, седнал на подиума като почетен гост, на Бен Чейс бе сервирано не особено вкусно печено говеждо, докато разни високопоставени особи се обръщаха към него и от двете му страни, надвисвайки над салатата му и купата с недоизядени плодове.

В осем часа кметът стана от мястото си, за да произнесе отегчителните си хвалебствия в чест на знаменития гражданин, герой от вьетнамската война. Половин час по-късно, след като речта му най-накрая завърши, той поднесе на Чейс красиво оформен свитък, където подробно се описваха великите му подвизи, и го провъзгласи за герой на града.

На Чейс бяха връчени и ключовете на чисто нов мустанг кабриолет — съвсем неочакван за него дар от Търговската асоциация.

В девет и половина Бенджамин Чейс бе ескортиран тържествено от ресторанта „Железният чайник“, където се състоеше събитието, до паркинга. Там го чакаше новата му кола — истински звяр с осем цилиндров двигател и пълното оборудване, полагащо се на един спортен модел, включващо автоматична скоростна кутия, дълбоки меки седалки, странични огледала и бели гуми. Бе боядисана в искрящо черно, което контрастираше приятно с пурпурните ивици, започващи от предния капак и продължаващи от двете страни на автомобила.

Точно в десет и десет, след като вестникарите го снимаха заедно с кмета и представителите на Търговската асоциация, Чейс изрази благодарността си към всички присъстващи, метна се в своята награда и отпраши.

В десет и двацет той вече се носеше по улиците на предградието „Ашсайд“ със скорост, надвишаваща със сто километра в час разрешените шейсет. Чейс профуча на червено по трилентовия булевард „Галасио“, зави зад ъгъла с такава скорост, че изгуби управление за миг и събори един пътен знак.

В десет и половина пое по дългия, стръмно издигащ се Канакауей Ридж Роуд, чудейки се дали ще може да накара своя мустанг да не пада под сто и шейсет до върха на склона. Играта ставаше опасна, но на него изобщо не му пукаше дали ще катастрофира или не.

Обаче дали защото двигателят имаше ограничител на скоростта, или пък колата просто не е била предназначена за подобни изпитания, не стана така, както му се искаше. Въпреки че Бен натискаше докрай педала на газта, спидометърът не показва повече от сто и трийсет километра, докато се движеше нагоре, и падна до сто и десет, когато изкачи хребета.

Сдържайки раздразнението си, той отлепи крак от педала, позволявайки на лъскавата машина да се плъзне по равния път с две платна, простиращ се по хребета на склона над града.

Долу се откриваше невероятна панорама от светлини — идеална гледка за влюбените сърца. Вляво от шосето се издигаше отвесна каменна стена, а отдясно се ширеше тревна площ, широка около петдесетина метра. Тя се простираше до железния парапет, отделящ парка от пропастта долу. Отвъд него улиците на града приличаха на миниатюрна електрическа карта, като светлинките бяха най-много в централната му част и около големия търговски център „Гейтуей Мол“.

Влюбените — предимно тийнейджъри — вечер паркираха тук, скривайки се от външния свят сред боровите дървета и къпиновите храсти. Възхищението им от красотата на нощния град ги хвърляше в обятията на партньора им по няколко пъти на вечер.

Едно време и Чейс беше правил така.

Той отби и спря колата. За миг тишината на нощта му се стори дълбока и всеобхватна. После Бен различи песента на щурците, тревожния вик на сова в далечината и смеха на млади хора.

Този смях го накара да се замисли защо е дошъл тук. Вярно, че му беше дошло до гуша от кмета, Търговската асоциация и всичко останало. Изобщо не му се ходеше на този банкет и отиде само защото не можа да измисли причина да им откаже. Сблъскал се с домораслия патриотизъм на градските власти, с тяхната романтична представа за войната, той се чувстваше така, сякаш невидим товар го притиска към земята. Навярно тягостните му чувства се усилваха и от обстоятелството, че някога и той беше същият като тях. Във всеки случай, избавил се от тяхната компания, той се бе насочил именно тук

— в тази част на града, която свързваше с романтичните си спомени, алеята на влюбените над Канакауей, за която жителите на града разправяха какви ли не шеги.

Сега обаче тишината само му пречеше, позволявайки на неприятните мисли да го обсебват. Що се отнася до удоволствието, какво удоволствие беше да дойдеш тук сам? Макар че дори и да беше с момиче, едва ли щеше да се чувства по-добре.

Сред храстите в парка бяха паркирани половин дузина автомобили. Лунната светлина се отразяваше от броните и прозорците им. Ако Бен не беше наясно с мотивите на младежите, навярно щеше да си помисли, че колите са изоставени. Леко запотените стъкла обаче издаваха присъствието на младите двойки.

От време на време някаква сянка помръдваше в машините, изкривена от замъгленото стъкло. Това беше единственото движение, като се изключи шумоленето на листата на дърветата.

Изведнъж някаква сянка изникна от скалата вляво и започна да се промъква крадешком към тъмното островче под голямата плачеща върба, намираща се на около трийсетина метра от колата на Чейс. Въпреки че излъчваше дивата грация на изплашено животно, сянката без съмнение принадлежеше на човек. Той се движеше бързо, приведен ниско над земята.

Във Виетнам Чейс бе развил нещо като шесто чувство за приближаваща опасност. Сега изпитваше същото усещане.

Самотен мъж, дошъл пеш, без автомобил, веднага привличаше вниманието на алеята на влюбените. Колата представляваше подвижно легло за днешните тийнейджъри, задължителен елемент при прелъстяването и неотменим атрибут на съблазнителя. Нито един съвременен Казанова не би постигнал успех без нея.

Възможно бе човекът да търси развлечение във воайорството — да погледа влюбените птички за свое удоволствие и за техен смут. Докато беше в гимназията, Чейс на няколко пъти бе ставал жертва на подобни изпълнения. Тези забавления обаче бяха предимно за помалките и за аутсайдерите — за хлапетата, които нямат възможността да се намират вътре в колата, където се вършеше истинската работа. Доколкото знаеше Бен, възрастните не се вълнуваха от подобни неща. Обаче мъжът, който се прокрадваше из храстите, беше поне метър и осемдесет висок, тялото му имаше пропорциите на зрял човек и бе

лишен от юношеска тромавост. Пък и въпросното забавление се практикуваше на групи, за да се предотврати евентуалният побой от страна на някой изненадан любовник.

Не, това не беше на добре.

Мъжът излезе от прикритието на върбата — все още бе превит и се движеше много бързо. Той спря до къпиновите храсти и започна да изучава един тригодишен шевролет, паркиран до железния парапет, съвсем близо до ръба на пропастта.

Без да е наясно какво точно става и какво трябва да направи, Чейс се пресегна през седалката и махна плафонерата на лампата от тавана на колата. После разви крушката и я пхна в джоба си. Когато отново се обърна напред, видя, че човекът стои в храстите, сякаш бе недосегаем за бодлите им.

Чу се звънлив момичешки смях. На някого от влюбените, изглежда, му бе станало твърде горещо зад затворените прозорци.

Мъжът в храстите се запромъква отново, приближавайки се до шевролета.

Съвсем безшумно, защото натрапникът се намираше на не повече от петдесетина метра от него, Чейс се измъкна от колата си. Той остави вратата отворена, понеже беше сигурен, че шумът от затварянето ѝ би изплашил непознатия. Заобиколи автомобила и пое внимателно през тревата, която бе наскоро скосена и влажна, а следователно и хлъзгава.

Лампичките в купето на шевролета светнаха, но светлината изглеждаше мътна заради запотените стъкла. Някой извика, след което се чу писъкът на младо момиче. Той едва бе секнал, когато девойката изпищя отново.

Отначало Чейс не бързаше, но след като дочу шума от борбата, се втурна напред. Когато се приближи до колата, видя, че вратата откъм шофьора е отворена. Натрапникът се бе проврял през предната седалка и налагаше някого с всички сили. През замъглените прозорци се виждаше как сенките се мятат бясно насам-натам.

— Стой! — извика Чейс. Намираше се точно зад гърба на непознатия.

Мъжът се измъкна от колата и в същия миг Бен видя ножа в ръката му. Воайорът го беше вдигнал високо и Чейс забеляза кръвта по китката и острието.

Бен с един скок се озова до непознатия и го блъсна в прозорците на колата. После приклеци врата му в желязна хватка.

Момичето продължаваше да крещи.

Непознатият се извиваше, мъчейки се да се освободи. На няколко пъти се опита да забие ножа в бедрото на Чейс, но не успя. Беше аматьор.

Бен затегна още повече хватката си.

Колите наоколо започнаха да потеглят. Появата на проблем на алеята на влюбените пробуждаше сексуалната вина, която се крие у почти всеки тийнейджър. Никой не искаше да остане и да разбере какво става.

— Пусни ножа! — заповяда Чейс.

Макар че непознатият отчаяно се нуждаеше от въздух, той отново замахна с оръжието си. Пропусна.

Чейс изведнъж се ядоса. Вдигна воайора във въздуха и го стисна така, че за малко да го удуши. Обаче се подхлъзна на мократа трева, загуби равновесие и падна, повличайки със себе си своя противник.

Този път ножът на натрапника се заби в бедрото на Бен, точно под хълбока. Той инстинктивно подскочи и отхвърли непознатия настрани, лишавайки го от оръжието му.

Нападателят се завъртя и бързо се изправи на крака. Направи няколко крачки към Чейс, оглеждайки се за ножа, но после, изглежда, си даде сметка, що за противник има, и хукна.

— Спрете го! — извика Бен.

Обаче почти всички по-близки автомобили бяха отпрашили. А шофьорите на паркираните до пропастта реагираха така, както бяха реагирали боязливите тийнейджъри на първите признаци на борбата — лампичките светваха, двигателите се запалваха, гумите изскърцваха. Скоро единствените коли на алеята на влюбените бяха шевролетът и мустангът на Чейс. Болката в крака му беше много силна, макар и да не бе по-различна от стотиците други, с които се беше справял. На светлината от купето от шевролета видя, че не кърви обилно, което означава, че раната е повърхностна и не е засегната артерия. Бен се опита да се изправи и направи една крачка. Можеше да върви, макар и с известни усилия.

Той се приближи до колата, надзърна вътре и в следващия момент му се прииска да не беше толкова любопитен. Млад мъж,

вероятно деветнайсет-двайсетгодишен, се бе изхлузил наполовина от седалката и лежеше на пода. Целият бе в кръв, устата му беше отворена, а очите му бяха изцъклени.

На съседната седалка, свита до самата врата, тихо ридаеше хубавичка брюнетка, година-две по-млада от своя кавалер. Беше обхванала коленете си толкова здраво, че ръцете ѝ напомняха ноктите на хищна птица, неумолимо впити в плячката. Беше само по розова миниполичка — нямаше нито сутиен, нито блузка. Малките ѝ гърдички бяха изпръскани с кръв, а зърната им бяха щръкнали.

Чейс се зачуди защо ли последната подробност му направи такова силно впечатление.

— Стой там — каза ѝ той от вратата откъм шофьора. — Ще дойда да те взема.

Тя не отговори и продължи да плаче.

Чейс почти беше затворил вратата, когато осъзна, че така ще загаси осветлението и ще остави момичето съвсем само с трупа в колата. Заобиколи автомобила, подпирайки се на него заради раната в десния си крак, и отвори вратата на девойката.

Навярно тези хлапета си мислеха, че ключалките са за глупаците. Това, мислеше си той, е следствие от оптимизма на тяхното поколение, неизменна част от теориите им за свободната любов, взаимното доверие и всеобщото братство. Тяхното поколение се стремеше да изживее живота си така пълнокръвно, сякаш отричаше съществуването на смъртта.

Тяхното поколение. Чейс бе само няколко години по-възрастен, но не смяташе, че принадлежи към тази генерация или към някоя друга. Чувстваше се съвсем сам.

— Къде е блузата ти? — попита.

Момичето вече не наблюдаваше втренчено трупа, но и не се осмеляваше да погледне към спасителя си. Взираше се тъпо в коленете и побелелите си кокалчета и нещо си мърмореше.

Чейс се наведе, намери блузката на пода под краката ѝ и ѝ я подаде:

— По-добре облечи това.

Тя не реагира. Продължаваше да си мърмори неразбираемо под носа.

— Хайде, вземи — каза Чейс колкото се може по-меко. Убиецът може би не беше далеч.

Тя се опита да каже нещо и Бен се наведе, за да я чуе по-добре.

— Моля ви, не ме наранявайте, моля ви, не ме наранявайте!

— Нищо лошо няма да ти сторя — увери я, изправяйки се. — Не аз убих твоя приятел. Но този, който го е направил, може да е наблизо. Колата ми е ей-там. Ще дойдеш ли с мен?

Девојката вдигна поглед към него, примигна, кимна и излезе от колата. Той продължаваше да държи блузката ѝ. Момичето я взе, поизтърси я, но не успя да я облече. Още не можеше да се съвземе от шока.

— Можеш да се облечеш в колата ми — каза Чейс. — Там е по-безопасно.

Сенките под дърветата изглеждаха още по-гъсти.

Той я прегърна и я поведе към мустанга. Вратата откъм мястото до шофьора беше заключена. Докато той я водеше до другата врата, откъдето влязоха и двамата, тя се посъвзе. Пъхна едната си ръка в блузата, после другата и бавно я закопча.

Когато Бен затвори вратата и запали двигателя, тя попита:

— Кой сте вие?

— Случаен минувач. Видях копелето и си помислих, че нещо не е наред.

— Той уби Майк — промълви тя.

— Твоя приятел?

Девојката не отговори. Отпусна се назад на седалката, прехапала устни, и разсеяно изтри капките кръв от лицето си.

— Ще потърсим телефон и ще отидем в полицията. Добре ли си? Да те закарам ли в някоя болница?

— Не.

Чейс обърна и потегли по Канакауей Ридж Роуд с максимална скорост. Взе един остър завой почти без да намалява и момичето залитна към вратата.

— Сложи си колана — посъветва я той.

Тя го послуша.

— Какъв беше този? — попита Чейс. Бяха стигнали до булевард „Галасио“ и този път Бен го пресече на зелено.

— Майк — отвърна тя.

— Не гаджето ти.
— Моля?
— Другият.
— Нямам представа — отвърна тя.
— Поне видя ли лицето му?
Тя се намръщи.
— Лицето му?
— Да.
— Лице — думата като че ли нищо не й говореше.
— Да сте правили нещо друго? — продължаваше Чейс.
— Друго?
— Да сте взимали наркотици?
— Пушихме съвсем малко трева. По-рано.
„Май не е малко“ — помисли си Бен.
Той отново попита:
— Успя ли да видиш лицето му? Познаваш ли го?
— Лицето му? Не. Да. Не съвсем. Донякъде.
— Да не е някое бивше гадже или отхвърлен ухажор.
Тя мълчеше.

Явно не желаше да говори и това даде време на Чейс да обмисли ситуацията. Припомняйки си как убиецът се прокрадваше из парка, той се замисли дали непознатият търсеше точно определен автомобил или и първата попаднала пред погледа му кола би свършила същата работа; дали това бе акт на отмъщение, насочен лично срещу Майк, или дело на някой откачен. В годините, преди да го мобилизират и да го изпратят отвъд океана, във вестниците непрекъснато пишеха за безсмислени убийства. Откакто се бе уволнил, Бен не четеше вестници, но знаеше, че нещата едва ли са се променили.

Убийствата го ужасяваха. Спомни си Виетнам и операцията „Жул Верн“. В съзнанието му изплуваха неприятни спомени.

Петнайсет минути след като потеглиха от парка, Чейс спря пред полицейския участък на Кенсингтън Авеню.

— Ще можеш ли да поговориш с ченгетата? — попита Бен.
— С ченгетата?
— Да.
Момичето сви рамене.
— Предполагам, че да.

Възстановяваше се изключително бързо. Дори поиска гребенче от Чейс и го прокара през тъмната си коса.

— Как изглеждам? — погледна го тя.

— Прекрасно.

Може би беше по-добре да живееш без приятелка, отколкото да умреш и да оставиш след себе си такава, която веднага да те забрави.

— Да вървим — рече момичето.

Отвори вратата и излезе навън, а дългите ѝ стройни бедра се поклащаха грациозно под късата поличка.

Вратата на малката сива стаичка се отвори и вътре влезе дребен сив човечец. Лицето му беше набраздено от бръчки, а очите му бяха хлътнали, сякаш не беше спал от ден или два. Светло кестенявата му коса бе разрошена и се нуждаеше от подстригване. Той се приближи до масата, на която седяха Чейс и момичето, и зае единствения свободен стол, намествайки се в него така като че ли нямаше намерение никога да става.

— Аз съм детектив Уолъс — представи се той.

— Радвам се да се запознаем — отвърна учтиво Чейс, макар че изобщо не се радваше.

Девојката мълчеше, разглеждайки ноктите си.

— Е, какво се е случило? — попита полицаят, облегнал ръце на изподрасканата маса. Гледаше ги изморено, все едно беше чувал историята им хиляди пъти.

— Вече разказах на дежурния сержант повечето неща — каза Чейс.

— Той не е от отдел „Убийства“ — направи му забележка Уолъс.

— Трябва бързо да изпратите човек там. Трупът...

— Вече пратихме кола. Проверяваме информацията ви. Справяме се с тези неща. Може би не винаги добре, но се справяме. Значи твърдите, че някой е бил убит.

— Нейният приятел — наръган е с нож — поясни Чейс.

Уолъс изучаваше съсредоточено момичето, докато то разглеждаше ноктите си.

— Тя какво, не може ли да говори?

— Вероятно още е в шок.

— Сериозно? — Уолъс бе направил опит да се пошегува, което според Чейс бе неуместно.

— Мога да говоря — изведнъж се обади девойката.

— Как се казваш? — попита полицаят.

— Луиз.

— Луиз коя?

— Елънби. Луиз Елънби.

— В града ли живееш? — продължаваше с въпросите детективът.

— В Ашсайд.

— На колко си години?

В очите ѝ проблесна ярост.

— На седемнайсет.

— Ученичка ли си?

— Завърших училище през юни — рече тя. — Есента отивам в колеж. В „Пен Стейт“.

— Кое беше това момче?

— Майк.

— И това е всичко?

— Какво да е всичко?

— Само Майк? Като Либерачи. Като Пикасо. Само едно име?

— Майкъл Карнс — въздъхна девойката.

— Само гаджета, или бяхте сгодени?

— Само гаджета. Излизаме заедно от година.

— Какво правехте на Канакауей Ридж Роуд? — позаинтересува се детективът.

Момичето го изглежда дръзко.

— А вие как смятате?

Въпреки че отегченият тон на полицая беше доста неприятен, поведението на девойката дотолкова изнервяше Чейс, че той поиска да се отърве от присъствието ѝ възможно най-скоро.

— Вижте, детектив Уолъс — започна той. — Това наистина ли е необходимо? Момичето не е замесено в това. Вероятно онзи щеше да се нахвърли и върху нея, ако не се бях намесил навреме.

— Вие пък как се озовахте там?

— Просто минавах — отвърна Чейс.

Уолъс го гледа изпитателно няколко секунди, после попита:

— Как се казвате? — попита полицаят.

— Бенджамин Чейс.

— Знаех си, че съм ви виждал преди. — Тонът му изведнъж се смекчи. — Снимката ви беше във вестниците днес.

Чейс кимна.

— Вие сте се представили страхотно там — каза Уолъс. — За това наистина се изисква кураж и мъжество.

— Не чак толкова много, колкото го изкарват.

— А, сигурен съм в това — махна с ръка детективът, макар и да беше повече от ясно, че за него подвизите на Чейс във Виетнам са къде-къде по-големи от написаното във вестниците.

Момичето изведнъж прояви интерес към Бен и започна да го изучава съсредоточено.

Отношението на Уолъс към нея също се бе променило. Той каза:

— Искате ли да ми разкажете какво точно се случи?

Тя изпълни молбата му, като от време на време губеше самообладание. Чейс на два пъти си помисли, че тя ще заплаче. Искаше му се да види, че не е толкова безсърдечна. От студенината и безразличието ѝ буквално му призляваше. Навярно тя продължаваше да отрича съществуването на смъртта. Луиз сподави сълзите си и към края на разказа си беше абсолютно спокойна.

— Видя ли лицето му? — попита Уолъс.

— Само го мернах.

— Можеш ли да го опишеш?

— Съмнявам се.

— Опитай.

— Имаше кафяви очи, мисля.

— Нямаше мустаци или брада?

— Май не.

— Дълги бакенбарди или къси?

— Къси, предполагам.

— Някакви белези?

— Не.

— Нещо, което да ти е направило впечатление?

— Не.

— Формата на лицето му...

— Не.

— Какво не?

— Беше просто едно лице... Може да има всякаква форма.

— Косата му оредяваща ли беше, или не?

— Не мога да си спомня.

Чейс се намеси:

— Когато я намерих, бе изпаднала в шок. Съмнявам се да е запомнила нещо.

Вместо да му е благодарна за подкрепата, Луиз му хвърли сърдит поглед.

Той със закъснение си спомни, че за момиче на нейните години най-големият срам беше да загубиш самообладание, да не можеш да се справиш със ситуацията. А ето, че той беше издал моментната ѝ слабост не на кого да е, а на един полицаи. Повече не чакай никаква благодарност от нея, голяма работа, че си ѝ спасил живота.

Уолъс се изправи.

— Хайде.

— Къде? — попита Чейс.

— Ще отидем на местопрестъплението.

— Наистина ли е необходимо? Искам да кажа, трябва ли и аз да идвам?

— Да, ще трябва да получа от вас доста по-подробни показания. На мястото на престъплението ще си припомните много повече неща, господин Чейс. — Полицаят се усмихна. — Няма да отнеме кой знае колко време. Момичето ще трябва да го задържим за по-дълго.

Уолъс беше спрял колата си на десетина метра от мястото на престъплението. Чейс седеше на задната седалка и отговаряше на въпроси, когато пристигна служебният автомобил на журналистите от вестник „Прес-Диспач“. От него излязоха двама фотографи и един репортер.

Лошите предчувствия на Чейс се потвърдиха. След репортерите от вестника щяха да пристигнат и хора от телевизията. Щом историята се разчуеше, отново щяха да направят от него герой.

— Извинете — обърна се той към Уолъс, — налага ли се репортерите да научават кой е помогнал на момичето?

— Защо питате?

— Дошло ми е до гуша от тях.

— Но вие сте ѝ спасили живота. Трябва да се гордеете с това.

— Не искам да говоря с тях — настояваше Бен.

— Това си е ваша работа — отвърна му детективът. — Обаче се боя, че те ще поискат да разберат кой е попречил на убиеца. Това ще го има в рапорта за случая, а той е достъпен за пресата.

По-късно, когато Уолъс приключи със снемането на показанията му, Чейс слезе от колата и се запъти към полицая, който щеше да го откара до града. Изведнъж някой докосна с ръка рамото му. Той се обърна и девойката му прошепна:

— Благодаря ви.

Навярно си въобразяваше, но докосването ѝ му се стори като интимна ласка, пък и ръката ѝ остана там по-дълго, отколкото би трябвало. Само при мисълта за това му призляваше.

Срещна погледа ѝ. После веднага отмести очи.

Точно в този момент се чу изщракването на фотоапарат, съпроводено с проблесването на светкавица. То беше мигновено, но самата снимка като че ли щеше да го преследва вечно.

Когато влезе в колата, униформеният полицай зад волана му се представи като Дон Джоунс. Докато пътуваха към града, той му сподели, че е чел за него във вестниците и би искал да получи автограф за децата си. Чейс се подписа на гърба на една полицейска бланка, от онези, които се използват за отчет в отдел „Убийства“. Помолен от Джоунс, написа: „На Рик и Джуди Джоунс“. Полицаят му зададе безброй въпроси за Виетнам, на които Бен се стараеше да отговаря колкото се може по-лаконично.

След като се прехвърли в своя мустанг, той потегли доста по-спокойно. Гневът му вече се бе изпарил, заменен от безкрайна умора.

В един и петнайсет паркира колата си пред къщата на госпожа Филдинг. Изпитваше облекчение, че нито един от прозорците не свети. Отключи входната врата толкова тихо, колкото му позволяваше допотопната ключалка, успешно прескочи всички скърцащи стъпала на стълбището и накрая се добра до таванския си апартамент. Той представляваше голяма стая, която му служеше едновременно за кухня, спалня и дневна, а към нея имаше малка тоалетна и баня.

Бен заключи вратата.

Вече се чувстваше в безопасност.

Естествено, той си даваше сметка, че вече никога няма да е в безопасност. Никой не беше в безопасност. Безопасността беше

илюзия.

Слава богу, тази нощ нямаше да му се налага да води безкрайни учтиви разговори с госпожа Филдинг. Хазяйката му често се появяваше пред него в неизменния си домашен халат с незакопчани горни копчета, разкриващ неапетитните извивки на рибешко белите й отпуснати гърди. Чейс не можеше да проумее защо на тази възраст жената проявява такава нескромност, да не кажем небрежност.

Той се съблече и изми лицето и ръцете си. Всъщност изми ръцете си три пъти. Напоследък твърде често миеше ръцете си.

Разглежда раната от ножа на бедрото си. Кръвта се бе съсирила. Той проми раната, дезинфекцира я със спирт и я превърза.

Завърши лечението, като си наля чаша „Джак Даниълс“ и пусна вътре две кубчета лед. Отпусна се на леглото с питието в ръка. Обикновено изпиваше половин бутилка на ден. Този ден обаче заради проклетия банкет трябваше да се въздържа. Никога вече.

След първите глътки отново се почувства чист. Съвсем сам, с бутилка качествено уиски — единствено тогава се чувстваше чист.

Тъкмо си наливаше втора водна чаша, и телефонът иззвъня.

Когато се нанасяше тук, изобщо не искаше телефон. Никой нямаше да го търси, а и той нямаше желание да се обажда на когото и да е.

Госпожа Филдинг обаче не можеше да повярва, че някой може да живее без телефон. Като си представи, че трябва да му предава всички съобщения от хората, които го търсят на нейния телефон, тя настоя в стаята му да има отделен апарат, включвайки го като условие в договора.

Това беше дълго преди тя да разбере, че наемателят ѝ е герой от войната. Даже преди и той да го разбере.

Няколко месеца телефонът мълча, като се изключат случаите, когато самата тя му се обаждаше от долния етаж, за да му съобщи, че пощата е пристигнала, или пък да го покани на обяд.

След известията от Белия дом и след вдигналия се шум около медала започнаха да му звънят по няколко пъти на ден, и то все непознати хора. Те или го засипваха с поздравления, които той не заслужаваше, или го молеха за интервюта за най-различни издания, които никога не беше чел. Обикновено Бен отрязваше всички. Досега никой не му беше звънял късно през нощта, но той предполагаше, че с

покоя, към който бе привикнал в първите месеци след уволнението си, е свършено.

Продължаваше да не обръща никакво внимание на телефона, концентрирал се върху пиетието си. Обаче, когато проклетият апарат иззвъня за шестнайсети път, си помисли, че обажданият се е поупорит от него, и вдигна слушалката.

— Ало? — рязко каза той.

— Чейс?

— Да.

— Познаваш ли ме?

— Не — отвърна Бен, неспособен да различи гласа. Той звучеше уморено и можеше да принадлежи на всеки мъж между двацет и шейсетгодишна възраст, дебел или слаб, висок или нисък.

— Как е кракът ти, Чейс? — В гласа се долавяше насмешлива нотка, макар и Бен да не разбираше причината за нея.

— Добре е — отвърна. — Мога да кажа даже, че е в чудесно състояние.

— Много си добър с ръцете.

Чейс не каза нищо. Не можеше да промълви и дума, защото едва сега си даде сметка кой и за какво се обажда.

— Много си добър с ръцете — повтори убиецът. — Сигурно в армията са те научили на това.

— Да — изрече Бен.

— Сигурно си научил доста неща в армията и предполагам, че отлично можеш да се защитава.

— Това ти ли си? — попита Чейс.

Мъжът се изсмя и за момент умората в гласа му изчезна.

— Да, аз съм. Точно така. Вратът ми е в синини и се опасявам, че утре сутринта едва ли ще мога да говоря. От друга страна обаче, и аз като теб се отървах леко.

С внезапно проясняване на мисълта, присъщо за моменти на опасност, Чейс си припомни схватката с убиеца на тревата до шевролета. Той се опита да си представи лицето на мъжа, но не можа. Тогава попита:

— Откъде знаеш, че аз съм този, който те спря?

— Видях снимката ти във вестниците. Ти си герой от войната. Фотографията ти е навсякъде. Докато търсех ножа, а ти лежеше на

тревата, те разпознах и веднага се изпарих.

— Кой си ти?

— Абе, ти сериозно ли си мислиш, че ще ти кажа? — В гласа му отново се появи насмешка.

Чейс забрави за уискито си. Алармените звънци, проклетите алармени звънци в главата му пицяха пронизително.

— Какво искаш?

Мълчанието от другата страна на линията продължи толкова дълго, че Чейс щеше да зададе въпроса си отново. Внезапно, вече без никаква насмешка, убиецът заяви:

— Ти се намеси там, където нямаше никакво право да се месиш. Нямах представа колко усилия ми костваше да избира от компанията млади развратници онези, които най-много заслужават да умрат. Планирам своето възмездие от седмици, Чейс, и този млад грешник получи точно това, което му се полагаше. Оставаше курвата, но ти я спаси, преди да мога да изпълня дълга си, спаси една блудница, която няма право да бъде пощадена. Това не е правилно.

— Ти не си добре — каза Чейс. Още докато изричаше тези думи, си даваше сметка колко абсурдно звучат, но убиецът — както и всичко останало в съвременния свят — му бе подействал така, че наум му идваха само клишетата.

Непознатият или не беше чул, или се преструваше, че не е чул думите му.

— Исках само да знаеш, господин Чейс, че нещата не свършват дотук. Ти не си защитник на справедливостта.

— Какво имаш предвид?

— Ще се разправа с теб, Чейс, само да те проуча достатъчно, за да преценя каква съдба заслужаваш. И когато си получиш заслуженото, ще се разправа и с курвата.

— Да се разправиш? — попита Чейс.

Евфемизмът му напомняше за подобните словесни хитрости, с които беше свикнал във Виетнам. Изведнъж се почувства много стар и уморен.

— Аз ще те убия, Чейс. Ще те накажа за всички грехове, които си извършил, защото не трябваше да се намесваш. Ти не си защитник на справедливостта. — Убиецът замълча. После проговори отново: — Разбираш ли ме?

- Да, но...
- Само това ли ще кажеш?
- А какво друго? — зачуди се Чейс.
- Пак ще си поговорим.
- Какъв е смисълът от това?
- Ще разбереш. — Убиецът затвори.

Чейс постави слушалката върху апарата и се отпусна на леглото. Усещаше нещо студено в ръката си. Погледна надолу и бе изненадан да види, че това е чашата с уиски, която още държеше. Вдигна я и отпи. Имаше леко горчив вкус.

Той затвори очи.

Беше толкова лесно да се абстрахира от това.

Или май не беше. Ако бе толкова лесно, както му се искаше, щеше да остави уискито и да заспи. Или, вместо да чака воайорът да го спипа, можеше да му пръсне мозъка.

Отвори очи.

Трябваше да вземе решение как да постъпи.

Естествено, от полицията щяха да се заинтересуват много от обаждането — все пак това беше солидна следа, водеща към човека, убил Майкъл Карнс. Вероятно щяха да поискат да подслушват телефона му с надеждата, че убиецът ще позвъни отново — особено след като бе казал, че пак ще се чуят с Чейс. Може би даже щяха да изпратят полицаи в стаята му, както и да му прикрепят опашка — както за негова собствена безопасност, така и с надеждата да хванат убиеца, който възнамеряваше да нападне втората си жертва.

Обаче се колебаеше дали да се обади на полицаи Уолъс.

През последните няколко седмици, след като се разчу за медала за храброст, досегашният ритъм на живот на Чейс бе нарушен. Той ненавиждаше промяната.

Беше свикнал със самотата, нарушавана единствено от разговорите му с продавачите в магазините и госпожа Филдинг, неговата хазяйка. Всяка сутрин слизаше в центъра на града — закусваше в „Улуъртс“, купуваше си книги с меки корици, понякога и някое списание — но никога вестници — и всичко, което му бе необходимо за храна. Два пъти седмично се отбиваше в магазина за спиртни напитки, а обедните часове прекарваше в парка, зяпайки момичетата, които отиваха да хапнат в обедната почивка, след което се

прибираше вкъщи и прекарваше остатъка от деня в стаята си. По време на дългите следобеди четеше и пиеше. Когато се стъмваше и той вече не можеше да вижда ясно буквите, си пускаше малкото телевизорче и гледаше архивни филми. Някъде към единайсет вечерта привършваше бутилката за деня, понякога си приготвяше лека вечеря и лягаше да спи.

Не бе кой знае какъв живот — определено не беше онова, което бе очаквал някога, но беше поносим. Понеже бе простиък, той беше също така и стабилен, надежден, лишен от съмнения и несигурност, от необходимостта да прави избор и да взима решения, които биха довели до нов срыв.

После, когато новината за героя от Виетнам, който отказал да се яви лично на церемонията по награждаването с медал за храброст в Белия дом, гръмна по света, не му останаха нито време, нито възможности да продължава простикия си начин на живот. Добре, че не беше отказал самия медал, понеже тогава около него щеше да се вдигне такъв шум, че Бен просто нямаше да го понесе.

Криво-ляво бе преживял популярността, давайки колкото е възможно по-малко интервюта и отговаряйки с едносрични думи на журналистическите въпроси по телефона. Единственото, заради което му се наложи да напусне стаята си, беше глупавият банкет, и той го изтърпя само благодарение на мисълта, че когато приключи, ще може да се върне в таванския си апартамент и към уединението си, от което го бяха измъкнали против волята му.

Инцидентът на алеята на влюбените промени плановете му и отложи завръщането му към спокойствието. Вестниците отново щяха да подежат историята около медала за храброст, подкрепена с много снимки и репортажи за глупавата му намеса. Отново ще последват обаждания, поздравления, интервюта, които щеше да откаже.

После всичко ще отшуми. За седмица-две — ако можеше да изтърпи толкова дълго — нещата щяха да се върнат отново към нормалния си ход и животът отново щеше да потече тихо и спокойно.

Отпи още една глътка от питието си. Сега вкусът му беше по-добър.

Обаче и той си имаше праг на търпението. Още две седмици на вестникарски шум, телефонни обаждания, предложения за работа и за женитба — и щеше да загуби търпение. А и ако през това време му се

наложеше да дели стаята си с някакъв полицай и да бъде следен непрекъснато, просто нямаше да издържи.

Чейс вече усещаше същата смътна празнота, която бе зейнала в него, докато лежеше в болницата, същата липса на цел и на желание за живот. Трябваше да се пребори с тези настроения. Дори и ако това означаваше да скрие информация от властите.

Не, той нямаше да съобщи на полицията за обаждането.

Чейс допи уискито си.

Добри хора има в Тенеси — дестилират „Джак Даниълс“ за утеха на света. Превъзходен продукт. По-добър от славата, похвалите или любовта. И доста по-евтин.

Приблужи се до бюфета и си наля още една чаша, пускайки вътре две кубчета лед.

Даваше си сметка, че скрива следа от полицията, но ченгетата не бяха глупави. Те щяха да намерят човека и без съдействието на Чейс. Щяха да снемат отпечатъците от пръстите му от дръжката на вратата на шевролета и от оръдието на престъплението. Знаеха, че вратът му е в синини и вероятно поради тази причина страда от остър ларингит.

Това, което Чейс бе скрил от тях, едва ли щеше да има чак такова значение при ефективните им методи.

Обаче знаеше, че се заблуждава.

И това не беше за пръв път.

Той довърши уискито си. Алкохолът се разля бързо и леко по гърлото му.

Наля си още, върна се в леглото, пхна се под завивките и се взря в неவிждащото око на телевизора.

След няколко дни нещата щяха да се върнат на местата си. Светът му отново щеше да се нормализира, доколкото бе възможно това. Той щеше да се завърне към старите си навици и щеше да си живее спокойно от инвалидната си пенсия и скромните приходи от бащиното си наследство.

Не желаше да си търси работа, да се среща с хора или да взима решения. Единствената му потребност ще бъде да поглъща достатъчно уиски, за да може да спи въпреки кошмарите.

Не се чувстваше самотен — до него беше „Джак Даниълс“.

Бен се виждаше в неவிждащия телевизор.

Понякога имаше чувството, че и телевизорът го гледа.

Времето минаваше. Както винаги.
Той заспа.

3

На следващата сутрин Бенджамин Чейс отвори рано очи, събуден от кошмар, в който мъртъвци му говореха с пълните си с пръст усти. Денят му вече беше провален.

Грешката му се състоеше в това, че се опитваше да се държи така, все едно предишната нощ нищо не се беше случило. Той стана, взе си душ, изми се, обръсна се, облече се и слезе долу да види дали на масата в коридора има писмо за него. Писма нямаше, но затова пък, щом госпожа Филдинг чу стъпките му, веднага изскочи от мрачната си дневна, за да му покаже сутрешното издание на „Прес-Диспач“. Неговата снимка се кипреше на първа страница — тъкмо се обръщаше към Луиз Елънби, докато тя слизаше от полицейската кола. Момичето явно плачеше, хванало го здраво за ръката, и изглеждаше доста поразстроено, отколкото всъщност беше.

— Толкова се гордея с вас — каза му госпожа Филдинг.

Говореше така сякаш му беше майка. Впрочем тя бе достатъчно възрастна, за да му бъде майка, макар че какъвто и майчински инстинкт да покажеше, на него му изглеждаше винаги неестествен и пресилен. Косата ѝ беше силно накъдрена и боядисана руса. От прекомерния руж и твърде яркото червило изглеждаше по-възрастна, отколкото бе в действителност.

— Историята изобщо не беше толкова интересна, колкото я изкарват... — започна Чейс.

— Откъде знаете? Та вие не сте я чели.

— Те винаги преувеличават. Репортери!

— О, колко сте скромни! — възкликна госпожа Филдинг. Днес бе облечена със синьо-жълт халат, двете най-горни копчета, на които бяха разкопчани. Виждаше се не само бледата изпъкналост на гърдите ѝ, но и част от пожълтения ѝ дантелен сутиен.

Въпреки че беше много по-силен и по-млад от госпожа Филдинг, тя го плашеше. Навярно защото не можеше да разбере какво точно иска тя от него.

Изглежда, наемът не беше единственото, от което се нуждаеше. Нито пък компанията му. В нея имаше някакво отчаяние — може би, защото и тя самата не беше наясно какво точно иска.

— Обзалагам се, че сега ще получите повече предложения за работа, отколкото последния път! — ентусиазирано заяви тя.

Госпожа Филдинг, изглежда, беше по-заинтересована от самия Чейс той да си намери хубава работа. Отначало той си мислеше, че жената се страхува да не би безработният младеж да закъснява с плащанията на наема, но после разбра, че загрижеността ѝ имаше по-дълбоки корени.

— Както съм ви казвала много пъти — започна тя, — вие сте млад, силен и животът е пред вас. Това, което ви е необходимо, е работа, сериозна работа, която ще ви даде възможност да постигнете нещо в живота си. Не искам да кажа, че досега не сте постигнали нищо. Не ме разбирайте погрешно. Но цялото това мързелуване и мотаене — повярвайте ми, то не е добро за вас. Сигурно сте отслабнали поне с осем килограма, откакто се нанесохте при мен.

Чейс не отговори.

Жената се приближи до него и измъкна от ръцете му сутрешния вестник. Погледна снимката на първата страница и въздъхна.

— Трябва да вървя — каза Чейс.

Тя вдигна поглед от вестника.

— Видях колата ви.

Той измърмори нещо.

— Харесвате ли я?

— Та това е просто кола.

— Във вестниците писаха за нея.

— Сигурно.

— Не е ли мило от тяхна страна?

— Да. Много мило.

— Те никога не правят нищо за момчетата, които служат в армията, без да протестират за какво ли не. Четеш само за лошите момчета, които само се бунтуват, а за добрите войничета като вас никой не си помръдва пръста. Най-накрая им дойде умът в главата... Надявам се да сте доволен от колата.

— Благодаря — изрече учтиво той, отвори вратата и излезе, преди тя да успее да продължи.

Насочи се към „Улуъртс“ да закуси.

Колата вече бе изгубила очарованието си за него. Искаше му се да повърви пеша. Трябваше да взима твърде много решения, докато шофира, а виж, ходенето бе нещо къде-къде по-простичко. Докато се разхожда, можеше да изключи съзнанието си и да се носи напред.

Обикновено „Улуъртс“ бе място, където спокойствието и уединението бяха гарантирани дори и когато всички маси бяха заети. Бизнесмени четяха финансовите вестници, секретарки пиеха кафе и решаваха кръстословици, работници се нахвърляха лакомо на чиниите с яйца и бекон. Всички те се нуждаеха от миг на уединение, преди да започне врявата на деня. Разположените едно до друго столчета и невъобразимо тясното пространство даваха възможност за нормално хранене само при условие, че хората не си обръщат внимание един на друг. Тази сутрин обаче Чейс едва бе преполовил закуската си, когато усети, че погледите на всички присъстващи са приковани в него.

Проклетият вестник с фотографията му на първа страница! Той бе виновен.

Бен престана да се храни, остави бакшиш и излезе от заведението, зарязвайки недовършената си закуска. Ръцете му трепереха, а коленете му сякаш бяха гумени. Имаше чувството, че всеки момент ще се строполи на земята.

Чейс не обичаше да бъде наблюдаван. Дори усмивките на сервитьорките и продавачите го дразнеха. Искаше му се да премине през живота като един от онези невзрачни мъже, които никой не забелязва.

Когато отиде до павилиона за вестници зад ъгъла, за да си купи книга, оттам го гледаха толкова негови собствени физиономии, че Бен се стресна и моментално се обърна.

В магазина за спиртни напитки продавачът за пръв път си позволи да коментира количеството алкохол, което Чейс си купуваше. Как може, навярно се питаше той, такъв човек като него да пие толкова много? Та той е герой от войната! Освен ако, разбира се, уискито не беше за купон.

— Купон ли ще правите? — попита любезно продавачът.

— Аха.

Нетърпелив да се прибере по-скоро в убежището си, Бен измина три пресечки, преди да се сети, че вече разполага с кола. Върна се до

мястото, където беше паркирал, смутен, че някой можеше да види объркването му.

Когато седна зад волана, се почувства твърде изнервен, за да шофира. Остана така петнайсетина минути, през които разглеждаше техническия паспорт, документите за собственост и шофьорската книжка, преди да се реши да запали двигателя и да потегли към дома.

Този път не отиде в парка да погледа момичетата, защото се боеше да не бъде разпознат. Ако някоя от тях случайно се опитахе да го заговори, Чейс нямаше да знае какво да направи.

Щом се върна в квартирата си, си наля чаша уиски, пусна вътре две кубчета лед и ги разбърка с пръст.

Пусна телевизора и попадна на стар филм с участието на Уолъс Биъри и Мари Дреслър. Беше го гледал поне пет-шест пъти, но въпреки това не смени канала. Вълнуващият сюжет и познатите до най-малките подробности сцени му даваха усещане за стабилност и го успокояваха. Той с удоволствие гледаше как Уолъс Биъри се опитва несръчно да ухажва Мари Дреслър и тази непохватност, която толкова пъти беше наблюдавал, бе като балсам за душата му.

В единайсет и пет телефонът иззвъня.

Той с нежелание вдигна слушалката, категорично отказа поредното интервю и затвори.

В единайсет и двайсет и шест телефонът иззвъня отново.

Обаждаше се един агент от застрахователната компания, с която Търговската асоциация бе сключила едногодишна застраховка за мустанга. Искаше да знае дали сумата по застраховката е достатъчна, или Чейс би пожелал да я увеличи. В началото агентът бе доста разговорлив, но когато Бен заяви, че сумата е напълно достатъчна, желанието му да говори секна.

В дванайсет без десет телефонът иззвъня за трети път.

Когато Чейс вдигна, убиецът изрече:

— Ало, как мина сутринта?

— Не много добре.

— Видя ли вестниците?

— Един.

— Чудесна първа страница.

Чейс нищо не каза.

— Повечето хора жадуват за слава — рече мъжът.

— Не и аз.

— Някои даже биха извършили убийство заради славата.

— Като теб, а?

— Не слава гоня аз — каза убиецът.

— А какво тогава?

— Значение, цел.

— Не виждам нищо такова.

Непознатият замълча. После продума:

— Ти си странна птица, господин Чейс.

Бен нищо не каза.

— Бъди до телефона в шест тази вечер, господин Чейс. Важно е.

— За какво? Започнах да се отегчавам от теб.

— Ти се отегчаваш? Аз върша цялата работа тук. Тази сутрин съм изучавал биографията ти, смятам да продължа да се занимавам с нея и следобеда. В шест ще ти кажа какво съм открил.

— Защо? — попита Чейс.

— Не мога да определя какво наказание заслужаваш, преди да разбера какви грехове имаш, нали така? — Под хриптенето се усещаше същата насмешливост, която Чейс бе доловил при предишния разговор. — Сега виждаш ли, че не си избирам случайно развратниците, които искам да накажа?

— Тоест?

— Проучвам внимателно ситуацията. Ходих там всяка вечер в продължение на две седмици и преписвах всички автомобилни номера. После ги съпоставих и открих кои се повтарят най-често.

— Защо?

— За да разбера кои са най-закоравелите грешници — каза непознатият. — В този щат само за два долара в Отдела за моторни превозни средства могат да ти съобщят името на собственика на колата. Само трябва да им кажеш номера на автомобила. Така и установих самоличността на хлапето, притежаващо шевролета. След това не ми костваше никакви усилия да го проуча и да разбера името на партньорката му в тези дела. — Официалният тон на речта му водеше до употребата на странни изрази и евфемизми. — Тя не беше единственото момиче, с което се е забавлявал на Канакауей, макар че Луиз си мислеше, че той няма други приятелки. От своя страна тя

също имаше връзки с други момчета. Проследих я два пъти, когато излизаше с други младежи, и веднъж даже се отдаде на единия от тях.

— Защо просто не си седиш у вас и не погледаш малко архивни филми? — зачуди се Чейс.

— Моля?

— Или не потърсиш специализирана лекарска помощ?

— Нямам никаква нужда от лекарска помощ. Този болен свят има нужда от психиатър, не аз. — Гневът го накара да се закашля. — И двамата са блудници — и момчето, и момичето. И двамата заслужаваха да умрат — само че тя не си получи заслуженото благодарение на своята намеса.

Чейс нищо не каза.

— Виждаш ли, трябва да те проуча подробно, както направих и с другите двама. В противен случай никога няма да разбера дали си заслужаваш наказанието, или съм те убил само защото си объркал плановете ми и искам да ти отмъстя. Накратко казано, аз не убивам хора, а само екзекутирам онези, които си го заслужават.

— Не желая да ми се обаждаш отново — заяви Чейс.

— Опитай да ме спреш.

Бен не отговори.

— Аз съм твоята мотивация — рече убиецът.

— Моята мотивация?

— Тук е намесена съдбата.

— Моята мотивация за какво?

— Това — каза непознатият — трябва ти да го решиш.

— Ще се обадя в полицията да подслушват линията.

— Това няма да ме спре — каза непознатият, а в тона му отново се долавяше насмешка. — Просто ще ти звъня от различни телефонни кабинети в града и ще затварям толкова бързо, че няма да могат да ме проследят.

— Ами ако не вдигам телефона?

— Ще го вдигнеш. Шест часа тази вечер — напомни му той и затвори.

Чейс остави слушалката, изнервен заради обстоятелството, че убиецът го познаваше прекалено добре. Естествено, че щеше да вдигне, и то по всяко време. Поради същите причини отговаряше на

всички досадни обаждания през последните седмици, вместо да смени номера си. Дори не знаеше защо го прави.

Бен сграбчи импулсивно слушалката и набра номера на полицейския участък. За пръв път от десет месеца и половина се обаждаше на някого.

Когато дежурният сержант отговори, Чейс поиска да го свържат с детектив Уолъс. В този миг не пропусна да се възползва от славата си.

— Да, господин Чейс, мога ли да ви помогна? — обади се детективът.

Бен обаче не спомена нищо за обажданията на убиеца, както възнамеряваше, когато позвъни в полицията. Вместо това попита:

— Как върви разследването?

Уолъс нямаше нищо против да поговорят за полицейската работа.

— Бавно, но славно — отговори той. — Открихме отпечатьци по ножа и ги изпратихме за справка във Вашингтон. Ако някога е бил арестуван за някакво сериозно престъпление или е работил като правителствен чиновник, ще установим самоличността му за двайсет и четири часа.

— Ами ако никога не са му взимали отпечатьци?

— Така или иначе, ще го опипаме. — Изглежда, Уолъс бе доста оптимистично настроен. — Намерихме пръстена му в шевролета. Той не е принадлежал на мъртвото момче, а, изглежда, че на вас ще ви е малък. Впрочем, не сте си загубвали пръстен, нали?

— Не — отвърна Чейс.

— Така си и мислех. Все пак трябваше да ви уведомя за това, но бях сигурен, че не е ваш. Така че със сигурност е негов.

— Нещо друго освен пръстена и отпечатьците?

— Наблюдаваме постоянно момичето и родителите му, обаче ще ви бъда благодарен да не казвате на никого за това.

— Мислите, че отново ще се опита да я нападне?

— Напълно вероятно е. Ако убиецът си мисли, че тя би могла да го разпознае, навярно ще се опита да я елиминира. Знаете ли, сега ми хрумна, че не би било зле да наблюдаваме и вас. Как мислите?

Разтревожен от тази перспектива Чейс каза:

— Не виждам какъв смисъл би имало това.

— Както искате — рече Уолъс. — Е, историята вече е раздухана в днешните вестници. Вероятно той не се бои, че ще го идентифицирате — все пак момичето е имало повече време да го разгледа — но навярно ви е доста ядосан.

— Ядосан ли? Трябва да е откачил.

Уолъс се засмя:

— Е, ако не е откачен, какъв ли е тогава?

— Разбрахте ли нещо за някакви вероятни мотиви, когато разпитахте девойката — някои предишни гаджета, които да...

— Не — отвърна Уолъс. — Засега работим по версията, че няма никакви рационални мотиви, тоест че си имаме работа с психопат.

— Разбирам.

— Е — каза Уолъс, — съжалявам, че за момента нямаме по-съществени новини.

— А вие ме извинете, че ви загубих времето — рече Чейс и затвори.

Той не съобщи нищо на детектива за обажданията на убиеца, макар че имаше намерение да му разкаже всичко. Двайсет и четири часова охрана на момичето. Щяха да направят същото и с него само да разберяха за телефонните обаждания.

Стените около него се залюляха, сякаш бяха челюстите на огромно менгеме, заплашващи да го премажат в стоманената си хватка. Подът се надигна и пропадна, като че ли бе разлюлян от невидими вълни.

Чейс бе завладян от усещането за нестабилност, усещане, че светът е крехък и променлив като трептящ мираж — същото усещане го докара и в болницата, когато го обявиха за седемдесет и пет процента нетрудоспособен и го пенсионираха. Не можеше да му позволи да го завладее отново — най-добрият начин да се бори с него беше, като ограничи пределите на своя собствен свят, като потърси утеха в уединението. Бен си наля още една чаша уиски.

Телефонният звън го изкара от дрямката му точно когато мъртъвците го докосваха с меките си, бели, разложени ръце.

Той рязко се изправи в леглото си и изкрещя, а ръцете му бяха протегнати напред, за да се предпази от студеното им докосване.

Когато осъзна къде се намира, както и че е съвсем сам, Чейс се отпусна в леглото изтощен и се вслуша в звъненето на апарата. След

трийсетина извънявания вече нямаше друг избор, освен да вдигне слушалката.

— Ало?

Беше госпожа Филдинг.

— Само исках да видя как сте. Наред ли е всичко?

— Да.

— Много бавно вдигна слушалката.

— Бях заспал.

Тя се поколеба за миг, сякаш обмисляше какво да каже.

— Приготвила съм швейцарски бифтек, гъби, печена царевица и картофено пюре за вечеря. Ще слезете ли да хапнем? Аз няма да мога да се справя с толкова много храна.

— Не мисля, че...

— Едно младо момче като вас трябва да се храни добре.

— Вече съм вечерял, благодаря.

Тя замълча. После каза:

— Добре. Но жалко, че не искате, защото съм приготвила такива чудесни неща.

— Съжалявам, но не съм гладен.

— Може би утре вечерта?

— Може би — отвърна Чейс и затвори, преди госпожа Филдинг да му предложи да похапнат заедно по-късно.

Ледът се топеше в чашата с недоизпитото уиски. Той го изля в умивалника и напълни чашата отново, прибавяйки неизменните кубчета лед. Вкусът му бе горчив като лимонова кора, но въпреки това го изпи. Потърси някаква храна, но единственото, което ставаше за ядене, бяха няколко ябълки.

Чейс отново включи малкото черно-бяло телевизорче и започна бавно да сменя местните канали. Нищо освен новини, новини, новини и едно анимационно филмче. Предпочете филмчето.

Изобщо не беше интересно.

След скучната анимация се спря на архивен филм.

Като се изключеше уговорката с убиеца, цялата му вечер бе свободна.

Точно в шест телефонът извъня.

— Ало?

— Добър вечер, Чейс — каза убиецът. Гласът му още беше дрезгав.

Бен се изправи в леглото.

— Как си тази вечер?

— Добре съм.

— Знаеш ли с какво се занимавах цял ден?

— С проучване на моята персона.

— Точно така.

— Кажи ми тогава какво си открил — поинтересува се Чейс, сякаш очакваше да чуе нещо ново за себе си. Впрочем, не беше съвсем изключено.

— Първо, роден си тук преди малко повече от двайсет и четири години — на единайсети юни 1947 година в Болницата на милосърдието. Родителите ти са загинали при автомобилна катастрофа преди няколко години. Учил си в общинско училище и си завършил тригодишна ускорена програма, специализирайки бизнес администрация. Представил си се отлично по всички предмети, с изключение на няколко дисциплини — Основи на физическите науки, Биология първа и втора част и Химия първа част. — Убиецът продължи да шепне няколко минути, изброявайки маловажни факти, които Чейс смяташе, че никой друг освен самия той не знае. Съдебни отчети, документи от колежа, вестникарски архиви и още половин дузина източници бяха дали повече информация на непознатия от всички статии на „Прес-Диспач“.

— Мисля, че говоря твърде дълго по тази линия — каза убиецът. — Време е да се преместя в друга кабина. Телефонът ти подслушва ли се, Чейс?

— Не.

— Няма значение, аз ще се прехвърля и ще ти се обадя отново след няколко минутки. — Връзката прекъсна.

Пет минути по-късно убиецът се обади отново:

— Това, което ти казах досега, са дреболии, Чейс, суха трева. Сега ще добавя някои неща и ще поразмишлявам малко над тях. Да видим дали мога да хвърля запалена клечка в тревата.

— Пробвай.

— Значи — започна непознатият, — наследил си голяма сума пари, но почти нищо не си изхарчил от нея.

— Не е чак толкова голяма.

— Четирийсет хиляди долара след данъците, а живееш оскъдно.

— Откъде си толкова сигурен?

— Днес се поразходих до бърлогата ти и разбрах, че живееш в обзаведена стая на третия етаж. Когато те видях да се прибираш, ми направи впечатление, че не си облечен много добре. Преди да ти подарят този новичък мустанг, не си имал никаква кола. Следователно голяма част от наследството ти се е запазила, като вземем предвид, че пенсията ти покрива дневните ти разходи.

— Искам да спреш да ме шпионираш.

Мъжът се изсмя.

— Не мога. Спомни си, че трябва да оценя моралния ти облик, преди да издам присъдата, господин Чейс.

Бен тресна слушалката. Обстоятелството, че бе проявил инициатива, малко го поразведри. Когато телефонът отново започна да звъни, реши да не вдига. След трийсетина извънявания най-накрая замлъкна.

След десет минути обаче атаката се поднови. Чейс вдигна слушалката и каза:

— Ало.

Убиецът беше побеснял:

— Ако още веднъж ми направиш този номер, кучи сине, ще те накарам да съжаляваш за това! Убийството няма да е бързо и чисто... Ще се погрижа за това, разбра ли?

Чейс мълчеше.

— Господин Чейс? Какво ти става, по дяволите?

— Бих искал да знам — въздъхна Бен.

Непознатият сподави гнева си и поде с предишния ироничен тон:

— Много ми е интересна тази формулировка — „ранен по време на акция“. Тази част от биографията ти. Защото не ми приличаш на безпомощен инвалид, който трябва да получава пенсия. Ако имаше нещо такова, щях да го усетя, докато се биехме. Това ме навежда на мисълта, че твоите сериозни рани изобщо не са от физическо естество.

— А на кого ли са?

— Мисля, че си имал сериозни психологически проблеми, които са те докарали до военната болница и са ти издействали уволнението.

Чейс мълчеше.

— И точно ти ми казваш, че имам нужда от специализирана помощ! Трябва да се поразровя малко повече в тези неща. Много интересно... Е, спинкай си спокойно тази нощ, господин Чейс. Още ти е рано да умреш.

— Почакай.

— Какво?

— Трябва да те наричам по някакъв начин. Не мога повече да мисля за теб с абстрактни категории като „непознатият“, „мъжът“ или „убиецът“. Разбираш ли?

— Да.

— Значи как?

Непознатият се замисли. После рече:

— Можеш да ме наричаш Съдията.

— Съдията?

— Да, като в израза „съдия, съдебни заседатели и ексекUTOR“. — Той се засмя, но така се закашля, че изведнъж затвори, все едно беше някакъв анонимен телефонен хулиган.

Бен отиде до хладилника и си взе една ябълка. Обели я и я нарязва на осем парчета, след което започна бавно да ги дъвче. Не беше кой знае каква вечеря, обаче в една чаша уиски имаше достатъчно калории. Наля си една чаша за десерт.

Изми ръцете си, които бяха станали лепкави от ябълковия сок.

Щеше да ги измие дори и да бяха чисти. Миеше ръцете си изключително често. Особено след Виетнам. Понякога ги миеше по сто пъти на ден и те се зачервяваха.

Изпи още една чаша и се излегна пред телевизора. Даваха някакъв филм и той се мъчеше да не мисли за нищо друго освен за ежедневните си навици — закуската в „Улуъртс“, романите с меки корици, архивните филми по телевизията, четирийсетте хиляди долара в банковата му сметка, пенсионния чек и добрите хора в Тенеси, които произвеждаха „Джак Даниълс“. Това бяха нещата, които имаха значение, които правеха малкия му свят уютен и сигурен.

Изобщо не се обади в полицията.

4

Кошмарите измъчваха Чейс и той спеше неспокойно, събуждайки се в най-страшния момент на всеки сън, когато мъртъвците плътно го обкръжаваха, отправяйки безмълвни обвинения към него, протегнали разложените си бели ръце.

Той стана рано, изоставяйки всяка надежда да се наспи, взе душ, обръсна се и изми ръцете си, обръщайки специално внимание на мръсотията под ноктите си.

Седна на масата и си обели една ябълка за закуска. Не му се искаше да ходи в „Улуъртс“, защото вече не беше поредната безименна физиономия за посетителите, а нямаше никаква идея къде другаде би могъл да закуси, без да бъде разпознат.

Беше девет и трийсет и пет сутринта. Твърде рано, за да започне да пие. Чейс съблюдаваше няколко правила в живота си и това никога да не пие преди обяд, беше едно от тях. Следобедите и вечерите бяха за алкохол, а сутринта бе време за разкажание, съжаление и тихи угризения.

Но с какво да запълни дългите часове преди следобед? Да убива времето, без да пие, беше изключително трудно.

Той включи телевизора, но не можа да намери никакви стари филми. Изключи го.

Накрая, понеже нямаше какво да прави, започна да си припомня подробности от кошмара, който го беше събудил, а това никак не беше хубаво. Даже беше опасно.

Бен вдигна слушалката и набра един номер.

Телефонът иззвъня три пъти, преди да чуе бодър женски глас:

— Кабинетът на доктор Фоувъл. Аз съм госпожица Прингъл. С какво мога да ви бъда полезна?

— Бих искал да видя доктора — рече Чейс.

— Постоянен пациент ли сте?

— Да. Казвам се Бен Чейс.

— О, ама, разбира се! — възкликна госпожица Прингъл, сякаш една от мечтите ѝ бе да чуе неговия глас. — Добро утро, господин Чейс. — Тя запрелиства регистрационния бележник. — Имате записан час за този петък в три следобед.

— Трябва да видя доктора преди това.

— Утре сутринта имаме на разположение половин час...

— Днес — прекъсна я Бен.

— Моля? — Вече като че ли не беше толкова доволна да разговаря с него.

— Трябва ми час за днес — повтори Чейс.

Госпожица Прингъл започна да му разказва за голямата натовареност на лекаря и за дългите часове, които прекарва в изучаване на епикризите на новите пациенти.

— Моля, обадете се на доктор Фоувъл — започна Чейс — и го попитайте дали ще може да намери време за мен.

— Докторът в момента преглежда...

— Ще изчакам.

— Невъзможно е да...

— Няма проблеми, ще изчакам, колкото е необходимо.

Тя въздъхна, но не прекъсна линията. След минута се върна и му каза, че лекарят може да го приеме в четири следобед. Госпожицата явно бе разстроена, че заради него е нарушен правилникът. Навярно знаеше също, че правителството плаща за него и психиатърът щеше да получи много повече, ако бе приел на негово място някоя от богатите откачалки.

Имаш ли психологически проблеми, си голям късметлия, ако те тормози някоя уникална психария, представляваща интерес за лекаря. А като прибавим и славата/позора, специалното отношение ти е гарантирано.

В единайсет и половина, докато Чейс се приготвяше да се поразходи и да хапне някъде навън, се обади Съдията. Гласът му звучеше по-добре, макар и още да не се бе нормализирал.

— Как се чувстваме тази сутрин, господин Чейс?

Той не отговори.

— Очаквай обаждане в шест тази вечер.

— От кого?

— Ха-ха, много смешно. Точно в шест вечерта. Чейс. — Съдията говореше с уверения, властен тон на човек, който е свикнал да му се подчиняват. — Трябва да обсъдя с теб някои интересни неща, които доста ще те заинтригуват.

— Добре — отвърна Чейс.

— Желая ти приятен ден тогава — каза убиецът и двамата затвориха едновременно.

Кабинетът на доктор Фоувъл, разположен на осмия етаж на Кейн Билдинг в центъра на града, не приличаше на типичния кабинет на психиатър, познат от филмите и книгите. Нито беше малък и интимен, нито пораждаше никакви асоциации с майчината утроба. Представляваше приятна, делова, просторна стая с размери девет на десет метра, с висок, потънал в сенки таван. На две от стените имаше рафтове от пода до тавана, третата стена бе покрита с успокояващи пасторални пейзажи, а четвъртата беше остъклена. Рафтовете съдържаха само няколко тома в разкошни подвързии, но затова пък имаше стъклени кученца — повече от триста на брой и не по-големи от човешка длан. Колекционирането на стъклени кученца беше хобито на доктор Фоувъл.

Както стаята с нейното изподраскано бюро, меки кресла и овехтяла масичка за кафе изглеждаше абсолютно несъответстваща на предназначението си, така и доктор Фоувъл не приличаше на психиатър. Чейс не можеше да разбере дали става въпрос за случайност, или това е нарочно изграден имидж. Лекарят бе дребен, но добре сложен мъж, който създаваше впечатлението, че спортува активно, а косата му се спускаше над яката по начин, който говореше по-скоро за небрежност, отколкото за стил. Носеше измачкан син костюм и прекалено дълги панталони.

— Сядай, Бен — каза Фоувъл. — Искаш ли нещо за пиене — кафе, чай, кола?

— Не, благодаря.

В кабинета нямаше кушетка — задължителния реквизит на психоаналитичния мит — тъй като лекарят не мислеше, че трябва да глези пациентите си. Чейс се разположи в едното кресло.

Фоувъл седна от дясната му страна и качи краката си на масичката за кафе, карайки Чейс да последва примера му. Когато и двамата се настаниха удобно, лекарят каза:

— Значи, без предварителната част?
— Днес да.
— Напрегнат си, Бен.
— Да.
— Нещо се е случило.
— Да.
— Но животът е такъв. Нещо винаги се случва. Не живеем в кехлибар все пак.
— Работата не е толкова обикновена.
— Разкажи ми тогава.
Чейс замълча.
— Дойде тук, за да ми разкажеш, нали? — притисна го докторът.
— Да. Но..., когато говориш за проблема си, понякога става още по-лошо.
— Напротив.
— Може би при вас не е така.
— Няма човек, който да се е почувствал по-зле, когато е споделил болката си.
— За да говоря за това, трябва да мисля за него, а така се изнервям. Искам нещата да са спокойни. Тихи и спокойни.
— Какво ще кажеш да поиграем на асоциации?
Бен се поколеба, после кимна, притеснявайки се малко от играта, към която нерядко прибягваха. В отговорите си той често разкриваше повече, отколкото му се искаше, а и Фоувъл не играеше съвсем по правилата. Той изстрелваше думите бързо и напористо, мигновено улучвайки целта. Въпреки това Чейс каза:
— Давайте.
— Майка — започна лекарят.
— Мъртва.
— Баща.
— Мъртъв.
Психиатърът допря върховете на пръстите си, сякаш бе дете, играещо на „дай, бабо, огънче“.
— Любов.
— Жена.
— Любов — повтори доктор Фоувъл.
— Жена — беше отговорът на Чейс.

— Не се повтаряй, ако обичаш — каза лекарят, докато се взираше в синия стъклен териер на най-близката полица.

Бен се извини със съзнанието, че лекарят очаква това от него. Първия път, когато разбра, че Фоувъл чака извинение, Чейс бе изненадан. Струваше му се странно в отношенията между психиатър и пациент да има чувство за вина в случаите, когато пациентът се опитваше да се измъкне от конкретния отговор. Като минаха няколко седмици обаче, постепенно започна да свиква с нестандартните подходи на доктор Фоувъл.

— Любов — каза за трети път лекарят.

— Жена.

— Любов.

— Жена.

— Помолих те да не се повтаряш.

— Не съм латентен хомосексуалист, ако това е целта на въпросите ви.

— Но само това „жена“ е бягство от конкретния отговор.

— Всичко в този свят е бягство от конкретния отговор. Забележката на Бен, изглежда, изненада Фоувъл, но не толкова, че да го отклони от твърдия курс, който бе предприел.

— Да, всичко е бягство от конкретния отговор. В твоя случай обаче имаме фрапантно бягство от отговора, понеже няма никаква жена. Ти не би допуснал никоя жена в живота си. Така че да караме по-честно, ако обичаш. Любов.

Чейс се бе изпотил, макар и да не знаеше защо.

— Любов — продължаваше Фоувъл.

— Това е нещо разкошно.

— Неприемливо и детинско.

— Съжалявам.

— Любов.

— Аз — най-накрая отговори Чейс.

— Но това е лъжа, нали?

— Да.

— Защото не обичаш себе си.

— Така е.

— Много добре — каза Фоувъл. Сега размяната на думи потръгна по-бързо, сякаш скоростта им носеше точки.

— Омраза — рече лекарят.
— Вас.
— Забавно.
— Благодаря.
— Омраза.
— Самоунищожение.
— Поредното измъкване. Омраза.
— Армията.
— Омраза.
— Виетнам.
— Омраза.
— Оръжия.
— Омраза.

— Захария — каза Чейс, макар че неведнъж се беше заклевал да не произнася това име, както и да не си припомня нито човека, който го носеше, нито събитията, с които този човек бе свързан.

— Омраза — не отстъпваше Фоувъл.
— Кажете друга дума, моля ви!
— Не. Омраза.
— Лейтенант Захария.
— По-дълбоко е от Захария.
— Знам.
— Омраза.
— Аз.
— И това е истината, нали?
— Да.

Възцари се мълчание. После психиатърът се обади:

— Добре, да се върнем от теб към Захария. Спомняш ли си какво ти заповяда да направиш лейтенант Захария, Бенджамин?

— Да, сър.
— Какви бяха тези заповеди?
— Бяхме отрязали два от входовете в системата от тунели на

Конг.

— И?
— Лейтенант Захария ми нареди да разчистя единия от тях.
— Как го направи?
— С граната, сър.

— А после?

— После, преди димът от гранатата да се разнесе, тръгнах напред.

— И?

— Използвах картечница.

— Добре.

— Не беше добре, сър.

— Добре, че най-накрая поне говориш за това.

Чейс нищо не каза.

— Какво се случи тогава, Бенджамин?

— Спуснахме се долу, сър.

— Ние?

— Лейтенант Захария, сержант Кумбс, редниците Халси и Уейд и неколцина други мъже, но не помня кои бяха.

— И ти.

— Да. И аз.

— Какво се случи тогава?

— В тунела открихме четирима мъртви мъже и части от човешки тела близо до входа. Лейтенант Захария заповяда да си отваряме очите на четири. След сто и петдесет метра се натъкнахме на бамбукова решетка.

— Запречила пътя.

— Да. Зад нея се криеха селяни.

— Разкажи ми за тях, Бен.

— Повечето бяха жени.

— Колко жени?

— Може би двайсетина.

— Имаше ли деца?

Не последва отговор.

— Имаше ли деца?

Чейс се отпусна назад в креслото, вдигайки рамене, сякаш искаше да се скрие между тях.

— Няколко.

— Те бяха затворени там?

— Не. Бамбуковата решетка беше барикада. Тунелите на Конг се спускаха много по-дълбоко и много по-навътре. Дори не бяхме

достигнали склада за оръжията. Селяните помагаха на Виетконг, сътрудничеха си с тях, пречеха на нас.

— Мислиш ли, че те са били принудени да ви пречат, накарани насила от Виетконг... Или са били доброволни агенти на врага?

Чейс си седеше безмълвен.

— Очаквам отговор — изрече твърдо Фоувъл.

Чейс нищо не каза.

— Ти също очакваш отговор, независимо дали го осъзнаваш или не. Бяха ли тези селяни принудени да попречат на настъплението ви, принудени със заплахи от Виетконг, или сами бяха решили да ви спрат?

— Трудно е да се каже.

— Така ли?

— Трудно ми е да преценя.

— В подобна ситуация никога не можеш да бъдеш сигурен.

— Така е.

— Може да са били сътрудници на врага..., а може и да са били невинни.

— Така е.

— Добре. Какво се случи?

— Опитвахме се да отворим решетката, но жените я удържаха затворена с помощта на система от въжета.

— Жените.

— Те използваша жените като щит. Понякога жените са най-лошите убийци от всички — прерязват ти гърлото с усмивка точно когато най-малко очакваш.

— И вие им заповядахте да се разкарат от пътя? — попита Фоувъл.

— Да, обаче те не помръднаха. Лейтенантът каза, че това вероятно е някакъв капан, за да ни задържат, докато виетконгските войници ни изненадат в гръб.

— Беше ли възможно това да е истина?

— Беше.

— Сериозно?

— Да.

— Продължавай.

— Беше тъмно. В тунела се усещаше някаква миризма, която не можех да определя точно, нещо като смесица от пот, урина и гниеци зеленчуци... Беше толкова осезаема, та човек имаше чувството, че може да я пипне. Лейтенант Захария ни заповяда да открием огън и да разчистим пътя.

— И вие се подчинихте?

Чейс не отговори.

— И вие се подчинихте?

— Не веднага.

— А по-късно, така ли?

— Вонята... тъмнината...

— Подчинили сте се.

— Долу беше толкова тясно... виетнамците сигурно идваха зад нас по някакъв таен тунел...

— Значи сте се подчинили на заповедта?

— Да.

— Само ти — или цялата група?

— Отрядът и аз. Всички.

— Избили сте ги.

— Разчистихме пътя.

— Избили сте ги.

— Можехме да умрем там.

— Избили сте ги.

— Да.

Фоувъл му даде малко време да си поеме дъх и след половин минута започна отново:

— По-късно, когато тунелът вече е бил разчистен, а складът с оръжията унищожен, сте попаднали в засадата, където си и заслужил медала си за храброст.

— Да — потвърди Чейс. — Това вече не беше под земята.

— Пропълзял си двеста метра през обстрелван от врага район, носейки ранения сержант Кумбс.

— Самюъл Кумбс.

— Получил си две не много опасни, но болезнени рани в бедрото и прасеца на десния си крак, но не си спрял да пълзиш, докато не си стигнал до укритието. Там си оставил Кумбс и си атакувал противника

по фланга благодарение на това, че си успял да прекосиш обстрелваната площ... Какво стана после?

— Убих някои от копелетата.

— От вражеските войници.

— Да.

— Колко?

— Осемнайсет.

— Осемнайсет виетконгски войници?

— Да.

— По такъв начин не само си спасил живота на сержант Кумбс, но и си допринесъл за успеха на своя отряд. — Фоувъл перифразираше думите на президента от почетната грамота, която Чейс бе получил по пощата.

Бен мълчеше.

— Имаш ли представа откъде се е взел този героизъм, Бен?

— Говорихме и преди за това.

— Значи знаеш отговора.

— От чувството ми за вина.

— Точно така.

— Защото исках да умра. Подсъзнателно исках да бъда убит — затова тръгнах през обстрелвания район, надявайки се, че ще ме застрелят.

— Съгласен ли си с този анализ, или си мислиш, че съм го измислил, само и само за да омаловажа медала ти?

— Съгласен съм — каза Чейс. — Никога не съм искал този медал.

— Сега — започна Фоувъл, разтваряйки пръсти — нека продължим този анализ. Въпреки че си се надявал да умреш, да те застрелят в тази засада, въпреки че си поел абсурдния риск да бъдеш убит, ти си оцелял. И си станал национален герой.

— Животът е смешно нещо, нали?

— Когато си разбрал, че лейтенант Захария те е предложил за медал, си преживял онзи нервен срыв, който те е изпратил в болницата и впоследствие е довел до уволнението с почести.

— Бях съсипан.

— Не, този срыв също е опит да накажеш себе си, след като не си успял да го сториш на бойното поле. Да накажеш себе си и да избягаш

от вината. Но и той се е провалил, понеже си се измъкнал от него. Какво излиза в крайна сметка? Ти си предложен за награда, уволнен си с почести, същевременно си твърде силен да не се възстановиш психически. Обаче чувството за вина така и не те е напуснало.

Чейс замълча отново. Фоувъл продължи:

— Вероятно, когато си се нахвърлил на онзи престъпник в парка, си се надявал, че това ще представлява още един шанс да бъдеш наказан. Със сигурност си разбирал, че е имало вероятност да бъдеш ранен или убит и подсъзнателно си се стремил към това.

— Грешите — отвърна Бен.

Фоувъл не каза нищо.

— Грешите — повтори пациентът.

— Мисля, че не — раздразнено рече лекарят и отправи към Чейс поглед, който го накара да се почувства неудобно.

— Изобщо не беше така. Бях с петнайсетина килограма по-тежък от него и знаех много добре какво правя. Той беше аматьор. И дума не можеше да става, че ще успее да ме нарани.

Фоувъл мълчеше.

Накрая Чейс каза:

— Съжалявам.

Лекарят се усмихна.

— Е, ти все пак не си психиатър, така че не можем да очакваме да виждаш нещата ясно като мен. Ти не си дистанциран от ситуацията, както съм аз. — Той прочисти гърлото си и отново погледна към синия териер. — След като стигнахме толкова далеч, би ли ми обяснил защо имаше нужда от този допълнителен сеанс, Бен?

След като веднъж вече беше започнал да говори, Чейс продължи да разказва с лекота. За десет минути описа подробно събитията от предишния ден и почти дословно повтори разговорите, които бе имал със Съдията.

Когато пациентът спря да говори, Фоувъл го попита:

— Добре. Какво искаш от мен тогава?

— Искам да разбера как да се справя, някакъв съвет.

— Аз не давам съвети. Аз само напътствам и интерпретирам.

— Някакво напътствие тогава. Когато Съдията се обаждат, не само заплахите му ме разстройват. Има нещо... това чувство, че съм отчужден, откъснат от всичко...

— Някакъв нов срыв?

— Боя се, че е така.

— Не му обръщай внимание — каза психиатърът.

— На Съдията?

— Не му обръщай внимание.

— Не мога.

— А трябва — каза Фоувъл.

— Ами ако е сериозно? Ако наистина възнамерява да ме убие?

— Абсурд.

— Как бихте могли да сте сигурен? — Чейс се беше изпотил от напрежение. Големи тъмни петна се виждаха под мишниците му, както и на гърба на ризата му.

Фоувъл се усмихна на синия териер и отмести поглед към стъклената хрътка с цвят на кехлибар. Самодоволното изражение се върна на лицето му.

— Сигурен съм в това, понеже Съдията не съществува.

Отначало Чейс не разбра. После, когато осъзна смисъла на тези думи, не бе особено доволен.

— Искате да кажете, че..., че Съдията е халюцинация?

— Ти го каза, Чейс.

— Не.

— Ти сам го каза.

— Не е възможно да съм си го измислил. В никакъв случай. Нали и вестниците писаха за убийството и за момичето...

— О, това без съмнение е истина. Но тези телефонни обаждания... Не знам. Какво мислиш, Чейс?

Бен млъкна.

— Тези телефонни обаждания истински ли са?

— Да.

— Или плод на въображението ти?

— Не.

— Самозаблуда, породена от...

— Не.

Лекарят пропусна думите му покрай ушите си и продължи:

— От известно време насам забелязвам, че постепенно се отърсваш от това неестествено желание за усамотение и че започваш да гледаш по-спокойно на живота около теб.

— Не съм забелязал.

— О, да. Бавно, но постепенно. Вече изпитваш интерес към живота, в теб се пробужда желание за активност.

Чейс изобщо не мислеше така. Чувстваше се притиснат в ъгъла.

— Даже си мисля, че и либидото ти се е посъбудило, макар и да не съм много сигурен в това. Това е обратната реакция на комплекса за вина. Понеже си се чувствал ненаказан за случилото се в тунела, не си искал да водиш нормален живот, докато не си почувствал, че вече си страдал достатъчно.

Чейс продължаваше да мълчи. Не му харесваше този покровителствен, самоуверен, безапелационен тон, с който Фоувъл започваше да говори в подобни моменти. Нямаше търпение да се прибере вкъщи, да заключи вратата и да си отвори бутилка уиски.

През това време психиатърът продължаваше да развива своята теория:

— Понеже не си успял да приемеш факта, че отново започваш да изпитваш желание за живот, ти си измислил Съдията — своеобразна възможност за самобичуване. Трябвало е да си намериш някакви извинения за това, че животът отново е започнал да те изкушава, и Съдията е паснал идеално за целта. Рано или късно е трябвало да проявиш инициатива и да го спреш. Можел си да се преструваш, че продължаваш както преди, да жадуваш уединение и тихичко да си страдаш, но това вече не ти е позволено.

— Не е така — каза Чейс. — Съдията е истински.

— О, я стига! — Фоувъл се усмихна на кехлибареното куче.

— Ако ти наистина смяташе, че този човек съществува и че телефонните обаждания са истински, защо не се обърна към полицията, а се насочи към психиатър?

Чейс не знаеше какво да отговори.

— Вие извъртате нещата.

— Не. Само ти разкривам истината.

— Той е истински. Фоувъл стана и се протегна.

— Съветвам те да се прибереш вкъщи и да забравиш за Съдията. Не се нуждаеш от никакви извинения, за да живееш като нормално човешко същество. Вече си страдал достатъчно, Бен, повече от достатъчно. Допуснал си ужасна грешка. Добре. В тунела си се намирал в изключително стресираща ситуация, под непоносим натиск.

Това е било грешка, а не предварително обмислена касапница. За всички животи, които си отнел, ти си спасил други. Запомни това.

Чейс беше озадачен, питайки се дали наистина не беше объркал илюзията с реалността.

Фоувъл го прегърна през раменете и го поведе към вратата.

— Петък в три — каза той. — Да видим доколко ще си се измъкнал от дупката си дотогава. Всичко ще се нареди, Бен. Сигурен съм в това. Не се отчайвай.

Госпожица Прингъл го изпрати до входа на приемната и затвори вратата след него, оставяйки го сам в коридора.

— Съдията е истински — каза Чейс, без да се обръща към никого. — Нали?

Точно в шест часа Чейс седеше на края на леглото си до нощната масичка, където бе поставен телефонът, и отпиваше от чашата си. Той остави питието си, избърса изпотените си от притеснение длани в панталоните си и се прокашля, за да прочисти гърлото си.

В шест и пет започна да се изнервя. Помисли си дали да не слезе при госпожа Филдинг и да я попита колко е часът, в случай че неговият часовник не работи. Възпря го единствено мисълта да не изпусне обаждането, докато е при нея.

В шест и петнайсет си изми ръцете.

В шест и половина отиде до бюфета и извади бутилката с уиски. Наля си пълна чаша, но не остави веднага шишето. Прочете за пореден път етикета, който беше изучавал стотици пъти досега, и отнесе бутилката до леглото си, където щеше да му е под ръка.

Някъде към седем алкохолът вече му беше подействал. Облегна се на таблата на леглото и си помисли за това, което Фоувъл му бе казал — че няма никакъв Съдия, че той е само една илюзия, психологически механизъм, който да обясни постепенното изчезване на комплекса му за вина. Опитва се да помисли върху това, да проумее значението му, но не можеше да разбере дали това е добре за него или зле.

В банята Чейс пусна горещата вода и започна да пълни ваната, проверявайки температурата с ръка. После сложи една кърпичка на порцелановия ѝ ръб и постави чашата си отгоре ѝ. Уискито, водата и надигащата се пара го караха да се чувства така, сякаш се рееше сред меки облаци. Той се облегна назад, докато главата му не се опря в стената, затвори очи и се опита да не мисли за нищо — най-вече за Съдията, медала за храброст и деветте месеца, които бе прекарал във Виетнам.

За нещастие мислите му се насочиха към Луиз Елънби, момичето, чийто живот бе спасил, и пред очите му изплуваха малките ѝ, потрепващи, голи гърдички, които изглеждаха толкова

съблазнителни на слабата светлина в купето на колата в алеята на влюбените. Макар и да беше доста приятна, тази мисъл го подразни, понеже доведе до първата му ерекция от една година насам. Явлението му се стори едновременно странно и познато и го накара да си припомни всички онези месеци, през които напълно бе забравил това усещане. Изглеждаше му и доста неуместно, като се имаха предвид обстоятелствата, при които бе видял момичето разсъблечено. Това му напомни за кръвта в колата, а кръвта от своя страна го наведе на мисълта за причините за доскорошната му импотентност. Тези причини бяха толкова ужасни, че той не можеше да се изправи сам срещу тях. Ерекцията му се оказа краткотрайна и той не беше сигурен дали тя ознаменувахе края на физическата му импотентност, или бе просто реакция на тялото му от горещата вода.

Уискито в чашата му свърши и той се изправи. Тъкмо се избърсваше, когато телефонът иззвъня.

Електронният часовник показваше осем часа и две минути.

Бен седна на леглото и вдигна слушалката.

— Съжалявам, че закъснях — каза Съдията.

Доктор Фоувъл грешеше.

— Мислех си, че вече няма да се обадиш — отвърна Чейс.

— Просто ми бе необходимо малко повече време, отколкото очаквах, за да намеря нужната ми информация за теб.

— Каква информация?

Съдията пренебрегна въпроса, все едно не го беше чул.

— Значи ходиш на психиатър веднъж седмично, така ли? — запита той.

Чейс не отговори.

— Това само потвърждава моите вчерашни подозрения, че инвалидността ти е свързана не с физически, а с психически травми.

Чейс съжали, че няма готово питие, но не можеше да помоли Съдията да изчака, докато си налее. Поради причини, които още не бе в състояние да си изясни, не искаше убиецът да научава, че пие.

— И как разбра? — попита Бен.

— Проследих те днес следобед.

— Смела постъпка.

— Праведните могат да си позволят да са смели.

— Разбира се.

Съдията се засмя, сякаш се възхищаваше на себе си.

— Видях те да влизаш в Кейн Билдинг и се вмъкнах достатъчно бързо във фоайето след теб, за да успея да видя кой асансьор вземаш и на кой етаж отиваш. На осмия етаж освен кабинета на доктор Фоувъл, се намират приемните на двама зъболекари и офисите на три застрахователни компании. Нищо не ми костваше да погледна там и да попитам за теб секретарките и регистраторите, все едно съм твой стар приятел. Оставих кабинета на психиатъра за най-накрая, понеже бях сигурен, че си там. Щом си изясних, че не си на нито едно от другите места, дори не рискувах да надзърна в приемната на доктор Фоувъл. Всичко беше пределно ясно.

— И какво от това? — попита Бен.

Надяваше се, че гласът му звучи равнодушно и не издава истинските му чувства. Някак си беше много важно да направи добро впечатление на Съдията. Отново се потеше. Може би трябваше да се изкъпе отново, след като разговорът с убиеца приключеше. И със сигурност щеше да има нужда от питие — от едно студено питие.

— Щом като разбрах, че си в кабинета на психиатъра — продължаваше Съдията, — реших, че трябва да се сдобия с копие на историята на заболяването ти. Скрих се в сградата и изчаках всички служители да си тръгнат.

— Не ти вярвам — каза Чейс. Предчувстваше какво ще последва и се страхуваше какво ще чуе.

— Ти не искаш да ми вярваш, но ми вярваш. — Съдията си пое дълбоко дъх, преди да продължи: — Към шест часа на осмия етаж не остана никой. В шест и половина отворих вратата към кабинета на доктор Фоувъл. Поназнайвам нещичко от тези неща и бях особено внимателен. Не повредих ключалката, нито задействах алармата — просто там нямаше такава. Потрябва ми още половин час да разбере къде се съхраняват епикризите и да намеря досието ти, а после го копирах.

— Между другото, това се нарича „кражба с взлом“.

— Така си е, ама е нещо съвсем дребно на фона на убийството.

— Значи признаваш, че си извършил убийство.

— Не. Наказание. Обаче властите няма да разберат. За тях то е убийство. Те са част от проблема. Не са добри защитници на справедливостта.

Чейс си замълча.

— Ще получиш по пощата, най-вероятно вдругиден, пълни копия на бележките на доктор Фоувъл за теб заедно с екземпляри от няколко статии, които той е публикувал в различни медицински списания. Ти си споменат във всички, а в някои става дума единствено за теб. Е, не имитира името ти, разбира се. Той те нарича „пациента Ч“. Обаче е повече от ясно, че това си ти.

— Не знаех, че е направил това — измърмори Бен.

— Статиите са адски интересни, Чейс. От тях можеш да разбереш какво си мисли той за теб. — Тонът на Съдията се промени, стана високомерен и в него прозвуча презрение. — Като прочетох тези материали, Чейс, научих достатъчно, за да определя наказанието ти.

— О, така ли?

— Разбрах защо си получил медала си за храброст.

Чейс мълчеше.

— Разбрах за тунелите и какво си правил в тях — продължаваше Съдията, — как не си направил нищо, за да попречиш на лейтенант Захария да заличи следите и да фалшифицира рапорта. Мислиш ли, че Конгресът щеше да те награди с медал за храброст, ако знаеха, че си избивал мирни жители, а?

— Спри.

— Ти си избивал и жени, нали така?

— Може би.

— Убивал си жени и деца, Чейс. Мирно население!

— Не съм сигурен дали съм убил някого — промърмори Бен повече на себе си, отколкото на Съдията. — Дръпнах спусъка, но... беше много тъмно... стрелях по стените... не знам...

— Мирни граждани.

— Ти нямаш никаква представа какво беше там.

— Убивал си деца. Що за звяр си бил ти, Чейс?

— Млъкни! — изрева Бен и скочи на крака. — Какво знаеш ти за това? Бил ли си някога там, налагало ли ти се е да служиш в тази ужасна страна?

— Никакви патриотични дитирамби няма да променят мнението ми, Чейс. Всички обичаме страната си, но повечето от нас знаят, че си има граници за...

— Глупости! — извика Бен.

Той не можеше да си спомни да се е ядосвал така от момента на нервния си срив. Е, случваше се да се ядоса за това или онова, на някого или на нещо, но никога не беше стигал до такива крайности.

— Чейс...

— Обзалагам се, че си бил привърженик на войната. Обзалагам се, че си бил от онези хора, заради които аз се озовах там. Лесно е да се определят норми на поведение, да се разсъждава за границата между доброто и злото, когато изобщо не си се доближавал до мястото, където бушува войната, а то се намира на петнайсет хиляди километра от дома ти!

Съдията се опита да възрази, но Чейс не му позволи.

— Изобщо не съм искал да ходя там. Никога не съм вярвал в необходимостта от тази война и през цялото време умирах от страх. Преследваше ме само една мисъл — как да остана жив. В онзи тунел не можех да мисля за нищо друго. Това там не бях аз. Бях класически случай на параноик, живееш в сляп ужас и всичко, което имаше значение, бе да се измъкна оттам.

Никога досега Бен не беше говорил за преживяванията си във Виетнам толкова дълго и толкова директно — дори и пред доктор Фоувъл, който изкопчваше историята от него на отделни думички и накъсани фрази.

— Ти си разяждан от чувство за вина — каза Съдията.

— Това няма значение.

— Мисля, че има. Това доказва, че знаеш за погрешните си действия и...

— Няма никакво значение, защото, независимо от това колко виновен се чувствам, ти нямаш право да ме съдиш. Седиш си тук с мъничкото си списъче с десетте божии заповеди, но никога не си бил на такова място, където тъпите ти заповеди отиват по дяволите, където обстоятелствата те принуждават да правиш неща, които те отвращават.

Чейс откри, че плаче. Не беше плакал от доста дълго време.

— Ти се оправдаваш — започна Съдията, опитвайки се да поеме инициативата в разговора. — Ти, долен убиец такъв...

— Не забравяй — каза му Чейс, — че и ти май не следваш Божиите заповеди. Ти уби Майкъл Карнс.

— Това е нещо съвсем друго. — Гласът на Съдията отново бе станал дрезгав.

— О, така ли?

— Да — потвърди пресипнало убиецът. — Аз проучих внимателно ситуацията, събрах доказателства срещу него и едва тогава изпълних смъртната присъда. А ти не си направил нищо такова, Чейс. Убивал си напълно непознати хора, които навярно са били съвсем невинни, без нито едно черно петънце в душите си.

Чейс затвори.

Следващия един час телефонът звъня на четири пъти, но той не му обръщаше никакво внимание. Яростта му бе неописуема — най-силната емоция, която бе изпитвал през дългите месеци на вцепенение.

Изпи още три чаши уиски, преди да се поуспокои. Ръцете му постепенно престанаха да треперят.

В десет часа позвъни в полицейския участък и потърси детектив Уолъс, но му казаха, че е излязъл.

Бен се обади отново в единайсет без двајсет. Този път Уолъс беше там и охотно се съгласи да разговарят.

— Работата не върви така добре, както се надявахме — каза полицаят. — Май на този тип никога не са му вземали отпечатыци. Поне сред углавните престъпници го няма. В момента преравяме досиетата на военните...

— Какво стана с пръстена?

— Излезе някаква евтина дрънкулка, която може да се купи за по-малко от петнайсет долара от всяко павилионче в щата. Изключено е да се установи къде, кога и на кого е продаден.

Чейс заговори неохотно:

— Тогава аз имам нещо за вас. — И той разказа набързо на детектива за Съдията и неговите обаждания.

Уолъс явно бе доста ядосан, но все пак успя да се въздържа да не се развика.

— Мамка му! Защо не ни казахте по-рано за това?

— Мислех си, че след като разполагате с отпечатыците му, бързо ще го хванете.

— Отпечатыците са вятър работа в подобна ситуация — рече Уолъс. В гласа му продължаваше да се усеща гняв. Изглежда, си спомняше, че събеседникът му е герой от войната.

— Освен това — продължи Бен — убиецът си даваше сметка за възможността линията да се подслушва. Обаждаше ми се от улични

телефони и не продължаваше разговора повече от пет минути.

— Няма значение, искам да го чуя — каза Уолъс. — След петнайсет минути съм при вас с още един полицаи.

— Само с един?

— Ще се постареем да не ви пречим — каза детективът.

Чейс едва не се засмя при тези думи.

От прозореца си на третия етаж Чейс видя пристигането на полицаите. Той бързо слезе да ги посрещне, за да избегне любопитството на госпожа Филдинг.

Уолъс му представи цивилния си колега — Джеймс Тапингър. Той бе с петнайсетина сантиметра по-висок от Уолъс и не беше раздърпан като него. Русата му коса бе толкова късо подстригана, че отдалеч изглеждаше плешив. Сините му очи се местеха бързо от предмет на предмет — досущ поглед на счетоводител, който прави инвентаризация. Носеше голям куфар.

Госпожа Филдинг ги наблюдаваше зад стъклената врата на всекидневната, където се преструваше, че гледа телевизия. Любопитството ѝ обаче не надделя и тя не излезе в коридора. Чейс поведе двамата мъже нагоре по стълбите, преди хазайката му да е успяла да разбере за какво са дошли.

— Уютно местенце си имате — каза Уолъс, щом влязоха в стаята му.

— Напълно ме устройва — рече Чейс.

Тапингър огледа неоправеното легло, неизмитите от уискито чаши на бюфета, както и полупразната бутилка алкохол. Без да каже нито дума, той отвори куфара си, пълен с телефонно оборудване, и започна да оглежда жиците, излизащи от стената точно под корниза на прозореца.

Докато работеше, Уолъс заразпитва Чейс:

— Как ви се стори той по телефона?

— Трудно е да се каже.

— Стар? Млад?

— На средна възраст.

— Акцент?

— Не.

— Говорни дефекти?

— Не. Отначало гласът му беше много дрезгав и пресипнал, сигурно заради схватката ни.

— А помните ли съдържанието на всеки телефонен разговор?

— Горедолу.

— Разкажете ми. — Детективът се настани в единственото кресло в стаята и кръстоса крака. Изглеждаше все едно е заспал, но умът му бе остър като бръснач.

Чейс разказа на полицаия всичко, което можеше да си спомни от разговорите си със Съдията. Детективът му зададе няколко въпроса, благодарение на които и някои позабравени подробности изплуваха от паметта му.

— Прилича на религиозен маниак — каза накрая Уолъс. — Всички тия глупости за разврат, грях и наказания.

— Може би. Но не бих започнал да го търся по сектантските сбирки. Според мен се отнася повече за морално оправдание на убийствата, отколкото за истинска вяра.

— Вероятно е така — съгласи се детективът. — Такива като него се срещат по-често от другите психари.

Джим Тапингър приключи с работата си. Той обясни на Чейс как действа подслушвателното устройство, а после му разказа за проследяващото оборудване, което използва телефонната компания, за да засече и определи евентуалното местонахождение на Съдията, когато позвъни отново.

— Е — зарадва се Уолъс, — май днес ще се прибере навреме у дома. — Само при мисълта за предстоящите осем часа сън клепачите му натежаваха, а очите му се зачервяваха още повече.

— Само още едно нещо — обади се Бен.

— Да?

— Ако успеем да заловим този тип, трябва ли на всяка цена да уведомите пресата за моето участие в операцията?

— Защо питате? — учуди се полицаят.

— Защото ми писна да бъда знаменитост и хората да ме тормозят ден и нощ.

— Ако го спипаме — каза Уолъс, — всичко ще стане известно в съда.

— Но не и преди това, така ли?

— Мисля, че не.

— Разбирам — рече Чейс. — Във всеки случай аз ще трябва да присъствам на процеса, нали?

— Вероятно.

— Но ако пресата не узнае нищо дотогава, шумът ще бъде два пъти по-малко.

— Ама вие наистина сте ужасно скромни — усмихна се Уолъс. Преди Бен да успее да му отговори, той го потупа по рамото и си тръгна.

— Искате ли едно питие? — попита Бен, обръщайки се към Тапингър.

— Не, благодаря, когато съм на служба, не пия.

— Ще имате ли нещо против, ако аз...

— Не, не, пийте си спокойно.

Чейс забеляза с какъв интерес го наблюдава Тапингър, докато си взимаше две кубчета лед и си наливаше от уискито. Е, този път не си напълни чашата догоре... изглежда, присъствието на полицаия го караше да се въздържа.

Когато Бен седна на леглото, полицаят му каза:

— Четох за вашите подвизи там.

— Да?

— Това е истински героизъм.

— Нищо подобно.

— Не, така си е — настоя Тапингър. Той седеше в креслото, което бе преместил близо до апаратурата си. — Мисля, че там е било истински ад, но едва ли някой, който не е бил във Виетнам, може да го разбере.

Чейс кимна.

— Предполагам, че медалите не означават много за вас. Имам предвид, че след онова, което сте преживели, за да ги заслужите, те изглеждат доста незначителни.

Бен вдигна поглед от чашата, изненадан от проникателността на събеседника си.

— Прав сте. Те наистина не означават нищо. Тапингър продължи:

— Навярно е доста трудно да се върнеш от подобно място и да се опиташ да заживееш нормално. Спомените не умират толкова бързо.

Чейс тъкмо си отвори устата да отговори, когато видя как събеседникът му гледа многозначително чашата в ръката му, и си замълча. Сега ненавиждаше полицая почти толкова, колкото и Съдията. Бен отпи голяма глътка.

— Аз ще си наляя още едно — каза. — Сигурен ли сте, че не искате?

— Абсолютно — рече Тапингър.

Когато Чейс отново седна на леглото с нова чаша уиски, специалистът по подслушване го предупреди да не вдига слушалката, преди лентата да е започнала да се върти. След това отиде в тоалетната, където се забави почти десет минути. Когато се върна, Бен го попита:

— Докога ще го чакаме?

— Обаждал ли се е и друг път толкова късно — като изключим тази нощ?

— Не — отвърна Чейс.

— Тогава ще се опитам да поспя — каза Тапингър, отпусайки се в креслото. — Лека нощ.

На сутринта Бен се събуди от шепота на мъртъвците, но това се оказа само шумът от течаща вода в банята. Тапингър вече бе станал и сега се бръснеше.

След няколко минути той отвори вратата на банята и влезе в стаята със свежо лице, възкликвайки:

— На вашите услуги! — Изглежда, след прекараната нощ в креслото не се чувстваше уморен.

Чейс стана и се запъти към банята. Започна бавно да се занимава със сутрешния си тоалет — колкото повече време прекараше тук, толкова по-малко щеше да му се налага да говори с полицая. Когато бе готов, часовникът показваше десет без петнайсет. Съдията още не се бе обаждал.

— Какво имате за закуска? — попита Тапингър.

— Нищо, съжалявам — отвърна Бен.

— Все трябва да имате някаква храна. Не е задължително да е нещо топло. Сандвич със сирене, бекон с яйца — всичко мога да ям сутринта.

Чейс отвори хладилника и извади торбичката с ябълки.

— Само това имам.

Тапингър изгледа с недоумение ябълките и празния хладилник, после премести поглед към бутилката уиски на бюфета. Не каза нищо.

— Дайте ги насам — каза с престорен ентусиазъм, поемайки пликчето от Бен. — Вие искате ли?

— Не.

— Трябва да хапнете нещо на закуска — рече Тапингър. — Дори и съвсем малко. Това подпомага работата на стомаха, зарежда ви с енергия за целия ден.

— Не, благодаря.

Полицаят грижливо обели две ябълки, нарязва ги на парченца и започна бавно да ги дъвче.

В десет и половина Чейс започна да се безпокои. Ами ако Съдията не се обади днес? Перспективата да прекара целия ден и вечерта с Тапингър и да се събуди отново от шума на течаща вода в банята му се струваше непоносима.

— Имате ли човек, с когото да се редувате? — попита Бен.

— Ако работата не се проточи твърде дълго — каза той, — ще се справя и сам.

— А колко дълго очаквате да се проточи?

— Ами — прецени Тапингър, — ако до четирийсет и осем часа престъпникът не се обади, ще извикам заместника си.

Още четирийсет и осем часа с Тапингър надали щяха да бъдат най-приятните на света, но сигурно беше по-добре да е с него, отколкото с друг полицай. Джим беше твърде любопитен и наблюдателен, но за сметка на това не бе особено разговорлив. Да си гледа, щом толкова му се иска. И нека си мисли, каквото си ще за Чейс. Стига да продължава да си държи устата затворена, нямаше да имат никакви проблеми. По обяд Тапингър излапа още две ябълки и буквално застави Бен да изяде една. Това на нищо не приличало, роптаеше полицаят, ето защо решиха Чейс да излезе и да купи панирано пиле, пържени картопки и салата от зеле за вечеря.

В дванайсет и половина Чейс изпи първата си чаша „Джак Даниълс“ за деня.

Тапингър го видя, но не каза нищо. Този път Бен не му предложи питие. В три следобед телефонът иззвъня. Въпреки че от вечерта чакаха именно това, Чейс не желаше да вдига. Само защото до него

беше Тапингър, който го подтикваше да отговори, сложил специалните си слушалки, Бен вдигна с неохота слушалката.

— Ало? — гласът му звучеше напрегнато и дрезгаво.

— Господин Чейс?

— Да — каза той, моментално разпознавайки гласа.

Не беше Съдията.

— Обажда се госпожица Прингъл от кабинета на доктор Фоувъл. Искам да ви напомня, че утре имате назначен час за три следобед. Петдесетминутен сеанс, както обикновено.

— Благодаря ви — отвърна Чейс. Госпожица Прингъл винаги звънеше предния ден, за да напомня на пациентите, но Бен беше забравил за това.

— Утре в три — повтори тя и затвори.

В пет без десет Тапингър заяви, че по-скоро ще умре от глад, отколкото да изяде предложената му от Чейс пета ябълка.

Бен не възрази срещу ранната вечеря, взе парите, които Джим му даде — той каза, че ще му ги върне — и излезе навън да купи пилето, картофките и салатата. Взе и голяма кока-кола за полицаия, но нищичко за себе си. Щеше да се задоволи с обичайното. Вечеряха в пет и петнайсет, без да разговарят. Гледаха някакъв стар филм по телевизията.

След около два часа се появи Уолъс. Изглеждаше изключително уморен, макар че беше застъпил дежурството си в шест — преди по-малко от час.

— Господин Чейс, ще мога ли да поговоря за малко насаме с Джим? — попита той.

— Разбира се — отвърна Бен.

Влезе в банята, затвори вратата и пусна водата в умивалника. Шумът му действаше на нервите и му напомняше за шепота на мъртъвците.

Спусна капака на тоалетната чиния и седна, взирайки се в празната вана. „Трябва да я почистя“ — помисли си. Зачуди се дали Тапингър бе забелязал колко занемарено е тук.

Минаха по-малко от пет минути, преди Уолъс да почука на вратата.

— Извинявайте, че ви изгонихме така от собствената ви квартира — усмихна се той. — Полицейски работи.

— Нямахме късмет. Навярно господин Тапингър вече ви е казал. Детективът кимна. Изглеждаше смутен и избягваше да погледне Чейс в очите.

— Разбрах.

— Никога досега не е правел толкова големи паузи.

Полицаят го изслуша и рече:

— Знаете ли, напълно е възможно да не се обади повече.

— Искате да кажете, след като вече е решил какво да бъде наказанието ми?

Чейс видя, че Тапингър прибира жиците и апаратурата си в големия куфар.

— Боя се, че сте прав, господин Чейс. Убиецът или е решил какво да бъде наказанието ви, или е загубил интерес към вас и няма намерение да ви се обажда повече. Както и да е, не можем да държим през цялото време човек тук.

— Тръгвате ли си? — Бен беше изненадан.

— Ами да, така ми се струва най-добре.

— Но той може да се обади след няколко часа и...

— А може и да не позвъни — прекъсна го детективът. — Само ще ви помолим, господин Чейс, да ни предадете всичко, което каже Съдията, ако се обади, макар и дълбоко да се съмнявам, че ще го стори — рече той и се усмихна.

Тази усмивка обясни всичко на Бен. Той каза:

— Когато Тапингър ме изпрати да купя вечеря, ви се е обадил, нали? — Без да чака отговор, той продължи: — И ви е казал за обаждането на секретарката на доктор Фоувъл — думата „сеанс“ навярно го е разтревожила. Изглежда, сте си поговорили с добрия доктор.

Тапингър бе приключил с прибирането на оборудването си. Той вдигна куфара си и внимателно огледа стаята да не би да е забравил нещо.

— Съдията наистина съществува — каза Бен на Уолъс.

— Сигурен съм, че е така — отвърна гой. — Затова и ви моля да ни съобщите за бъдещите му обаждания. — Говореше с онзи привидно сериозен тон, с който възрастните понякога се обръщат към децата.

— Той наистина съществува, тъпо копеле такова! — извика Чейс.

Уолъс почервения от гняв. Когато проговори, в гласа му се усещаше напрежение и Бен можеше да почувства, че е готов да избухне.

— Господин Чейс, вие спасихте момичето. Заслужавате похвала за това. Но фактите са си факти — никой не ви се е обадил през последните двацет и четири часа. Ако наистина вярвахте, че такъв човек като Съдията съществува, вие щяхте да се свържете с нас по-рано, непосредствено след първото обаждане. Това би било най-естествената реакция, особено когато се отнася за млад човек с такова изострено чувство за дълг като вас. Ако разгледаме тези факти в светлината на психичните ви проблеми и обясненията на доктор Фоувъл, става ясно, че дежурството на един от най-добрите ни сътрудници при вас е свършено неуместно. Тапингър има и други задължения.

Чейс много добре разбираше как неприятното стечение на обстоятелствата потвърждава правотата на казаното от доктор Фоувъл. Освен това си даваше сметка и за собственото си поведение пред Тапингър — слабостта към уискито, неумението му да поддържа и най-обикновен разговор, както и най-лошото — демонстративното му желание да избяга от всяка публичност. То можеше да се изтълкува като лицемерния протест на човек, жадуващ точно обратното. Като стисна юмруци, Бен процеди:

— Махайте се.

— Спокойно, синко — рече му Уолъс.

— Махайте се веднага!

Детективът огледа помещението и вниманието му бе привлечено от бутилката с алкохол.

— Тапингър ми каза, че нямате никаква храна, но затова пък в бюфета ви стоят пет бутилки уиски. — Той не гледаше към Чейс, навярно смутен от шпионирането на колегата си. — Изглеждаш с петнайсетина килограма по-слаб от нормалното, синко.

— Махайте се — повтори Чейс.

Уолъс обаче явно не беше готов да си тръгне. Търсеше някакъв начин да посмекчи малко подразбиращите се обвинения, които отправяше към Чейс посредством заминаването им.

— Синко каквото и да ти се е случило във Виетнам, няма да го забравиш с помощта на уискито. — И преди Бен, ядосан от този

доморасъл психоанализ, да му нареди за пореден път да се маха, си излезе, последван от Джим Тапингър.

Чейс внимателно затвори вратата след тях.

Заклучи я.

Наля си едно питие.

Отново беше сам. Обаче бе свикнал с това.

В седем и половина вечерта във вторник, след като успешно избягна срещата с госпожа Филдинг в коридора, Чейс излезе от къщи, качи се в мустанга и потегли по Канакауей Ридж Роуд, създавайки впечатлението, че започва да обикаля без цел, но дълбоко в себе си бе абсолютно сигурен накъде точно се отправя. Из Ашсайд и районите, разположени в съседство, той се движеше с разрешената скорост, но щом излезе на планинския път, се понесе с голяма скорост. Белите стълбове на огражденията се носеха толкова бързо и толкова близо вдясно от него, че се сливаха в плътна бяла стена, а жиците, опънати между тях, изглеждаха като черни драсканици по призрачни дъски.

На билото на хълма той паркира на същото място, където бе отбил в понеделник вечерта, изключи двигателя и се отпусна на седалката, наслаждавайки се на шепнещия вятър.

Веднага разбра, че изобщо не трябваше да спира, а да продължи да се движи на всяка цена. Докато се носеше по шосето, не се налагаше да се чуди какво да прави в следващия момент, а ето, че сега беше объркан, изнервен и отчаян.

Бен слезе от автомобила; не знаеше какво точно очаква да намери тук и по какъв начин ще му помогне това. До падането на нощта оставаше час — време, напълно достатъчно да огледа мястото, където бе стоял шевролетът. И без това полицаите вече бяха претърсили района много по-щателно, отколкото би могъл да го стори Чейс.

Той се запъти към храстите, край които се бе разиграла кървавата трагедия. Земята беше добре утъпкана, осеяна с угарки, хартийки от бонбони и смачкани листчета от репортерски бележник. Той поразрови с крак боклуците, разглеждайки изпотъпканата трева. Чувстваше се като пълен идиот. Твърде много извратени любопитни се бяха ровили тук. Беше изключено да открие нещо в тази мръсотия.

Отиде до парапета на ръба на пропастта, наведе се и огледа скалата, обрасла с храсталаци. Когато вдигна глава, пред очите му се

разкри величествената гледка на целия град, прострял се в долината. Позеленелият меден покрив на кметството изглеждаше като излязъл от вълшебна приказка.

Бен продължаваше да се взира в проядения метален купол, когато изведнъж дочу характерен свистящ звук и почувства, че перилата под ръцете му потреперват. Това бе звук, който никога нямаше да забрави, звук, който му напомняше за войната, звук на куршум, рикоширал в метал.

С мълниеносна бързина Чейс се хвърли на земята. Огледа се и прецени, че близките храсти представляват най-доброто укритие, на което би могъл да се надява в момента. Претъркули се натам и се пхна в шубрака с такава бързина, че тръните изподраха лицето му.

Лежеше неподвижен и чакаше.

Мина една минута, после друга. Чуваше се само свиренето на вятъра.

Бен започна да пълзи по корем към далечния край на живия плет, простиращ се покрай шосето. Като се добра дотам, излезе на открито и започна да се оглежда за човека, който бе стрелял по него. Паркът изглеждаше пуст.

Понечи да се изправи и да тръгне към пътя, но веднага се хвърли на земята, движен от инстинкт. На мястото, където беше допреди малко, се разхвърчаха трева и пръст. Явно Съдията използваше пистолет със заглушител.

Никой цивилен не можеше да се сдобие със заглушител по легален път. Очевидно противникът го бе купил на черния пазар.

Чейс запълзя обратно покрай живия плет по същия път, по който бе дошъл. Когато стигна до средата на храсталаците, бързо свали ризата си, разкъса я на две половини и ги уви около ръцете си. Легнал по корем, внимателно разтвори бодливите клонки и се вгледа в пролуката, която бе отворил.

Веднага забеляза Съдията. Мъжът се бе привел до предната броня на мустанга, коленичил, стиснал пистолета в протегнатата си напред ръка, очаквайки появата на жертвата си. До него имаше около шейсетина метра и Бен не можеше да го разгледа добре на оскъдната светлина. Тъмна фигура със светло петно вместо лице.

Чейс пусна клонките и махна парчетата от ризата от ръцете си.

Вдясно от него изсвистя куршум. Той разкъса клонките сред облак от листа и се заби в бетонната основа на парапета. Втори куршум премина на сантиметри от главата на Бен, после трети, но доста вляво от него.

Съдията явно нямаше самообладанието на професионален убиец. Изморен и изнервен от чакането, той бе започнал да стреля наслуки и да хаби амунициите си, надявайки се да порази случайно целта.

Чейс запълзя обратно към десния край на живия плет.

Когато погледна отново, видя, че Съдията се е облегнал на колата, очевидно презареждайки пистолета си. Главата му бе приведена над оръжието и макар че това беше проста работа, той, изглежда, нервничеше, докато се мъчеше да нагласи пълнителя.

Бен се изправи и се втурна към копелето.

Беше преодолял едва една трета от разстоянието, когато Съдията го усети, че се приближава. Убиецът се обърна — все още неясен силует — и го видя, след което веднага хукна да бяга по шосето.

Чейс беше твърде слаб и не бе тренирал от доста време, обаче го настигаше.

Озова се на участък, където пътят се издигаше и спускаше толкова рязко, че за малко да загуби равновесие.

Отпред се виждаше червен фолксваген, паркиран на отбивката. Съдията се добра до колата, скочи зад волана и затръшна вратата. Навярно изобщо не беше изключвал двигателя, защото машината потегли мигновено. Гумите ѝ изсвириха по асфалта, ауспухът изкашля облак бял дим и автомобилът се понесе надолу по Канакауей Ридж Роуд.

Чейс не успя да запомни нищо от номера, защото изведнъж бе сепнат от оглушителния вой на автомобилна сирена, прорязала въздуха точно зад гърба му.

Той моментално отскочи настрани, падна върху насипания чакъл и се претъркули, за да се предпази от острите камъни.

Само веднъж се чу изсвирването на спирачки, наподобяващо вик на смъртно ранен човек. Огромен камион с черни букви на оранжев фон отстрани профуча по шосето със скорост, недопустима за стръмния участък на Канакауей Ридж Роуд и когато взе завоя, ремаркетото му се наклони заплашително встрани. След секунда и от колата, и от камиона не остана и следа.

На челото и на бузата му имаше драскотини от къпиновите храсти. Кръвта се бе съсирила. Върховете на три от пръстите му също бяха пострадали от бодлите, но на фона на останалите му болезнки той даже не ги забелязваше. Ребрата го боляха от падането върху насипания чакъл — но явно нямаше счупени, както установи сам той, — а гърдите, гърбът и раменете му бяха в синини от по-големите камъни. Коленете му бяха изподрани, панталоните му ставаха само за боклука, а като капак бе останал без риза, която бе разкъсал на две, за да предпази ръцете си от тръните.

Той седеше в мустанга в края на алеята на влюбените, оценяваше получените щети и кипеше от толкова силна ярост, че умираше от желание да удари някого или нещо. Вместо това се насили да изчака, опитвайки се да се успокои.

Звездите още не се бяха показали, но ето, че на алеята вече се бяха появили няколко коли, търсейки уединение край къпиновите храсти. Чейс бе изумен как младежите се връщат на мястото на убийството, очевидно, без да се замислят за това, че убиецът на Майкъл Карнс е още на свобода. Интересно, дали щяха да заключат вратите на автомобилите си този път.

Бен си помисли за полицейските патрули, които вероятно дежуреха около алеята на влюбените, надявайки се убиецът да се върне на местопрестъплението. Сам мъж с кола би породил доста подозрения, ето защо запали двигателя и се отправи към града.

Докато караше, се опита да си припомни всичко, което беше видял, без да пропусне и най-малката подробност, която би могла да даде ключа към разгадаването на самоличността на Съдията. Човекът притежаваше пистолет със заглушител и червен фолксваген. Бе лош стрелец, но отличен шофьор. Това май беше и всичко.

А сега какво? Да отиде при ченгетата?

Не. Майната им на ченгетата. Бе потърсил помощ от доктор Фоувъл, но получи само един ненужен съвет. Полицаяте също не му

бяха помогнали.

Оставаше му само едно — да се справи сам. Да разбере кой е Съдията, преди той да е успял да го убие.

Госпожа Филдинг го посрещна на вратата, но веднага отстъпи изненадано назад, когато видя в какво състояние се прибира.

— Боже мой! — възкликна тя. — Какво ви се е случило?

— Паднах — отговори Чейс. — Няма нищо страшно.

— Лицето ви е изподрано.

— Нищо ми няма, госпожо Филдинг. Всичко е наред. Имах малко премежdie, но се държа на краката си и дишам.

Тя го изгледа изпитателно, сякаш по-обстойният оглед щеше да ѝ подсказва някакъв отговор, и попита:

— Пиян ли сте, господин Чейс?

— Съвсем не — отвърна той.

— Знаете, че не одобрявам пиянството.

— Знам. — Той мина покрай нея и тръгна нагоре по стълбите. Те изглеждаха безкрайни.

— Нали не сте катастрофирали с колата? — извика след него тя.

— Не.

Бен се изкачваше нетърпеливо, очаквайки площадката, която му се струваше като благословено убежище. Колкото и да беше странно, този път госпожа Филдинг не го дразнеше.

— Това е добре — рече тя. — Докато имате кола, по-лесно ще си намерите хубава работа.

Когато влезе в стаята си, Чейс си наля чаша уиски и напълни ваната с толкова гореща вода, колкото можеше да изтърпи. Бавно седна във ваната, все едно бе старец, болен от артрит. Водата покри откритите му рани и го накара да въздъхне от удоволствие и болка.

По-късно той проми раните си и им сложи лейкопласт. Сложи си леки панталони, спортна риза, чорапи и мокасини. Наля си втора чаша уиски и седна в креслото, за да обмисли следващия си ход.

Необходимостта да предприеме активни действия едновременно го въодушевяваше и плашеше.

Първо, трябваше да поговори с Луиз Елнби, приятелката на убития Майкъл Карнс. Тя и Бен бяха разпитани поотделно от полицията, но може би заедно щяха да си спомнят нещо, което бяха пропуснали.

В телефонния указател имаше осемнайсет Елънби. Чейс обаче си спомни, че Луиз бе казала на детектив Уолъс, че баща ѝ е починал, а майка ѝ не се е омъжила повторно. Единствената жена с фамилията Елънби се оказа Клета Елънби, която живееше на Пайн Стрийт, Ашсайд.

Той набра номера и зачака; след десет иззвънявания Луиз вдигна слушалката. Бен веднага разпозна гласа ѝ, макар сега да му се стори по-женствен.

— Обажда се Бенджамин Чейс, Луиз. Помниш ли ме?

— Естествено — каза тя. Изглежда, наистина се радваше да чуе гласа му. — Как сте?

— Бива.

— Случило ли се е нещо? Мога ли да ви помогна с нещо?

— Бих искал да поговоря с теб, ако е възможно — каза Чейс. — За това, което се случи понеделник вечерта.

— Ами... добре.

— Няма ли да те разстрои разговорът?

— Не — отвърна тя и попита: — Можете ли да дойдете сега?

— Ако е удобно...

— Чудесно. Сега е десет — какво ще кажете след половин час, в десет и половина?

— Добре.

— Ще ви чакам. — Тя затвори телефона толкова тихо, че отначало Бен даже не разбра, че връзката е прекъсната.

Започваше да се схваща, все едно целият бе бинтован. Той се изправи, протегна се, взе ключовете за колата и довърши питието си.

Когато стана време да тръгва, изведнъж му се прииска да си остане вкъщи. Внезапно осъзна как тази доброволно поета от него мисия щеше да промени живота му, да наруши навиците, които си бе изработил в месеците, след като се бе уволнил от армията. Повече нямаше да има нито сутрешни закуски в града, нито следобедно гледане на филми, нито четене на книги и наливане с уиски, докато не станеше време за сън. Ами ако рискува и остане тук? Съдията ще бъде заловен — след няколко седмици или в най-лошия случай, след няколко месеца. И Чейс ще остане жив.

Обаче следващия път убиецът можеше и да не пропусне...

Бен проклинаше всички, заради които бе изгубил своето безметежно съществуване — местната преса, Търговската асоциация, Съдията, доктор Фоувъл, детектив Уолъс, Джеймс Тапингър..., но знаеше, че трябва да се справи сам със ситуацията. Единствената му утеха беше надеждата, че тяхната победа е временна. Когато всичко това приключеше, той щеше да се върне в стаята си, да затвори вратата и да се отдаде на тихия и спокоен живот.

Когато излизаше от къщата, госпожа Филдинг не се появи и Чейс сметна това за добър знак.

Семейство Елнби — майката и дъщерята — живееха в неголяма двуетажна тухлена къща, построена в неоколониален стил. Тя се намиреше в онази част на Ашсайд, където бяха домовете на хората от средната класа. Два клена растяха в началото на малката алея, водеща към къщата, а два бора се издигаха в края ѝ. Пред бялата врата с медно чукче имаше две стъпала.

Бен потропа и на вратата се показа Луиз. Бе облечена с тънка бяла блузка и носеше бели шорти. Изглеждаше така, сякаш последния половин час беше прекарала пред огледалото.

— Влезте — покани го.

Дневната се оказа точно такава, каквато си я представяше — обзаведена със скъпи мебели в колониален стил, цветен телевизор, поставен върху шкафче, килимчета с ресни върху полирания боров паркет. Не беше мръсно, но следи от небрежност се откриваха навсякъде — разхвърляни списания, засъхнали кръгове от чашки на масичката за кафе, следи от прах тук и там.

— Седнете — подкани го Луиз. — Канапето е много удобно, както и голямото кресло на цветя.

Той избра канапето.

— Съжалявам, че те безпокоя толкова късно вечерта... — започна Бен.

— Не се тревожете за това — прекъсна го тя. — Изобщо не ме безпокоите.

Чейс едва разпозна хлипащата девойка, която бе видял в колата на Майкъл Карнс в понеделник вечерта.

— След като свърших училище, мога да си лягам, когато поискам — каза му тя. — И обикновено го правя призори. Есента отивам в колеж — вече съм голямо момиче. — Тя се усмихна така, сякаш

гаджето ѝ никога не е било намушквано с нож пред очите ѝ. — Искате ли да ви донеса нещо за пиене?

— Не, благодаря.

— А ще имате ли нещо против аз да пийна нещо?

— Пийте си спокойно.

Той се загледа в елегантните ѝ крака, докато тя вървеше към барчето.

— Сигурен ли сте, че не искате да пийнете? — попита го, докато приготвяше коктейла си.

— Напълно.

Докато смесваше напитките, тя бе застанала с гръб към него, бедрата ѝ се бяха изпънали, а овалното ѝ дупе бе леко вирнато нагоре. Това можеше да бъде неосъзнатата поза на момичето, в което вече се е пробудила жената, но която още не разбира съвсем в какви съблазни може да въвлече мъжете. Не беше изключено обаче поведението ѝ да е съвсем преднамерено.

Когато се върна с питието си и отново седна на канапето, Чейс я попита:

— Достатъчно голяма ли си, за да пиеш?

— На седемнайсет съм — отговори тя. — Почти на осемнайсет. Вече не съм дете, нали? Може да нямам двайсет и една, за да пия в заведенията, но това е собственият ми дом и кой може да ме спре?

— Така е.

Само преди седем години, помисли си той, когато беше на нейната възраст, седемнайсетгодишните девойки изглеждаха на седемнайсет. Май сега порастваха доста по-бързо — или поне си мислеха, че са пораснали.

Луиз отпи от чашата си, облегна се назад на канапето и кръстоса голите си крака.

В този момент той забеляза как твърдите връхчета на малките ѝ гърди прозират през тънката блузка.

— Знаеш ли — каза ѝ, — сега ми хрумна, че майка ти може да спи, ако утре ще ходи рано на работа. Не бих искал да...

— Майка ми е на работа в момента. — Тя го изгледа престорено срамежливо, свела ресници и наклонила глава на една страна. — Тя е сервитьорка в нощен бар. Отива на работа в седем, свършва в три и се прибира към три и половина.

— Ясно.

— Да не се изплашихте?

— Моля?

Усмихна му се закачливо.

— От това, че сме сами.

— Не.

— Добре. И така... откъде да започнем? — попита девойката, дарявайки го с поредния си изкусителен поглед.

През следващия половин час той накара Луиз да се върне в онази нощ, съпоставяше спомените ѝ със своите, разпитваше я за подробностите и изискваше от нея и тя на свой ред да го разпитва с надеждата да открият дребен детайл, който можеше да се окаже от решаващо значение. Не си спомниха нищо ново, макар че момичето се опитваше да му помогне. Беше способно да говори за убийството на Майкъл Карнс с пълно безразличие, сякаш изобщо не беше присъствало на местопрестъплението, а само бе чело за него във вестниците.

— Ще имате ли нещо против да си наля още едно? — попита.

— Давай.

— Не искате ли и вие този път?

— Не, благодаря — отвърна Бен; трябваше да остане съвсем трезвен.

Тя застана до барчето в същата съблазнителна поза както преди и когато се върна, седна по-близо до него.

— Сетих се нещо — той носеше особен пръстен.

— В какъв смисъл особен?

— Един мъж, с когото мама излизаше за кратко, носеше такъв пръстен — сребърен, масивен, с две мълнии върху него. Веднъж го попитах и той ми каза, че това било пръстен на братството, на клуба, към който принадлежал.

— Какъв клуб?

— Само за бели мъже. Където не се допускат никакви чернокожи, азиатци, евреи или подобни... Само бели.

Чейс изчака, докато тя отпие от чашата си.

— Това са група хора, които са решили сами да бранят интересите си, които не искат да позволят на чифутите-банкери или на някой друг да се разпорежда с тях и да им отнема онова, което имат —

в тона ѝ се долавяше одобрение на принципите на подобна организация. Тогава изведнъж се намръщи: — Опа! Да не сгафих нещо?

— Моля?

— Ти нали не си евреин?

— Не.

— Не приличаш на евреин.

— Защото не съм.

— Нали мога да ти говоря на ти?

— Разбира се.

— Виж сега, дори и да си евреин, това няма никакво значение за мен. Намирам те за много привлекателен, знаеш ли?

Чейс се престори, че не е чул последните ѝ думи.

— Значи убиецът може да е расист?

— Те са хора, които не искат да приемат боклуците, както правят всички останали, и толкоз. Трябва да им се възхищаваш за това.

— Мъжът, с когото се е срещала майка ти — той каза ли ти името на този клуб?

— „Арийското братство“.

— А помниш ли името му?

— Вик. Виктор. Не помня фамилията му.

— Можеш ли да попиташ майка си за нея?

— Добре. Когато се прибере вкъщи. Хей, а ти сигурен ли си, че не си евреин?

— Абсолютно.

— Защото откакто казах думата „чифут“, ме гледаш много особено.

Както щеше да гледа нещо бледо и гърчещо се, изпълзяло изпод някой камък.

— Споменава ли си на детектив Уолъс за това?

— Не, сега ми хрумна. Благодарение на теб се поотпуснах и изведнъж се сетих.

Чейс беше доволен. Бавно, но постепенно, щеше да събере още сведения за Съдията. После ще предаде цялата насъбрана информация в полицията с презрението на човек, когото доскоро са смятали за откачен.

— Това наблюдение ще се окаже доста полезно — рече той. Момичето се придвижи по-близо до него, като машина, чието предназначение е единствено да го съблазни.

— Така ли мислиш, Бен? — попита тя.

Той кимна, опитвайки се да измисли някакво извинение, с което да си тръгне, без да я обиди. Трябваше да се държи добре с нея — поне докато научеше фамилията на мъжа.

Бедрото ѝ се притискаше в неговото. Тя остави питието си и се обърна към него, очаквайки да бъде прегърната.

Чейс изведнъж се изправи.

— Аз... трябва да вървя. Сега разполагам с конкретен факт, а това е повече, отколкото се надявах.

Тя също стана, притискайки се в него.

— Рано е. Още няма полунощ. Мама ще си дойде едва след няколко часа.

Ухаеше на сапун, шампоан и приятен парфюм. Миришеше толкова чисто — но Бен знаеше колко омърсена е душата ѝ.

Беше адски възбуден и реакцията на тялото му го отвращаваше. Това евтино, безсърдечно, изпълнено с омраза момиче му действаше по начин, по който не му бе действала нито една жена от година и нещо, и той се презираше заради пламенното си желание да я има. Може би в този момент всяка привлекателна представителка на нежния пол би му подействала по този начин. Навярно натрупалата се през многото самотни месеци сексуална енергия бе станала твърде силна, за да може да я потисне, а нарушаването на уединението му сигурно също бе спомогнало за пробуждането на либидото му. След като инстинктът му за оцеляване и самосъхранение отново се бе задействал, след като бе взел решение да не си седи мирно и кротко, чакайки Съдията да го спипа, той вече изпитваше всички желания и нужди, характерни за живота. Независимо от това обаче самопрезрението продължаваше да го терзае.

— Не — каза, отдръпвайки се от нея. — Трябва да се видя и с други хора.

— По това време?

— Те знаят, че ще отида.

Тя отново се притисна в него, наведе главата му и облиза устните му. Без целувка. Само влудяващото бързо потрепване на топлия ѝ език

— несъмнено еротично обещание.

— Цялата къща е само на наше разположение поне за още няколко часа — не се отказваше тя. — Даже няма да използваме кушетката. Леглото ми е огромно, с бял балдахин...

— Мислех те за по-различна — каза той, но тя очевидно не долови смисъла, който Чейс вложи в думите.

— Още нямаш никаква представа — отвърна закачливо тя. — Няма ли да останеш?

— Наистина не мога. Тези хора ме очакват.

Луиз бе достатъчно опитна да разбере, че златният миг на прелъстяването е отминал. Тя направи крачка назад и се усмихна.

— Искам да ти се отблагодаря, че ми спаси живота. Това заслужава голяма награда.

— Не ми дължиш нищо.

— Напротив. Някоя друга нощ, когато не си толкова зает?

Бен я целуна, казвайки си, че го прави само за да не си развали отношенията с нея.

— Определено. Някоя друга нощ.

— Мммм. Ще си прекараме чудесно.

Беше толкова гладка, бърза и лесна, без никакви грапавини, за които да се хванеш.

— Ако детектив Уолъс реши да те разпита отново, би ли могла да... забравиш за пръстена?

— Разбира се. Никак не обичам ченгетата. Те ни опират пистолет в главата и ни карат да целуваме задниците на чифутите и другите отрепки. Те са част от проблема. Но защо си се захванал сам с тази работа? Забравих да те попитам.

— Лично е — отвърна той. — Имам си лични причини.

Когато се прибра в квартирата си, Чейс се съблече и веднага се пхна в леглото. Тъмнината бе тежка и топла и за пръв път от много време насам му действаше успокояващо.

Докато лежеше под завивките, той започна да си мисли дали не беше постъпил глупаво, като отхвърли предложението на Луиз Елнби. Бе прекарал толкова месеци без жена и без никакви плътски желания.

Каза си, че е отхвърлил Луиз, защото колкото и привлекателна да бе като жена, толкова отблъскваща му изглеждаше като човек. А може би причината за постъпката му се коренеше в страха му да не бъде

въвлечен още по-дълбоко във външния свят, да не бъде откъснат съвсем от навиците си. Връзка с жена, без значение колко мимолетна бе тя, щеше да направи пукнатина в стените, които така грижливо бе издигнал около себе си.

Заспивайки, Бен осъзна, че всъщност се бе случило нещо много по-важно от силното плътско желание, което изпитваше към Луиз, или отвращението към нейната особа. За пръв път от доста дълго време не се нуждаеше от алкохол, за да заспи. Чистият, естествен сън го покори — нищо че в него имаше мъртъвци.

Когато се събуди, Чейс изпитваше адски болки, резултат от вчерашното му падане на Канакауей Ридж Роуд. Всяка синина, всяко натъртване пулсираше. Имаше дълбоки сенки под очите, главоболието му бе толкова силно, сякаш черепът му бе поставен в желязно менгеме и всеки момент щеше да експлодира. Когато се опита да стане от леглото, тялото му едва се подчини.

Щом се наведе над умивалника в банята, Бен видя отражението си и се стресна. Изглеждаше измъчен и блед, под очите му тъмнееха големи кръгове, а гърдите и гърбът му бяха покрити със синини. И всичко това бе причинено от чакълена настилка, върху която се беше приземил в опита си да избегне връхлитащия камион.

Горещият душ не го накара да се почувства по-добре, затова Бен реши да се пораздвижи с гимнастика. Върна се в стаята си, първо загрея с коремни преси, после се зае да прави лицеви опори и накрая премина на клякания, докато главата му се замая. Упражненията му подействаха значително по-добре от душа.

Единственият лек за неговия проблем беше активността — не само за физическото му здраве, но и за емоционалните и духовните му страдания.

Потръпвайки от болка, започна да се облича.

— Имате поща — каза му госпожа Филдинг, излизайки от дневната, докато зад гърба ѝ се чуваше веселият смях на публиката от някакво телевизионно предаване. Тя взе обикновения кафяв плик от масичката в антрето и му го подаде. — Както сам виждаш, няма обратен адрес.

— Сигурно е някаква реклама. — Бен пристъпи към входната врата, надявайки се хазайката му да не забележи скованата му походка и да не започне да го разпитва за здравето му.

Обаче нямаше за какво да се тревожи, тъй като тя, изглежда, се интересуваше повече от съдържанието на плика, отколкото от него самия.

— Не може да е реклама. В обикновените пликове без обратен адрес пристигат само предложения за женитба — а това тук определено не е такова — и порнографска литература. — Изражението й изведнъж стана доста строго. — Няма да търпя никаква порнографска литература в къщата си.

— Няма защо да се притеснявате.

— Значи не е такова, а?

— Не. — Той отвори плика и извади ксерокопията на психичното си досие и статиите от списанията, които Съдията беше обещал да му прати. — Един приятел, който знае, че се интересувам от психология и психиатрия, от време на време ми изпраща любопитни материали по тези въпроси.

— О, така ли било? — възкликна госпожа Филдинг, удивена от обстоятелството, че наемателят й има такива интелектуални интереси, за които тя дори не е предполагала. — Ами... надявам се, че не съм ви притеснила...

— Ни най-малко.

— ... но в никакъв случай няма да търпя порнографска литература в къщата си.

Едва въздържайки се от коментар по отношение на разкопчания й халат, Чейс каза:

— Напълно ви разбирам.

Той излезе и се качи в колата си, измина три пресечки и отби. Едва тогава започна да разглежда ксерокопията.

Записките на доктор Фоувъл, направени по време на сеансите, бяха толкова неразбираеми, че Бен ги остави за по-късно. За сметка на това проучи внимателно петте статии — три от тях бяха преснети от самите списания, а двете бяха написани на ръка. Във всички проличаваше високомерието и самонадеяността на психиатъра, а егоизмът му бе нетърпим. Макар името на Чейс да не се споменаваше, той разпозна себе си в така наречения „пациент Ч“ и бе поразен от драстичното изкривяване на фактите, поднесени на аудиторията. Всеки симптом на Бен беше преувеличен до такава степен, че да се изтъкне още повече голямата заслуга на лекаря за подобряването на състоянието му. За неуспешните си опити Фоувъл не казваше нищо, обаче без никакви угризения си приписваше подходи и методи, които никога не беше прилагал и за които навярно се бе сетил със

закъснение. Според доктора Чейс беше „един от онези млади мъже, които отиват на война с още неоформен нравствен мироглед и които са послушни пионки в ръцете на манипулиращите ги висшестоящи, изпълняват безпрекословно всяка тяхна заповед и извършват всякакви зверства, когато им наредят, без да поставят под въпрос моралния аспект на заповедите.“ На друго място разбра, че „пациентът Ч“ „пристигна при мен от военна болница, където се бе възстановявал от тотален нервен срыв, за да се интегрира отново в обществото. Причината за изживяната от него криза се корени не в чувството му за вина, а в изключителния ужас, който той е изживял при перспективата за собствената си смърт — не в загрижеността му за останалите, а в осъзнаването на собствената му тленност и страха му от смъртта.“ „Копеле такова“ — помисли си Чейс. Вината беше неизменният му спътник, независимо дали беше буден или заспал. Осъзнаването на собствената му тленност изобщо не го плашеше, за Бога, а точно обратното — това бе единствената му утеха и известно време той се молеше само да събере сили и да сложи край на живота си.

Фоувъл беше написал, че „пациентът Ч продължава да страда от кошмари и импотентност, като според него това са единствените му страдания следствие на страха му. Като се запознах по-добре със случая, осъзнах, че истинският проблем на пациента Ч се корени в подразбиращата се липса на нравствени ценности у него. Той никога не би могъл да се излекува психологически, докато не се помири със своето ужасяващо минало, а не би могъл да се помири с миналото си, докато не осъзнае напълно и не приеме тежестта на престъпленията, които е извършил — пък били те и по време на война.“ Да осъзнае и да приеме! Сякаш Чейс безгрижно бе дърпал спусъка, бе газил в кръвта на жертвите си, а след това бе потърсил някое усърдно ваксаджийче, което да излъска ботушите му. Господи!

Доктор Дж. Слоун Фоувъл — изключителният психиатър, изповедник и стълб на нравствената извисеност — продължаваше: „Накрая започнах един дълъг и труден процес, използвайки най-изтънчени и разнообразни методи, с помощта, на който да накарам пациента Ч да осъзнае идеята за нравствеността и да приеме собствената си вина. Ако той се окаже способен да развие истинско чувство за вина по отношение на това, което е сторил, тогава вината може да бъде облекчена впоследствие посредством прилагането на

класическа терапия. Сигурно тогава ще бъде възможно и пълното му излекуване.“ Чейс пхна обратно материалите в кафявия плик и го захвърли под седалката.

Беше потресен от мисълта, че бе прекарал толкова много време под грижите на лекар, който нито го разбираше, нито имаше способността да го разбере. За един доста дълъг период от време Бен вярваше, че другите могат да го спасят, но спасението можеше да дойде или от Бога, или от самия него. Обаче след онова, което преживя в Югоизточна Азия, вече не беше напълно сигурен в Господ.

Гражданският архив, който бе разположен в подземния етаж на кметството, представляваше образец за акуратност. Просторното помещение бе разделено на две от стъклена преграда, зад която три жени печатаха на пишешите си машини с такава бързина и ритъм, като че ли бяха част от някакъв симфоничен оркестър. Чейс се облегна на щанда за посетители и зачака да му обърнат внимание.

Най-пълната и най-възрастната от жените — на табелката, поставена на бюрото ѝ, пишеше „Нанси Онюфър, администратор“ — стигна до края на страницата, извади я от пишештата машина и я сложи в контейнера с подобни формуляри.

— Мога ли да ви помогна? — попита тя.

Той вече бе решил да използва похвата, който най-вероятно прилагаше и Съдията, докато се ровеше из личния му живот. Затова каза:

— Проучвам семейната история. Ще ми разрешите ли да погледна в градските архиви?

— Естествено — отвърна му Нанси Онюфър. Тя стана от стола си, заобиколи бюрото си, отиде до вратата в края на помещението и му отвори. Даде му знак и Бен се запъти към нея.

Останалите две жени продължиха да пишат на машините си със скоростта на картечница. Изглежда, в Градския архив работата кипеше с пълна сила, за разлика от повечето държавни учреждения. Това обаче надали се дължеше на нещо друго освен на строгия контрол, който упражняваше Нанси Онюфър над подчинените си. Нещо в нея напомняше на Чейс за сержантите, които обучаваха новобранците в казармата.

Той я последва в помещението отвъд стъклената преграда, където се намираха бюрата и писалищата на чиновниците. През един

противопожарен изход влязоха в голяма стая, на чиито стени имаше стелажи, отрупани с дебели папки. Други папки, подредени на купчини, се намираха в средата на стаята, а в единия край на помещението имаше изподраскано писалище с три дървени стола.

— Всички папки са надписани — каза отсечено Нанси Онюфър. — Секцията вдясно съдържа свидетелствата за раждане, тук са смъртните актове, архивът на отдела по здравеопазване е ей-там, а разрешенията за баровете и ресторантите са в онзи ъгъл. На рафтовете отсреща пазим копия от данните на наборните комисии, а до тях са протоколите по бюджета на Градския съвет за последните трийсет години. Започнахте да се ориентирате, нали? В зависимост от съдържанието информацията във всяка папка е подредена по абучен ред или по хронология. Всичко, което разместите, трябва да оставите на тази маса. Не се опитвайте да го връщате обратно, това е моя работа и аз я върша по-добре от вас. Без да се обиждате.

— Няма проблеми.

— Нямате право да изнасяте нищо от тази стая. Ако ви е необходимо, асистентките ми ще направят фотокопия на тези документи, които ви интересуват. В случай че нещо изчезне от това помещение, ви чака глоба от пет хиляди долара и две години затвор.

— Уха...

— И да не пушите!

— Аз не пуша.

— Това е добре.

Тя излезе от стаята и затвори вратата след себе си.

Значи и Съдията е попаднал тук толкова лесно! Чейс се надяваше, че има някаква процедура по регистрацията на онези, които идват да се ровят в архива. Имайки предвид експедитивността на Нанси Онюфър и законите срещу кражба на документите, изобщо не беше за чудене, че в учреждението почти нямаше посетители.

Той намери своето свидетелство за раждане, както и протокола, с който Градският съвет бе гласувал да се организира галавечеря в негова чест. В копието от военното си досие откри всички факти около явяването си на наборни комисии и одобряването за военна служба.

Лесно. Твърде лесно.

Когато напусна помещението с папките, Нанси Онюфър го попита:

— Намерихте ли онова, което търсехте?

— Да, благодаря ви много.

— Няма нищо, господин Чейс — каза тя и му обърна гръб, връщайки се към работата си.

Бен спря.

— Познавате ли ме?

Тя го погледна и се усмихна.

— Всички в този град ви познават.

Той се приближи до бюрото ѝ.

— Ако не знаехте кой съм, щяхте ли да ме попитате как се казвам и да ми поискате документ за самоличност, преди да ме допуснете до архива? — попита той.

— Естествено. Никой не е откраднал нищичко оттук за последните дванайсет години, през които работя в архива, но аз продължавам да записвам всеки, който идва. — Тя потупа бележника на края на бюрото си. — Веднага вписах и вашето име.

— Може да ви прозвучи странно, но бихте ли могли да ми кажете кой е идвал тук във вторник? — Бен забеляза, че госпожа Онюфър се колебае, и бързо добави: — Виждате ли, постоянно ме безпокоят разни репортери, а аз не желая да се вдига шум около името ми. Те май вече разгласиха за мен всичко, което може да бъде разгласено. Подочух, че един местен журналист пише серия статии за мен за голямо национално списание, но без моето съгласие, и бих искал да разбера дали е бил тук миналия вторник.

Бен си мислеше, че лъжата му е съшита с бели конци, но госпожа Онюфър се хвана. Та той беше герой от войната все пак!

— Сигурно е много досадно. Но журналистите са си такива — никога не те оставят на мира. Не виждам нищо лошо в това да ви кажа кой е посещавал архива във вторник. В списъка с посетители няма нищо секретно. — Тя разгърна бележника си.

— Само девет души са били тук. Тези двамата са от една архитектурна фирма и проверяваха нещо, свързано с водата и електричеството по проектите, които изготвят. Познавам ги. Тези четирите са жени, а вие търсите мъж, поради което ги игнорираме. Значи остават трима — този, този и този.

Тя му посочи имената, а Чейс се престори, че се опитва да си спомни.

— Не... Мисля, че... Май не е нито един от тях.

— Мога ли да ви помогна с нещо друго?

— Само имената им ли записвате, или изисквате и личните им карти?

— Винаги искам документи за самоличност, освен, ако не познавам човека.

— Е, благодаря ви все пак за помощта.

Нанси Онюфър затвори бележника си, усмихна се на Чейс и се върна към печатането.

Когато той напусна Съдебната палата, вече беше пет без петнайсет. Умираще от глад, затова влезе в ресторанта „Дайъмънд Дел“ — едно от любимите му заведения, когато беше ученик.

Беше изненадан от апетита си. Докато седеше в колата си, излапа два сандвича със сирене, голямо количество картофи и зелева салата, поливайки всичко това обилно с пепси. Това бе повече от количеството, което бе консумирал за цял ден през изминалата година.

След като се нахрани, влезе в най-близката телефонна кабина и намери телефонните номера на тримата мъже, посещавали архива във вторник. Когато се обади на първия, попадна на жена му. Тя му даде служебния телефон на мъжа си, Бен му позвъни и още щом чу гласа му, бе убеден, че това не е Съдията. Вторият мъж си беше вкъщи и гласът му също не приличаше на този на убиеца.

В указателя нямаше никакви сведения за третия мъж — Хауърд Девор — което можеше да означава, че телефонният му номер или не е включен в указателя или че името е измислено. Госпожа Онюфър обаче винаги изискваше документи за самоличност, следователно, ако Съдията използваше фалшиво име, трябваше да има достъп и до фалшив паспорт.

Понеже Чейс не се доверяваше на паметта си за всички подробности около убиеца, влезе в близкото магазинче и си купи малък бележник и химикалка. Вдъхновен от експедитивността на Нанси Онюфър, той изготви следния списък:

1. Псевдоним — Съдията

2. Псевдоним — Хауърд Девор

3. „Арийското братство“

4. Няма криминално досие (отпечатъците му не фигурират в полицейските регистри)

5. Ключалките не го затрудняват (кабинетът на доктор Фоувъл)
6. Има червен Фолксваген
7. Има пистолет със заглушител

Бен седеше в колата си и изучаваше списъка. След известно време добави:

8. Най-вероятно безработен или в отпуск

Това му се струваше единственото възможно обяснение за обажданията по всяко време, проследяването му онзи следобед, както и отделените два дни за проучване на биографията му. Гласът на убиеца не звучеше като на възрастен човек; следователно не можеше да е пенсионер. Или не работеше, или беше в отпуск, или бе избягал от работа.

Но как тази информация щеше да му помогне да залови копелето? Тя само стесняваше кръга на заподозрените. Местната икономика беше в доста лошо състояние, така че много хора бяха без работа. Освен това беше лято — сезонът на отпуските.

Бен затвори бележника и запали колата. Бе твърдо решен да научи самоличността на убиеца, обаче се чувстваше повече като Нанси Дру, отколкото като Сам Спейд.

Гленда Клийвър, младата блондинка, завеждаща отдела по съхраняване на справочните материали в „Прес-Диспач“, бе висока почти метър и осемдесет, само с пет сантиметра по-ниска от Чейс. За разлика от фигурата ѝ гласът ѝ беше мек като юлски ветреца, лениво раздвижващ отраженията на кленовите листа в огревите от слънцето прозорци. Тя се движеше много грациозно и Бен мигновено бе запленил от нея — не само заради тихата ѝ красота, а и заради начина, по който сякаш успокояваше всички около себе си.

Тя обясни на Чейс как да работи с микрофилмите, съобщавайки му, че всички издания до 1 януари 1968 година се съхраняват на микрофилми за икономия на място. После го научи как да поръчва необходимите му ленти и да получава изданията, които още не са прехвърлени на филм.

— Тук често ли идват външни лица? — попита Бен.

— Отделът за справочните материали е основно за нуждите на вестника, но го посещават и външни лица. Идват горе-долу десетина души на седмица.

— И какво търсят?

— А вие какво търсите?

Той се поколеба за миг, после ѝ разказа същата история, която бе изпробвал и върху Нанси Онюфър в градския архив.

— Събирам факти от семейната история.

— Това търсят и другите посетители. Лично аз изобщо не се интересувам от мъртвите си роднини. Едва издържам и живите, но...

Бен се засмя, изненадан да открие подобно странно чувство за хумор у жена с толкова приятна външност и нежен глас. Тя беше истинско възплъщение на контрастите.

— Значи не се гордеете с вашия род?

— Изобщо — рече тя. — Аз съм по-скоро мелез, отколкото чистокръвен екземпляр.

— Нищо лошо няма в това.

— Проучете родословното ми дърво — отвърна блондинката — и ще видите, че доста от предците ми са висели от клоните на дърветата с примки на шиите.

— Да не произлизате от род на конекрадци, а?

— В най-добрия случай.

На Чейс му беше толкова спокойно и приятно с нея, колкото не се бе чувствал с друга жена от операция „Жул Верн“ насам. Обаче, когато започнаха да си бърбят, той осъзна колко е отвикнал от подобни разговори и въпреки че му се искаше да си създаде по-сериозни отношения с нея, не можа да измисли какво да каже и само попита:

— Ами... трябва ли да подписвам нещо, за да използвам архива?

— Не. Аз ще ви дам всичко, което ви е необходимо, а вие ще ми го върнете, преди да си тръгнете. Какво точно ви интересува?

Чейс бе дошъл тук не за да прави проучвания, а за да поразпита за външните посетители от миналия вторник, но никаква убедителна история не му идваше наум. Тук не можеше да използва същата измислица за нахалния репортер, която бе пробутал на госпожа Онюфър.

Освен това, макар че се бе подготвил да си съчини някаква история, в зависимост от обстоятелствата, откри, че изобщо не му се иска да лъже тази жена. Синьо-сивите ѝ очи гледаха прямо и излъчваха такава откровеност и честност, че Бен веднага изпита уважение към нея.

От друга страна, ако ѝ кажеше за Съдията и за опита му за посегателство върху живота му, а тя не му повярваше, щеше да се почувства като кръгъл идиот. Странно, но въпреки че я бе срещнал преди минути, не искаше да ѝ направи лошо впечатление.

— Господине? — каза Гленда. — Мога ли да ви помогна с нещо? Кой изданик искате да видите най-напред?

Преди Чейс да успее да отговори, един от журналистите пред апаратите за гледане на микрофилмите вдигна глава:

— Гленда, мила, може ли да ми донесеш всички дневни издания между 15 май 1952 и септември същата година?

— След малко. Господинът беше преди теб.

— Няма проблеми — обади се Чейс, възползвайки се от случая. — Не бързам.

— Сигурен ли сте? — попита девойката.

— Разбира се. Занесете му това, което му трябва.

— Ще се върна до пет минути.

Гленда прекоси стаята и влезе в помещението с архивите. Докато вървеше, и Бен, и журналистът не сваляха очи от нея. Въпреки че бе висока за жена, тя изобщо не бе тромава, а се движеше с чувствена котешка грация, която я правеше да изглежда крехка.

Когато девойката се върна, журналистът каза:

— Благодаря ви, задето ме изчакахте.

— Няма нищо — отвърна Бен.

— До единатсет трябва да съм приключил с материала, а дори не съм започнал да събирам източниците. — Той се обърна към апарата и започна да чете поредния вестник, без да разпознае Чейс.

Бен се върна при колата си, отвори бележника си и започна да изучава списъка, но нямаше какво да добави в него. Освен това не бе способен да види и никаква логическа връзка между познатите осем пункта. Затвори бележника, запали двигателя и потегли по магистралата „Джон Ф. Кенеди“.

Петнайсет минути по-късно вече се носеше по четирилентовото междуцатско шосе извън пределите на града. Скоростомерът показваше сто и пет километра в час, а вятърът свистеше през отворения прозорец и рошеше косата му. Докато караше, си мислеше за Гленда Клийвър и не обръщаше никакво внимание на останените зад гърба му километри.

След като завърши училище, Чейс отиде да учи в щатския университет, който имаше няколко предимства пред другите учебни заведения. Намираще се само на шейсет километра от дома, така че можеше честичко да навестява родителите си, да се вижда със старите си приятели от гимназията, както и да се среща с момичето, което означаваше всичко за него, преди Виетнам да преобърне живота му.

Сега, докато паркираше пред административната сграда, университетският комплекс му се стори странно и непознато място като че ли не бе прекарал четири години в тези аудитории и не бе избродил всички пътечки под гъстия балдахин от върби и брястове. Тази част от младостта му бе откъсната завинаги от него, защото се намираще отвъд кървавата река на войната, която бе наводнила живота му. За да се докосне отново до тези спомени и настроения, трябваше да прекоси тази мътна река и да излезе на другия бряг, където го чакаше миналото му... но за нищо на света не искаше да предприема такова пътешествие.

Чейс намери отдела по регистрация на студентите и когато администраторът се обърна към него, реши, че истината навярно ще излезе най-доброто решение.

— Бих искал да разбера кой е бил тук и е разпитвал за мен миналата седмица. Имам известни проблеми с човека, който се е ровил в миналото ми... ами, безпокои ме.

Администраторът беше дребничък, блед, нервен мъж с акуратно подрязани мустаци. Той непрекъснато взимаше най-различни неща от бюрото пред себе си — химикалки, моливи, бележник, учебни програми, разписания на часовете и какво ли още не — повъртяваше ги в ръцете си и ги оставяше на друго място. Представи се като Франклин Браун и каза, че е горд да се срещне с толкова изявен и прославен възпитаник на университета.

— Знаете ли колко хора разпитваха за вас през последните месеци, господин Чейс? Десетки. Особено след като ви връчиха медала за храброст.

— Имате ли имената и адресите на тези, които са се интересували от мен?

— О, ама, разбира се! Както навярно знаете, ние предоставяме информация само на перспективни работодатели, и то единствено в случаите, когато студентите изрично са разрешили това.

— Този човек вероятно се е представил като доста надежден бизнесмен — каза Бен. — Извънредно убедителен е. Можете ли да ми кажете кой е идвал тук във вторник?

— Може да е поръчал информацията по пощата. Повечето запитвания, които получаваме, пристигат по пощата. Всъщност малко хора идват лично тук.

— Не. Мисля, че не е имал време да го направи по пощата.

— Един момент тогава — каза Браун. Той измъкна дебела папка от шкафа, остави я на бюрото си и започна да я разлиства. — Във вторник е идвал само един човек.

— И как се казва?

Докато четеше името му, администраторът посочваше с пръст вписаните му данни.

— Ерик Бленц, механата в „Гейтуей Мол“. Това е в града.

— Знам го къде е — рече Чейс.

Габвайки една химикалка, с която припряно започна да си играе, Браун попита:

— Това ли е? Той ли е човекът, когото търсите?

— Вероятно става дума за същия журналист, но мисля, че името Бленц е измислено. Спомняте ли си го как изглежда?

— Разбира се — отвърна администраторът. — На ръст беше почти колкото вас, много слаб, леко прегърбен в раменете.

— Възраст?

— Трийсет и осем-четирийсет години.

— А лицето му? Спомняте ли си лицето му?

— Много аскетични черти — каза Браун. — Пъргави очи. Погледът му се местеше от една от асистентките ми към друга, после към мен, сякаш не можеше да ни се довери. Лицето му беше изпито, а тенът му — нездрав. Носът му беше голям, но тънък — много тънък.

— Коса?

— Светла. Доста рязко разговаряше с мен, беше припрян и високомерен. Много спретнато облечен, обувките му бяха лъснати до блясък. Когато го попитах за името му, той се наведе, взе химикалката ми, обърна регистрационната книга и сам написа името и адреса си, понеже както сам каза, редовно грешали името му.

Чейс беше изумен.

— Как така го запомнихте с толкова големи подробности? — попита.

Браун се усмихна, повъртя химикалката между пръстите си, после я остави и вдигна дебелата папка.

— През вечерите и уикендите, особено през лятото, с жена ми устройваме спектакли в театър „Рампа“. Това е единственият свестен театър в града — може би сте посещавали някои представления там, когато сте били ученик. Както и да е, аз имам роли в повечето от нашите спектакли и затова постоянно изучавам хората, за да запомням различни изражения, гримаси и маниери.

— Навярно сте много добър на сцената — каза Бен.

Браун се изчерви.

— Не особено. Но актьорството ми е голяма страст. Не изкарваме много пари оттам, но докато театърът не фалира, мога да си позволя това удоволствие.

Докато крачеше към колата си, Бен се опита да си представи Франклин Браун на сцената, пред публика — ръцете му треперят, лицето му е още по-бледо, а потребността ръцете му да вършат нещо е още по-изострена от светлината на прожекторите. Може би нямаше нищо чудно в това, че театър „Рампа“ не носеше големи приходи.

Чейс се настани в колата си, отвори бележника си и се вгледа в списъка, който бе направил, опитвайки се да намери някакво потвърждение, че Съдията в действителност е Ерик Бленц, собственик на механа. Напротив. Нали на всеки, който подаваше молба за разрешително за продажба на алкохол, му вземаха отпечатъците? Пък и човек, който притежаваше преуспяващо заведение като механата в „Гейтуей Мол“, надали щеше да кара прост фолксваген.

Имаше само един начин да открие истината. Той запали двигателя и потегли към града, питайки се как ли ще го посрещнат в механата на Ерик Бленц?

Механата представляваше неумела имитация на алпийска кръчма — нисък таван с изпъкнали греди, бели, измазани с хоросан стени, тухлен под и тежки маси от тъмен бор. Шестте прозореца, гледащи към алеята, имаха дебели червени стъкла и едва пропускаха светлината. Покрай стените се виждаха закътани сепарета, където посетителите можеха да се усамотят. Чейс седна в едно от по-малките сепаренца в задната част на заведението, откъдето бе в състояние да наблюдава бара и входа на механата.

Жизнерадостна кръглолика блондинка с къса кафява пола и блузка с дълбоко деколте се приближи до масата му, запали фенера над главата му и го попита какво желае. Бен си поръча уиски с лимон.

В шест вечерта заведението беше сравнително безлюдно. Освен Бен в механата имаше три двойки и една жена, която седеше сама на бара. Нито един от посетителите не отговаряше на описанието, получено от Франклин Браун, и Чейс не обръщаше особено внимание нито на тях, нито на застаряващия барман с оплешивяващо теме и изпъкнало шкембе, чиято бързина и сръчност при боравенето му с бутилките бяха удивителни. Навярно бе всеобщ любимец на сервитьорките.

Възможно бе Бленц да не посещава често своята механа, макар че ако беше така, то това би било изключение от правилото. Все пак в този бизнес се въртяха доста пари в брой, поради което повечето собственици обичаха да обикалят заведенията си и да наглеждат персонала.

Бен беше изнервен. Гърбът му бе потънал в дълбокото сепаре, но ръцете му лежаха на масата, здраво свити в юмруци. Опитваше се да се отпусне, казвайки си, че е възможно да прекара часове тук в чакане на Бленц, но тялото му не му се подчиняваше.

След второто уиски с лимон поиска да погледне менюто и се спря на телешка пържола с печени на фурна картофи, учудвайки се на апетита си — все пак бе хапнал обилно в онова ресторантче.

Когато привърши с вечерята си малко след девет часа, Чейс най-накрая се осмели да попита келнерката, дали господин Бленц ще се появи тази вечер.

Тя огледа претъпканото вече помещение и посочи към един набит мъж, седнал на бара.

— Това е той.

Човекът изглеждаше на около петдесет години, тежеше най-малко сто и двайсет килограма и бе поне с десетина сантиметра по-нисък от описания от Франклин Браун мъж.

— Това ли е Бленц? — попита Бен. — Сигурна ли сте?

— Как няма да съм сигурна? Работя тук вече от две години — сопна му се келнерката.

— Казаха ми, че бил висок и слаб. Светла коса, елегантно облечен.

— Сигурно, ама преди двайсет години. Тогава може и да е бил слаб и елегантен, но висок или рус — никога.

— Разбирам. Може би ми трябва някой друг Бленц. Сметката, ако обичате.

Отново се почувства като Нанси Дру, вместо като Сам Спейд. Е, Нанси Дру също разрешаваше всеки заплетен случай — и обикновено (ако не и винаги), преди да убият някого. Когато излезе навън, големият паркинг беше опустял. Магазините в съседство бяха затворили преди двайсетина минути и единствено колите на клиентите на механата стояха там. След климатика в кръчмата навън му се стори толкова задушно, че сякаш го притискаше към земята. Всяка стъпка, която правеше, му костваше неимоверни усилия, все едно се намираше на непозната планета с много по-силна гравитация от земната.

Докато избърсваше потта от челото си, вървейки към колата си, изведнъж чу ръмжене на автомобилен двигател зад гърба си и бе облян от светлината на фарове. Бен не се обърна, а направо се хвърли напред и скочи върху капака на колата си.

Секунда по-късно един понтиак се вряза странично в мустанга сред дъжд от искри, оставяйки след себе си мирис на нагорещен метал. Въпреки че колата му се залюля силно след сблъсъка, Чейс здраво бе впил пръсти в отворите под предното стъкло, предназначени за чистачките. Ако се изтърколеше на земята, понтиакът със сигурност щеше да го прегازی.

Когато нападателят му се отдалечи, Бен се изправи и се опита да различи номера на другата кола. Дори и да се намираше по-близо обаче, това пак нямаше да му се удаде, защото Съдията бе прикрепил парче плат върху цифрите.

Понтиакът достигна края на алеята и взе завоя твърде рязко, като за малко не удари един пътен знак и не изскочи на тротоара. Съдията обаче отново показва превъзходните си шофьорски умения, овладявайки автомобила, след което пресече кръстовището под светлината на мигащия светофар, зави надясно и отпраши към центъра на града по главния път.

За секунди понтиакът изкачи билото на хълма и се изгуби от погледа на Бен.

Той се огледа наоколо, за да види дали е имало свидетели, но паркингът беше пуст. Скочи на земята и се зае да огледа щетите, нанесени на мустанга. Предната броня бе изкривена отляво, но, слава богу, не бе толкова вдлъбната, че да попречи на свободното въртене на гумата и движението на колата. Цялата лява страна на превозното средство бе изподраскана и смачкана от удара. Бен се съмняваше, че на автомобила му е нанесена някаква по-сериозна повреда, но така или иначе ремонтът щеше да му струва поне няколкостотин долара.

Голяма работа. В момента парите бяха последната му грижа.

Той отвори вратата откъм шофьора, която изскърца, седна зад волана, разгърна бележника си и отново се зачете в списъка си. Ръцете му трепереваха, докато добавяше трите нови пункта.

9. Трети псевдоним — Ерик Бленц.

10. Склонен към прибързани действия под влиянието на предишните му неуспехи.

11. „Понтиак“, втора кола (открадната само заради удара?)

Бен седеше в колата си, взирайки се в безлюдния паркинг, докато ръцете му най-накрая престанаха да треперят. Безкрайно уморен, той потегли към квартирата си, чудейки се къде ли ще го причака Съдията следващия път.

В събота сутринта го събуди телефонът.

Изплувайки от тъмнината, където разложените трупове продължаваха да го сочат обвинително с белите си ръце, той тъкмо вдигаше слушалката, когато си даде сметка кой се обажда. Съдията не беше звънял от сряда вечерта. Голямо закъснение!

— Ало?

— Бен?

— Да?

— Обажда се доктор Фоувъл.

Чейс чуваше за пръв път гласа на психиатъра по телефона. Той никога не му беше звънял досега, всички разговори се водеха от госпожица Прингъл.

— Какво искате? — попита Бен. Името на лекаря напълно го разсъни и прогони кошмарите.

— Искам да разбера защо пропусна сеанса си вчера.

— Нямах нужда от него.

Фоувъл се поколеба за момент, после каза:

— Ако е заради това, че съобщих на полицаите някои неща, трябва да разбереш, че не съм нарушил по никакъв начин отношенията лекар-пациент. Те не те обвиняват в никакво престъпление и си помислих, че е изцяло в твой интерес да им кажа истината, преди да са изгубили твърде много време по този Съдия.

Чейс мълчеше.

— Искаш ли да се видим днес следобед и да си поговорим, да обсъдим този въпрос?

— Не.

— Мисля, че сега можеш само да спечелиш от подобно нещо, Бен.

— Повече няма да идвам.

— Но на теб ти е необходимо!

— Не смятам. Психиатричното наблюдение не беше условие да ме изпишат от болницата, а само привилегия, от която да се възползвам при желание от моя страна.

— И ти все още можеш да се възползваш от нея, Бен! Аз съм тук, чакам те да дойдеш...

— Но вече не е привилегия — каза Чейс. Разговорът започваше да му харесва. За пръв път Фоувъл беше в отбранителна позиция спрямо него и това го караше да тържествува.

— Бен, ти си ми сърдит за онези неща, които казах на полицията. В това е цялата работа, нали?

— Донякъде. Но има и други причини.

— Какви?

— Защо не поиграем малко на асоциации? — предложи Чейс.

— Какви асоциации? Бен, виж сега...

— Публикувам.

— Бен, готов съм да те видя, когато пожелаеш...

— Публикувам — прекъсна го младежът.

— Това няма да помогне никак...

— Публикувам — продължаваше Чейс.

Фоувъл замълча. Въздъхна, след което очевидно реши да се включи в играта и каза:

— Навярно... книги.

— Списания.

— Наистина нямам никаква представа накъде ме водиш, Бен.

— Списания.

— Ами... вестници.

— Списания.

— Нова дума, моля — поиска Фоувъл.

— Съдържание.

— О-о. Статии?

— Пет.

— Пет статии?

— Психиатрия.

Озадачен, Фоувъл каза:

— Не подаваш правилно. Асоциирането на думи трябва да...

— Пациентът Ч.

Фоувъл бе така поразен, че не можа да каже нищо.

— Пациентът Ч — повтори Чейс.

— Как, по дяволите, си се добрал до...

— Една дума.

— Бен, не можем да обсъждаме такъв въпрос, разменяйки само по една дума. Сигурен съм, че си разстроен, но...

— Продължавайте да играете играта, докторе, и може би няма да дам публични изявления по повод петте ви статии и да ви направя за посмешище пред научните среди.

От другата страна на линията цареше гробовно мълчание.

— Пациентът Ч — изрече неумолимо Чейс.

— Ценен.

— Глупости.

— Ценен — настояваше Фоувъл.
— Използван.
— Грешка — призна психиатърът.
— Корижиране?
— Задължително.
— Следва?
— Сеанс.
— Следва?
— Сеанс.

— Моля, не повтаряйте отговорите си — предупреди Бен. —
Нова дума. Психиатър.

— Лечител.
— Психиатър.
— Аз.
— Кучи син.
— Това е детинско, Бен.
— Маниак.

Фоувъл само въздъхна.

— Задник — каза Чейс и затвори.

От години не се бе чувствал толкова добре.

По-късно, докато правеше леки упражнения, си даде сметка, че разрывът с психиатъра означава за него още по-силен отказ от предишния му живот, отколкото всичко, което бе сторил досега. Преди Бен си казваше, че най-накрая, когато самоличността на Съдията бъде установена и полицията се убеди в правотата му, той ще се върне към своето уединено съществуване на третия етаж от къщата на госпожа Филдинг. Обаче това вече не беше възможно. С решителния си отказ от услугите на психиатъра Бен признаваше, че се е променил завинаги и че бремето на неговата вина е намаляло.

Удоволствието, което бе изпитал при унижението на психиатъра, сега бе помрачено от плашещата перспектива да заживее отново живота си. Ако захвърлеше утехата на уединението, какво ли щеше да го замени?

Бен бе връхлетян от една нова и дълбока тревога. Да прегърнеш възможното съществуване на надеждата беше по-рисковано и плашещо от това да се хвърлиш смело напред под вражеския огън.

Бен се обръсна, взе душ и изведнъж осъзна, че е останал без нишки, които да следва в разследването си. Бе посетил всички места, където беше ходил Съдията, и въпреки това не бе открил нищо освен приблизително точното описание на престъпника, което не струваше нищо без истинското му име.

Обаче, докато си хапваше в една закусвалня на булевард „Галасио“, където приготвяха чудесни палачинки, Бен започна да мисли по-ясно и оптимистично. Можеше да се върне в механата в търговския център „Гейтуей Мол“ и да поговори с истинския Ерик Бленц — да го попита дали пък не познава случайно човека, отговарящ на описанието на Съдията. Струваше му се, че Съдията не е избрал случайно името на Бленц от телефонния указател. Възможно беше да се познават. А ако разговорът със собственика на кръчмата не доведеше до нищо, Чейс можеше да се върне при Гленда Клийвър, момичето от справочния отдел на вестник „Прес-Диспач“. Тогава щеше да я разпита за всички посетители от миналия вторник — нещо, което не бе направил, защото се боеше да не се изложи пред нея или да привлече интереса на журналистите в залата.

От една телефонна кабина близо до сладкарницата позвъни в справочния отдел, но оттам му отговориха, че в събота не работят. Тогава той потърси името на Гленда Клийвър в телефонния указател и набра номера ѝ.

Тя отговори едва когато телефонът ѝ иззвъня за четвърти път. Чейс бе забравил колко приятен е гласът ѝ.

— Госпожице Клийвър, вероятно не си спомняте кой съм, но вчера бях при вас. Казвам се Чейс. Наложих ми се да си тръгна, докато бяхте извън стаята, търсейки информация за един от журналистите.

— Да, спомням си.

Той се поколеба как да продължи, след което изтърси нещо средно между молба и изискване:

— Името ми е Чейс, Бенджамин Чейс, и бих искал да ви видя отново, да ви видя днес, ако това е възможно.

— Да ме видите?

— Ами да, точно така.

След кратко мълчание тя попита несигурно:

— Господин Чейс... на среща ли ме каните?

Дотолкова бе отвикнал от тези неща — и бе така изненадан да разбере, че причините, поради които иска да я види, нямат нищо общо със Съдията — че се държеше като ученик.

— Ами... да, мисля, че да... ммм, среща... да, точно така, ако нямате нищо против.

— Интересен подход имате — отбеляза тя.

— Предполагам. — Толкова се страхуваше, че тя ще му откаже — и същевременно се боеше, че по някаква случайност би могла да се съгласи.

— Кога? — попита Гленда.

— Ами всъщност си мислех за днес, за тази вечер, за вечеря.

Тя мълчеше.

— Но сега си давам сметка, че трябваше да ви кажа по-рано...

— Няма проблеми — отвърна тя.

— Наистина ли? — Гърлото му беше пресъхнало и гласът му звучеше сподавено. Не можеше да повярва на случилото се.

— Обаче има един проблем — каза Гленда.

— Какъв?

— Вече съм започнала да мариновам един чудесен морски костур за вечеря. Приготвила съм и някои други неща. Не искам да отидат на вятъра. Искате ли да дойдете тук и да хапнем у нас?

— Добре — веднага се съгласи той.

Тя му продиктува адреса.

— Не е задължително да сте облечен официално. Чакам ви в седем.

— Значи дотогава.

Тя затвори, а Бен остана в телефонната кабина, целият разтреперан. В съзнанието му изплуваха ярки спомени от операция „Жул Верн“ — тесният тунел, спускането, ужасната тъмнина, страхът, бамбуковата решетка, жените, оръжията... кръвта. Коленете му се подкосиха, сърцето му заби учестено и той отново имаше чувството, че е там, в подземното бойно поле. Треперейки неудържимо, той се облегна на стената на кабината, за да не падне, и затвори очи.

Това, че си определи среща с Гленда Клийвър, по никакъв начин не намаляваше вината му за смъртта на онези виетнамки. Колко време беше минало, през което угризенията го измъчваха, но той бе превъзмогнал всичко сам. Беше изстрадал всичко сам.

Независимо от това обаче продължаваше да чувства, че да излезе с момичето не е много правилна постъпка. Това му се струваше безчувствено, егоистично и лошо.

Бен излезе от кабината.

Денят беше горещ и влажен. Подгизналата от пот риза бе прилепнала на гърба му подобно на вината, която го бе впримчила в обятията си.

Чейс постоя в една книжарница докъм пладне, след което тръгна по алеята към механата. Барманът му каза, че Бленц ще дойде в заведението някъде към един часа. Бен се разположи на едно от високите столчета до бара и застана така, че да може да наблюдава входа. Поръча си бира и започна бавно да отпива от нея, докато чакаше.

Когато Ерик Бленц се появи, облечен в бял измачкан костюм от ленен плат и бледожълта риза, Чейс си каза, че изглежда дори още по-пълен от предната вечер. Собственикът обаче бе в добро настроение и, изглежда, имаше желание да си побъбри.

— Търся един човек, който вероятно е идвал тук — рече Бен.

Бленц се качи върху едно столче и също си поръча бира. Изслуша внимателно описанието на Съдията, но каза, че не си спомня човек, който да отговаря на него.

— Сигурно не е бил клиент. Може да е работил за вас — рече Чейс.

— Не, щях да го запомня. Впрочем, за какво ви е притрябвал толкова? Пари ли ви дължи?

— Точно обратното — отвърна Бен. — Аз дължа на него.

— Така ли? Колко?

— Двеста долара — излъга Чейс. — Значи не го познавате?

— Тцъ. Съжалявам.

Разочарован, Бен стана да си ходи.

— Благодаря ви все пак.

Съдържателят се завъртя на столчето си.

— Как така взехте от него двеста долара, без да се заинтересувате от фамилията му?

— И двамата бяхме пияни. Ако бях поне малко по-трезвен, нямаше да пропусна да го попитам.

Бленц се ухили.

— А ако той беше поне малко по-трезвен, надали щеше да ви даде парите.

— Вероятно не.

Собственикът вдигна чашата си и отпи голяма глътка. Изведнъж пръстенът му проблесна на светлината. Две мълнии.

Докато Бен напускаше механата и вървеше по алеята, бе сигурен, че Ерик Бленц продължава да го наблюдава от мястото си до бара.

„Арийското братство“. Някакъв клуб, досущ като десетките други клубове, където се събираха най-различни хора... Само дето този беше за бели расисти, на които им бе дошло до гуша от това да обикалят из градовете, загърнати в бели наметала, скрили лицата си под зловещи качулки с дупки за очите. Друго си беше по-модерният, градски вид.

Но защо по дяволите, те биха искали да убият Майкъл Карнс? Защо един от тези фанатици — Съдията — бе започнал война срещу разюзданите тийнейджъри, плещейки по телефона глупости за грях и наказание? Какво общо имаше това с желанието светът да стане по-уютен за бялата раса? Та нали Майкъл Карнс беше чистокръвен белокож — не някакъв си еврейин, негър или азиатец, който не би представлявал естествена мишена за „Арийското братство“, а подходящ негов член?

Асфалтът под краката му се бе размекнал от жегата.

Лятното небе бе синьо като пламък от газов котлон и сяло като безжизнен телевизионен екран, който не предлагаше никакви отговори.

Чейс запали колата и потегли към квартирата си.

Никой не стреля по него.

Когато се прибра, включи телевизора, гледа го петнайсетина минути, след което го спря, преди предаването да е свършило. Разтвори една интересна книга, но не можеше да се концентрира.

Закрачи из стаята. Инстинктивно се стараше да е по-далеч от прозореца.

В шест вечерта излезе от къщи, за да отиде на срещата с Гленда Клийвър.

Кара безцелно около час и половина, обикаляйки из града, за да попречи на Съдията да разбере къде отива и евентуално да застраши живота на Гленда. Завиваше от улица в улица, като погледът му не се

отделяше от огледалото за обратно виждане, но не забеляза опашка след себе си.

Гленда живееше в не особено скъп, но добре поддържан комплекс на „Сейнт Джон Съркъл“, на последния етаж в триетажна сграда, пред която имаше разкошна градина. На вратата ѝ имаше шпионка и тя надзърна през нея, преди да отвори. Носеше къси бели панталонки и тъмносиня блузка.

— Много сте точен — каза. — Влизайте. Искате ли нещо за пиене?

— Какво имате? — попита Бен, докато пристъпваше в апартамента.

— Чай с лед. Имам още и бира, вино, джин и водка.

— Предпочитам чай с лед.

— Ей-сега се връщам.

Той я изгледа, докато тя прекоси помещението и изчезна в малко коридорче, очевидно водещо към трапезарията и кухнята. Движеше се като слънчеви зайчета по вода.

Дневната бе уютна, макар и не богато мебелирана. Четири кресла, масичка за кафе и две маси, долепени до стената, с настолни лампи върху тях. Нямаше канапе, нито картини. За сметка на това на всички стени имаше лавици, претъпкани както с джобни издания, така и с луксозни книги с твърди корици.

Той тъкмо четеше заглавията на книгите, когато тя се върна с две чаши чай.

— Обичате ли да четете? — попита Гленда.

— Много — отвърна ѝ гостът.

— И аз. Е, имаме ли сходни литературни интереси?

— Определено — рече той, докато поемаше чашата си от нея. — Тази интересна ли е? — попита, изваждайки един том.

— Голям боклук — каза тя.

— Сериозно?

— Вдигна се голям шум, но е слаба.

Той върна книгата на мястото ѝ и те се насочиха към креслата.

— Харесвам хората — рече Гленда, — но ми допадат повече в книгите, отколкото в истинския живот.

— Защо?

— Сигурна съм, че знаете.

Така беше.

— Дори и най-големите гадняри в една книга не могат дати направят нищо лошо.

— И никога няма да изгубиш приятел от книга.

— Когато стигнеш до тъжен момент, никой не те гледа как плачеш.

— И никой не се чуди защо не плачеш, когато трябва.

— Нямам нищо против да живея чрез книгите.

— Това има много предимства — съгласи се тя.

Бен се замисли кой ли я е наранил, дали е страдала често и до каква степен. Без съмнение бе преживяла доста мъка. Той можеше да усети болката ѝ и тя му се струваше смущаващо позната.

И въпреки всичко в нея нямаше нищо меланхолично. Тя имаше сладка, нежна усмивка и излъчваше такова тихо, спокойно щастие, че го караше да се чувства по-уютно в нейната дневна, отколкото където и да било през седемте години, откакто напусна дома си и отиде в колежа.

— Когато се върнах на бюрото си в отдела и видях, че сте си тръгнали — започна Гленда, — си помислих, че сте се ядосали, задето ви се наложи да чакате.

— Ни най-малко. Просто си спомних... за един ангажимент, който бях забравил.

— В понеделник отново ще съм дежурна в отдела, така че елате, ако искате.

— Харесва ли ви да работите там?

— Да, тихо и спокойно е. Понякога журналистите са доста припрени, но това е най-неприятното, което може да се случи.

— Сигурен съм, че можете да се справите с тях — усмихна се Бен.

— Всички журналисти се мислят за много упорити и печени — рече тя. — Но не могат да се изправят срещу една библиотекарка от справочния отдел.

— Не и с тази.

— А вие къде работите?

— В момента никъде.

— Имайте търпение — каза тя за разлика от всички останали, щом станеше въпрос за работата му. — Изчакайте. Понякога най-

трудното е човек да изчака и да прояви търпение.

— Да, и това е всичко, което мога да направя засега.

Тя отпи от чая си.

— Някой ден ще се натъкнете на врата като всяка друга, но когато я отворите, пред вас ще се окаже точно онова, от което сте имали нужда.

— Радвам се, че мислите така.

— Затова забравете за болката от чакането.

Чейс никога досега не бе водил такъв странен разговор — и въпреки всичко в него имаше повече смисъл от всеки друг, който бе водил през живота си.

— А вие открихте ли тази врата? — попита той.

— Не е само една. Много са. И трябва да имаш голямо търпение, за да ги отвориш.

Вечерята беше великолепна — салата, печени картофи в тесто със спанак, босилек и сирене фета, тиквички с червени чушки, както и печен маринован морски костур. За десерт имаше пресни портокалови резенчета, поръсени с кокосови стърготини.

Когато не си говореха по странния, но напълно естествен за тях начин, мълчанието, което настъпваше, не бе неловко.

След вечерята тя му предложи да се преместят на малката тераса на дневната, но Чейс попита:

— Ами съдовете?

— Ще се погрижа за тях по-късно.

— Ще ви помогна и така ще стане по-бързо.

— Мъж, който ми предлага да измие съдовете...

— Мислех си, че мога поне да ги подсушавам.

Когато приключиха, се разположиха в удобните шезлонги на балкончето, обгърнати от топлия юлски мрак. До тях достигаха гласове от другите тераси, а щурците от градинката пред сградата цвърчаха, изпълвайки нощта със самотните си песни.

Когато стана време да си тръгва, Бен промълви:

— Чудя се дали апартаментът ви е вълшебен, или вие излъчвате хармония на всяко място, където се намирате?

— Не е нужно да правите света хармоничен — каза тя. — Човек трябва само да се научи да не смущава околните.

— Бих останал тук завинаги.

— Ако искате, останете.

На балкончето нямаше лампа и само светулките в нощта блещукаха с фенерчетата си. Сред дълбоките сенки Чейс не можеше да прочете какво е изписано на лицето ѝ.

Той си помисли за мъртвите жени в тунела — толкова далечни и все пак толкова близки — и сърцето му се сви от огромната тежест на вината.

Бен започна да се извинява на Гленда за онова, което тя евентуално бе взела за намек, но тя го прекъсна:

— Няма нищо.

— Не исках да...

— Знам. Тихо.

И двамата помълчаха.

После тя каза:

— Хубаво е да си сам. Когато си сам, лесно намираш покой. Но понякога... да бъдеш сам е равносилно на смърт.

Бен не можеше да прибави нищо повече към казаното от нея.

По-късно Гленда рече:

— Имам само една спалня, само едно легло. Но креслата в дневната са купени на старо от най-различни места... Едното от тях се разтяга и може да ви свърши работа.

— Благодаря ви.

Още по-късно, докато седеше в креслото, зачел се в една книга, Гленда се появи отново. Приблужи се до него, наведе се, целуна го по бузата и каза:

— Лека нощ, Бен.

Той остави книгата и хвана нежната ѝ длан с двете си ръце.

— Не съм сигурен какво точно става тук.

— Странно ли ти се струва?

— Донякъде.

— Но?

— Не мисля.

— Ние просто се натъкнахме на една и съща врата — но от различни страни.

— И сега?

— Ще изчакаме, ще проявим търпение и ще видим дали това е нещото, от което се нуждаем.

— Ти наистина си специална.

— А ти не си ли?

— Знам, че не съм.

— Грещиш.

Тя го целуна отново и отиде да си легне.

И още по-късно, когато вече бе разтегнал креслото, бе изгасил лампата на една от масите и бе затворил очи, тя се върна в стаята и се разположи срещу него. Той не толкова чу идването ѝ, колкото усети спокойствието, което тя донесе със себе си.

— Бен? — повика го.

— Да?

— Всеки е наранен.

— Не всеки — каза той.

— Напротив. Всеки. Не само ти и не само аз.

Той знаеше защо бе изчакала тъмнината. Не беше никак лесно да говориш за някои неща на светло.

— Не знам дали някога ще мога... да бъда отново с жена — промълви той. — Войната. Това, което се случи. Никой няма представа. Чувствам се толкова виновен...

— Естествено, че ще се чувстваш така. Свестните хора носят оковите на вината си цял живот. Те усещат.

— Това е... това е по-лошо от онова, което са сторили другите хора.

— Учим се, променяме се или умираме — каза тихо тя.

Той не проговори.

Както си седеше в мрака, тя рече:

— Когато бях малка, трябваше да давам онова, което не съм искала никога да давам, ден след ден, седмица след седмица, година след година, на един баща, който нямаше чувство за вина.

— Сигурно е било ужасно. Съжалявам.

— Няма нужда. Беше толкова отдавна. Толкова много врати отворих оттогава.

— Никога няма да те докосна, ако ще те заболи.

— Тихо. Някой ден ще ме докоснеш, и аз ще съм щастлива. Може би следващата седмица. Следващия месец. Може би след година или по-късно. Когато си готов. Всеки е наранен, Бен, но сърцето може да бъде излекувано.

Когато тя стана от стола си и се върна в спалнята, в дневната се бе възцарило такова спокойствие, че сънят на Чейс не беше помрачен от никакви кошмари.

В неделя сутринта Гленда все още спеше, когато Бен тихичко отиде до спалнята ѝ да види дали е добре. Той остана до вратата за известно време, заслушан в бавното ѝ и равномерно дишане, което сякаш притежаваше изящната сила на морска вълна, нежно целуваща брега.

Остави ѝ бележка в кухнята: „Имам да свърша нещо. Ще се обадя скоро. С обич, Бен“.

Навън вече бе станало доста горещо. Небето синееше както предния ден, но вече не му приличаше на плоска, сляпа гробница. Изглеждаше дълбоко, с неznайни пространства отвъд.

Тъкмо влизаше в къщата, когато госпожа Филдинг излезе в антрето.

— Бяхте навън цяла нощ, а? — попита тя, оглеждайки измачканите дрехи, с които беше спал. — Не ви се е случило нищо лошо, нали?

— Не — каза той, докато изкачваше стълбите. — Не съм висял в някой бар, преследвайки голите танцьорки.

Чейс бе изненадан от поведението си към нея, но и тя бе толкова слисана, че не можа нищо да му отговори.

След като се качи в стаята си, той си взе душ и се обръсна. Излезе от банята, отпусна се на леглото с бележника в ръце, опитвайки се да реши каква ще бъде следващата стъпка, която да предприеме.

Когато телефонът иззвъня, отначало помисли, че е Гленда, обаче гласът изобщо не приличаше на нейния.

— Значи си намери една разгонена кучка, а?

Бен беше абсолютно сигурен, че не е бил проследен до апартамента на Гленда.

Съдията нямаше как да знае нещо повече от това, че Бен не е бил въкъщи цяла нощ; навярно копелето просто предполагаше, че е бил в компанията на жена.

— Убиец и развратник — обвини го престъпникът.

— Знам как изглеждаш — заяви хладнокръвно Бен. — Висок си горе-долу колкото мен, със светла коса, имаш тънък дълъг нос.

Раменете ти са прегърбени. Обръщаш голямо внимание на облеклото си.

Съдията се забавляваше.

— Браво! Точно с това описание и помощта на цялата американска армия някой ден може и да ме намериш.

— Част си от Братството.

Убиецът замълча. Сега безмълвието му беше нервно, за разлика от другите случаи, когато се правеше на непогрешим съдник.

— „Арийското братство“ — изрече Бен. — Ти и Ерик Бленц. Ти и още много други тъпи задници, които си мислят, че сте от расата на господарите.

— Не си пъхай носа, където не ти е работата, господин Чейс. Това никак няма да се хареса на някои хора.

— Изобщо не ме плашиш. И без това от години се чувствам мъртъв. Един мъртвец е тръгнал по петите ти, а мъртъвците нищо не може да ги спре.

С внезапен гняв в гласа Съдията просъска:

— Не знаеш нищичко за мен, Чейс... Нищо, което наистина да е от значение... Няма и да научиш нищо повече.

— Опа. Я по-кратко! — Бен бе доволен, че за момент са разменили ролите си. — Вие, момчета от расата на господарите, не се ли срамувате понякога от своя произход? Та вие сте плод на кръвосмешения — братовчеди лягат с братовчеди, сестри с братя... Не е ли малко смущаващо това, а?

Съдията отново мълчеше. Когато проговори, гласът му трепереше и си личеше, че едва успява да контролира гнева си.

— Кефиш ли се на новата си кучка, Чейс? Не се ли казваше така добрата магьосница от „Магьосникът от Оз“? Гленда — добрата магьосница?

Сърцето на Бен се преобърна. Той се опита да се престори на учуден:

— Кой? За кого говориш?

— Гленда. Висока и русокоса.

Не беше възможно да е бил проследен до апартамента ѝ.

— Работи в справочния отдел — продължаваше Съдията.

Нямаше откъде да знае.

— В моргата за вестници. Мисля да изпратя развратната кучка в една друга морга, Чейс... В морга, където мъртвите имат истинско месо по себе си. Какво ще кажеш, а?

Съдията затвори. Нямаше откъде да знае.

Обаче знаеше.

Изведнъж Чейс се почувства изправен срещу свръхестествен отмъстител. Възмездието най-накрая го бе сполетяло. Беше изпъзляло от един от далечните, дълбоки, отдавнашни тунели.

Гленда отвори на нервното почукване на Бен, видя тревогата в очите му и попита:

— Какво има?

Щом влезе, той затвори входната врата, сложи веригата и дръпна резето.

— Бен? — Тя носеше розова фланелка, къси бели панталонки и маратонки. Златистата ѝ коса бе вързана на две опашки и така приличаше на малко момиченце. Изглеждаше като олицетворение на невинността.

— Имаш ли пистолет? — попита той.

— Не.

— Аз също. Не искам и да видя оръжие след войната. Сега обаче нищо не би ме направило по-щастлив от това да имам револвер в ръката си.

В трапезарията на масата, където бяха вечеряли предната нощ, той ѝ разказа за Съдията и за всички събития, които се бяха случили след убийството на Майкъл Карнс.

— И сега... заради мен... и ти вече си част от това.

Тя протегна ръка през масата и стисна дланта му.

— Не. Не трябва да гледаш така на нещата. Ние се срещнахме и сега и двамата сме част от това..., а ти вече не си сам.

— Искам да се обадя на детектив Уолъс и да го помоля да ти осигури закрила.

— И защо мислиш, че той ще ти повярва сега, при положение, че не ти е повярвал преди?

— Заради повредите, нанесени на колата ми на паркинга... Когато онзи се опита да ме блъсне.

— Той няма да ти повярва, че се е случило точно така. Нямах никакви свидетели. Сигурно ще каже, че си бил пиян.

Бен знаеше, че тя е права, но не можеше да се примири с обстоятелствата.

— Трябва да намерим помощ отнякъде.

— Досега се справяше с всичко сам. Сега сме двама. Защо не опитаме да се защитим сами?

Чейс поклати глава.

— Да, когато единствено моят живот бе изложен на опасност. Но сега...

— Хората от книгите — рече тя.

— Моля?

— Можем да се доверим на хората от книгите. Но точно тук и сега не можем да се доверим на никого освен на себе си.

Беше така уплашен, както не се бе чувствал от доста време. Страхуваше се не само за нея. Боеше се и за самия себе си. Защото най-накрая имаше какво да изгуби.

— Но как ще открием този изрод? — чудеше се Бен.

— Ще направим същото, което смяташе да сториш и ти. Първо, трябва да се обадиш на Луиз Елънби. Разбери дали е научила името на мъжа, с когото майка ѝ е излизала, мъжа с пръстена на „Арийското братство“.

— Не вярвам да е Съдията. Луиз веднага щеше да го разпознае.

— Но може да ни отведе до Съдията.

— Съмнявам се. Това би било прекалено хубаво, за да е истина.

— Понякога животът е хубав.

Бен позвъни в дома на Елънби и чу гласа на Луиз. Когато тя разбра кой се обажда, веднага започна да мърка съблазнително. Да, майка ѝ бе казала името на мъжа, но тя не искала да го съобщава по телефона.

— Ще трябва да дойдеш да ме видиш — кокетничеше момичето.

— Мама замина с този мъж и ще отсъства през уикенда. Цялата къща е на мое разположение.

Когато Луиз му отвори, беше само по жълт бански костюм от две части и ухаеше на кокосов лосион за тяло. Веднага изрече:

— Знаех си, че ще се върнеш за наградата си.

Обаче щом зърна Гленда, усмивката ѝ веднага изчезна и тя млъкна.

— Можем ли да влезем? — попита Чейс.

Луиз отстъпи и затвори вратата след тях.

Бен представи Гленда като своя близка приятелка и лицето на Луиз се изкриви в кисела гримаса.

Тя ги поведе към всекидневната, полюшвайки бедра, за да демонстрира стегнатото си дупе.

— Ще искате ли нещо за пиене? — попита бъдещата колежанка.

— Не е ли малко рано?

— Обяд е.

— Не, благодаря — отказа вежливо Бен. — Имаме само няколко въпроса и ще трябва да вървим.

Застанала до барчето, Луиз бе повдигнала изкусително дясното си бедро, докато приготвяше коктейла си.

Бен и Гленда се разположиха на канапето, а Луиз взе питието си и седна на креслото срещу тях. Момичето се отпусна в стола с разтворени крака. Оскъдният ѝ бански се прилепяше плътно към извивките на слабините ѝ и не оставяше нищо на въображението.

Чейс се почувства неловко, но Гленда изглеждаше спокойна както винаги.

— Името, което ви трябва — започна Луиз, — е Том Дийкън. Той е мъжът, с когото майка ми излиза, мъжът с пръстена. Работи като застрахователен агент. Офисът му се намира на Кенби Стрийт, близо до пожарната. Обаче не той е човекът, дето уби Майк.

— Знам. Обаче... сигурно може да ни каже имената на други хора от Братството.

— Не ми се вярва — рече Луиз. Тя държеше чашата в едната си ръка и нежно потъркваше бедрата си едно в друго, преструвайки се, че го прави несъзнателно. Позата ѝ обаче беше твърде безсрамна. — Тези хора са се посветили на идеята, те си имат своите идеали, а ти си външен човек. Защо мислиш, че ще ти кажат нещо?

— Може и да ми кажат.

Тя се усмихна и поклати глава.

— Надяваш се, че ще измъкнеш няколко имена от Том Дийкън? Чуй ме — тези хора имат топки от стомана. Те трябва да са адски корави, за да могат да се справят с чифутите, чернилките и другите отрепки.

Бен предполагаше, че някои от членовете на „Арийското братство“ могат да бъдат опасни — но повечето от тях вероятно само си играеха на господари, пиейки бира и бърбейки глупости за

расисткия Армагедон, така както другите хора си говореха за футбол и гледаха мачове по телевизията.

— Луиз, доколкото разбирам, ти си ходила с Майк близо година, преди... — изведнъж се обади Гленда.

— Преди този педераст да го наръга? — прекъсна я момичето, сякаш искаше да докаже, че и тя е не по-малко печена от членовете на „Арийското братство“. А дали безсърдечието ѝ не бе престорено? — Да, почти година... Защо?

— Да си забелязвала някой да ви следи? Нали разбираш, да се навърта около вас?

— Не.

Бен се досещаше накъде бие Гленда. Съдията обичаше да проучва подробно своите жертви, за да разбере какви са греховете им. Така се опитваше да оправдае престъпленията като справедливи наказания. Както сам беше казал на Бен, той бе проследил и Майк, и Луиз; следователно имаше вероятност те да са го забелязали.

— Отговори твърде бързо, без да се замислиш — каза Бен. — Гленда нямаше предвид някой да те е следил наскоро. Това може да е станало преди седмици, даже преди месеци.

Луиз се поколеба, отпивайки от чашата си. Свободната ѝ ръка се плъзна от бедрото, на което лежеше, към чатала на бикините ѝ. Пръстите ѝ започнаха да описват бавни кръгове върху жълтия плат.

Макар че почти не откъсваше очи от Бен, момичето хвърляше бързи изпитателни погледи и към Гленда. Явно си даваше сметка, че и двамата са в играта.

— В началото на годината, някъде около февруари или март, май имаше нещо такова... Някакъв изрод се навърташе около мен и Майк, но никога не се опита да направи нещо. Накрая се оказа, че не е мистериозен непознат.

— Не е бил непознат? Кой беше тогава?

— Ами, когато Майк за пръв път ми каза, че някой ни следи, аз направо му се изсмях, нали разбирате? Майк просто си беше такъв, непрекъснато си фантазираше разни неща. Той щеше да става художник, знаете ли? Първо щеше да работи в мансарда, а после щеше да става световноизвестен. Боже мой! След това ми каза, че щял да стане илюстратор на книги, а после — филмов режисьор, който рисува с камерата. Така и не можа да реши с какво точно иска да се занимава

— знаеше само, че иска да е богат и известен. Мечтател! — презрително изрече Луиз.

— И той си мислеше, че някой ви наблюдава, така ли? — попита Чейс.

— Говореше ми за някакъв мъж с фолксваген. Червен Фолксваген. След седмица и нещо видях, че това не е поредната фантазия на Майк. Наистина имаше човек с червен фолксваген.

— Как изглеждаше?

— Той все стоеше далеч от нас, така че не можех да го разгледам добре. Обаче хич не беше опасен. Майк го познаваше.

Бен имаше чувството, че главата му ще експлоадира. Прииска му се да чуе цялата история наведнъж, без да се налага непрекъснато да ѝ задава въпроси. Насили се да се успокои и кротко попита:

— Кой беше този човек?

— Нямам представа — отговори Луиз. — Майк така и не ми каза.

— Ти не се ли позаинтересува кой е бил?

— Естествено, че бях адски любопитна. Обаче когато Майк си наумеше нещо, по никакъв начин не можеше да го разубедиш. Една вечер, когато бяхме в „Дайъмънд Дел“ — това е една закусвалня за хамбургери на булевард „Галасио“ — той слезе от колата, приближи се до фолксвагена зад нас и поговори с човека. Щом се върна, ми каза, че познавал въпросния мъж и повече нямало да имаме никакви проблеми с него. Наистина, човекът престана да се мъкне зад нас, но така и не разбрах за какво е била цялата работа. Даже напълно бях забравила за това, докато ти не ме попита.

— Но навярно имаш някаква идея все пак — не я оставяше на мира Бен. — Не може да си се успокоила, без да разбереш нещо по-конкретно за този човек.

Тя остави питието си.

— Майк не искаше да говори за това и аз си мисля, че знам защо. Той никога не ми го каза направо, но според мен типът от фолксвагена веднъж взел да му се натиска.

— Да му се натиска? — учуди се Бен.

— Така си мисля — каза тя, вдигайки рамене. — Нямам никакви доказателства. Но си мисля, че надали става въпрос за същия човек, който го уби... Онзи с пръстена.

— И защо мислиш така — включи се Гленда.

— Защото онези от „Арийското братство“ мразят педалите даже повече от чифутите и шибаните чернокожи. Абсурд да позволят на някакъв педераст да носи техния пръстен.

— И още нещо — сети се Бен. — Бих искал да ми кажеш имената на петима или шестима от най-близките приятели на Майк — момчета на неговата възраст, с които се е виждал често. Може да е казал на някого за този тип с фолксвагена.

— А, петима или шестима... Няма да стане. Майк не беше близък с много хора. Всъщност Марти Кейбъл беше единственият му по-добър приятел...

— Значи ще трябва да поговорим с него.

— Би трябвало да е в „Хеноувър Парк“. Всяко лято той работи като спасител в обществения басейн. — Тя изгледа Гленда: — Как мислиш, дали Бен иска да ме изчука?

— Вероятно не — отвърна тя, без да изглежда изненадана от директния въпрос.

— Аз добро парче ли съм, или не?

— Добро парче си, не се притеснявай — успокои я Гленда.

— Значи той определено не е добре.

— О, нищо му няма. Той е много свестен пич.

— Щом казваш...

Двете жени се спогледаха и се усмихнаха съучастнически.

После Луиз отдръпна ръка от мястото между краката си, погледна към Бен и въздъхна:

— Жалко.

Докато пътуваха в колата, Чейс се обърна към Гленда:

— Май светът наистина отива по дяволите, а?

— Имаш предвид Луиз ли?

— Всички момичета ли са такива вече?

— Някои — да. Обаче винаги е имало такива като нея. Тя не е нищо ново — просто е още дете.

— Но Луиз е почти на осемнайсет, есента ще постъпи в колеж... Би трябвало да има малко здрав разум.

— Не, не това имам предвид. Тя е просто дете и винаги ще си остане такава. Непорасла, незряла, постоянно нуждаеща се да бъде център на внимание. Не си губи времето да я съдиш, Бен. Това, от

което тя има нужда, е обич, и то много обич, защото я чака доста тежък живот, изпълнен с болка. Когато красотата ѝ започне да преминава, няма да знае какво да прави.

— Тя те хареса, въпреки че не ѝ се искаше много...

— Да, донякъде.

— А ти хареса ли я?

— Не. Но всички сме Божии деца, нали? Никой не заслужава онова, което животът ще сервира на нея.

Мустангът се носеше по улицата между огромните дървета. Слънчева светлина и сенки пробягваха по предното стъкло. Светлина и сенки. Надежда и отчаяние. Минало и бъдеще. Вчера и утре. Проблесваха и изчезваха.

След известно време Бен промълви:

— Тя е едно вечно дете, а ти си пораснала преждевременно.

— И въпреки всичко — отвърна тя — съм късметлийка, нали?

Всяко сенчесто местенце в „Хеноувър Парк“ бе заето от семейства, помъкнали кошници за пикник. Любителите на златистия тен се излежаваха на плажните си кърпи, разстлани по моравите, а играта на волейбол бе задължителна.

Общинският басейн с олимпийски размери бе претъпкан с пищащи и цамбуркащи се дечица. На всеки край бдеше по един спасител, седнал на високо столче, и около половин дузина тийнейджърки се тълпяха около всеки пост, надявайки се да бъдат забелязани.

Бен преведе Гленда през тържището на плът и се представи на Мартин Кейбъл.

Спасителят беше строен и мускулест. Имаше дълга тъмна коса.

— Да, с Майкъл бяхме приятелчета — каза той, когато Чейс го попита за Карнс. — За какво става дума?

— Мисля, че ченгетата изобщо не си дават зор да хванат убиеца и хич не ми допада идеята някакъв лунатик, който ми има зъб, да се разхожда необезпокоявано наоколо — рече му Бен.

— Е, мен к'во ме интересува това?

— Приятелят ти беше убит.

— Всеки умира рано или късно. Не гледате ли вечерните новини?

Кейбъл носеше огледални слънчеви очила и поради тази причина Бен не можеше да види очите му. Намираще за доста изнервящо обстоятелството, че трябва да наблюдава собственото си отражение, и то удвоено от сребристите стъкла. Така не можеше да каже дали вниманието на Мартин е насочено върху него, или младежът зяпа мадамите и къпещите се в басейна.

— Не бях там, когато това се е случило — каза Кейбъл. — Как тогава да знам нещо, с което да помогна?

— Не искаш ли убиецът на Майк да бъде заловен? — намеси се Гленда.

Кейбъл не ѝ отговори и не помръдна глава към нея. Липсата на каквото и да е движение от негова страна беше сигурен признак, че в момента вниманието му е насочено към нея.

— Каквото има да става, да става — загадъчно произнесе той.

— Говорихме с Луиз Елнби — рече Чейс.

— Забавна е, нали?

— Познаваш ли я?

— Доста добре.

— Тя ни каза, че Майк е имал известни проблеми с някакъв мъж преди доста време.

Кейбъл не отговори. Бен продължи:

— Тя си мисли, че онзи може да му се е натискал.

Кейбъл се намръщи.

— Майк беше просто луд на тема жени.

— Не се съмнявам в това.

— Човече, само да го беше видял, докато бяхме в пубертета! Когато най-накрая си направи сефтето, просто откачи. Не можеше да мисли за нищо друго!

Бен огледа струпалите се наблизост тийнейджърки, жадуващи за вниманието на спасителя. Някои изглеждаха на четиринайсет-петнайсет години. Искаше да каже на Мартин да бъде по-внимателен с езика си, но това би означавало край на разговора им.

— Знаете какви са родителите му — продължаваше Кейбъл, — така че можете да разберете защо Майк непрекъснато се хвърляше в такива неща като жени, дрога, пиячка... Каквото и да е, стига да му доказва, че е жив.

— Никога не съм се срещал с родителите му — рече Бен.

— Не ти и трябва. Мама и татко Моралисти. Той просто искаше да се откъсне от тях, да се отпусне малко... Само дето го направи изведнъж. След това успехът му рязко се влоши. Искаше да следва в университета, обаче никога нямаше да го приемат с неговия успех. Сбогом, студентски живот! Здравей, Виетнам!

Изведнъж някой изпищя. Това можеше да е както превъзбудено от играта хлапе, така и даещ се в басейна човек. Марти Кейбъл обаче не му обърна никакво внимание. Продължаваше да изучава Гленда изпод сребристите си очила.

— Най-зле беше по физика. Трябваше да ходи на частни уроци всяка събота. Даскалът му беше много гнусен.

— Той ли му се е свалил? — попита Гленда. — Учителят му?

— Опитваше се да го убеди, че няма нищо лошо в това да се кефиш и по двата начина. Майк си намери друг учител, но онзи продължи да му се обаждат.

— Спомняш ли си името му?

— Тцъ.

— Поне първото му име?

— Не. Майк си намери друг даскал и взе физиката. Но ако се позамислиш малко, за какво изобщо си даваше толкова зор? Нямаше да го приемат в университета и това си е. Сто пъти по-добре беше да забрави за тъпата физика и да си издуха мозъка от чукане. Така щеше да прекара много по-добре времето, което му оставаше.

— Ако мислиш така, какъв е смисълът изобщо да правиш нещо? — не се въздържа Гленда.

— Няма никакъв смисъл — каза Мартин, сякаш си мислеше, че и тя е на същото мнение. — Всички сме мъртво месо. — Обърна се към Чейс и продължи: — Ти знаеш как стоят нещата... нали си бил във Виетнам. — Като че ли имаше представа от ужасите там благодарение на абонамента си за „Ролинг Стоун“. — Мамка му, имате ли представа колко атомни бомби са приготвили руснаците за нас?

— Много — рече Чейс, на когото вече бе дошло до гуша от цинизма на младежа.

— Двайсет хиляди — каза Кейбъл. — Достатъчно, за да убият всеки от нас по пет пъти.

— Е, щом е само пет... Виж, ако щяха да ни убият по шест пъти, щях да взема да се притесня.

— А, това беше яко, човече! — Младежът се запревива от смях, без да долови сарказма на Бен. — И аз също. Искам да кажа, хич не ми пука. Вземи всичко, което можеш от живота, и се надявай само да се събудиш на другата сутрин — така трябва да се гледа на живота.

Граченето на две врани някъде сред дърветата накара спасителя да вдигне глава. В огледалните му очила слънцето блестеше свирепо, огнено и бяло.

Лора Карнс очевидно не вярваше в ползата от грима. Косата ѝ беше къса и сресана небрежно. Дори в юлската жега носеше широки дълги панталони в защитен цвят и блуза с дълги ръкави. Въпреки че бе на не повече от четирийсет, изглеждаше поне с петнайсет години по-стара. Седеше на ръба на стола си със събрани колене, с ръце, скръстени в скута, изгърбена като гаргойл^[1], който бе прекалено гротесков дори и за готическа катедрала.

Къщата беше мрачна и безмълвна като жената. Мебелите в дневната бяха тежки и тъмни, завесите бяха спуснати заради лятната горещина и двете запалени лампи хвърляха особена сива светлина. На телевизионния екран един евангелист жестикулираше с неистова жар, но тъй като звукът бе изключен, приличаше на умопобъркан и много зле обучен мим.

Сложени в рамки и закачени по стените, се виждаха гоблени с подобрани цитати от Библията. Госпожа Карнс вероятно ги бе правила сама. Странно защо, но те звучаха неясно и загадъчно, вероятно защото бяха извадени от контекста. Бен не беше в състояние нито да съзре някакъв по-дълбок смисъл в тях, нито да разчете духовните напътствия, които те несъмнено трябваше да крият в себе си.

„И АЗ ЩЕ СЛОЖА РЪКА НА УСТАТА СИ“

Йов, XI, 4

„НАПОМНИ ИМ... ДА СЕ ПОКОРЯВАТ И ДА ГИ
СЛУШАТ“

Тит, III, 1

„И БЛАЖЕН Е ОНЗИ, КОЙТО НЕ СЕ СЪБЛАЗНИ В
МЕНЕ“

Лука, VII, 23

„ЕДИН ДЕН ЯКОВ СИ ВАРЕШЕ ВАРИВО“

Битие, XXV, 29

Висящите на стените портрети на религиозни водачи също озадачиха Бен с неясния си принцип на подборане — папата, Орал Робъртс, Били Грѐм и неколцина лица, които разпозна като едни от онези досадни телевизионни евангелисти, които се интересуваха повече от парите на хората вместо от душите им. Религиозното чувство процъфтяваше в дома на Карнс, но чистата вяра, изглежда, липсваше.

Хари Карнс бе унил като жена си и стаята. Той беше нисък мъж, около десетина години по-стар от Лора, но много кльощав и преждевременно състарен. Ръцете му трепереха, докато лежах отпуснати в скута му, и той никога не гледаше събеседника си в очите. Предпочиташе да зяпа някъде над главата на Бен, докато му говореше.

Седнал на канапето до Гленда, Бен си даде сметка, че семейство Карнс рядко имат посетители. Един ден някой щеше да си каже, че от доста време не е чувал нищо за Лора или Хари, след което щяха да открият двамата съпрузи, седнали на обичайните си места, но сбръчкани, съсухрени и мумифицирани, мъртви от цяло десетилетие, без никой да е разбрал.

— Той беше добро момче — каза Хари Карнс.

— Нека не лъжем пред господин Чейс — смъмри го Лора.

— Справяше се добре в училище и щеше да ходи в колеж — продължаваше Хари.

— Татко, знаем, че това не е вярно — възрази съпругата му. — Той пропадна.

— По-късно, да. Но преди това, майко, беше добро момче.

— Той пропадна и никога не бихте повярвали, че става дума за същото момче, което беше преди година. Започна да излиза. Винаги закъсняваше. Как изобщо можеше да свърши по някакъв друг начин?

Колкото повече стоеше в задушната стая, толкова по-силни тръпки побиваха Чейс. Той каза:

— Интересува ме онзи негов учител по физика, който му е преподавал в началото на годината.

Лора Карнс се намръщи.

— Както ви казах, вторият му учител се казваше Бандоф, но не мога да си спомня името на първия. Ти сецаш ли се, татко?

— Върти ми се из главата, майко, ама не мога да го уловя — рече Хари Карнс и насочи вниманието си към безмълвно ръкомахащия проповедник на телевизионния екран.

— Не трябваше ли да плащате на човека? — попита Гленда.

— Да, но винаги сме му плащали в брой. Никога не сме му давали чек. — Жената изглежда неодобрително голите крака на Гленда, сетне бързо отмести очи, сякаш се бе смутила. — Освен това той му преподаваше само няколко седмици. Майкъл не можа да научи нищо от него, затова намерихме господин Бандоф.

— Как открихте първия учител?

— Майкъл го намери в училището. Там са се запознали.

— В гимназията на Майк?

— Да, но човекът не работеше там. Той преподаваше в гимназията „Джордж Вашингтон“, на другия край на града, но беше в списъка с препоръчаните учители.

— Майкъл беше умно момче — отбеляза Хари.

— Умният никога не е достатъчно умен — парира го съпругата му.

— Един ден можеше да постигне нещо.

— Не и ако само се правеше на умен.

Двамата съпрузи действаха изнервящо на Бен. Не можеше да ги проумее. Без съмнение бяха религиозни фанатици, но сякаш вървяха по тяхна си странна пътечка сред пустошта на дезорганизираната религия.

— Ако не беше пропаднал — каза Лора, — можеше и да направи нещо със себе си. Обаче никак не можеше да се контролира. Как после да не стане онова, което се случи?

Гленда реши да смени темата.

— Спомняте ли си нещо — каквото и да е — за първия учител? Например къде е живял? Майк не е ли ходил при него на уроци?

— Мисля, че се сещам — каза Лора Карнс. — Май беше в онзи чудесен квартал в западната част на града, с всичките онези елегантни къщички...

— „Кресънт Хайтс“? — попита Гленда.

— Точно така.

Изведнъж Хари отвърна поглед от телевизора и се взря някъде над главата на жена си, изричайки:

— Майко, човекът не се ли казваше Лупински, Лепенски или нещо такова, а?

— Да, татко, прав си. Лински — така беше. Да, Лински.

— Ричард? — изхъхри Хари.

— Точно така, татко. Ричард. Ричард Лински.

— Но той никак не беше добър — каза Хари, обръщайки се към стената. — Затова му намерихме втори учител и оценките на Майкъл се повишиха. Той беше добро момче.

— Някога беше добро момче, татко! Знаеш, че не го обвинявам за нищо. Ние също носим голяма вина за него.

— Сигурни ли сте, че се е казвал така? — попита Гленда.

— Абсолютно — рече Лора. — Ричард Лински. Майкъл изобщо не го харесваше.

— Майкъл беше добро момче, майко — каза Хари Карнс, а в очите му проблеснаха сълзи.

Лора побърза да изрече:

— Да не обвиняваме повече сина си, татко. Съгласна съм. Той не беше лош.

— Едно дете не е виновно за грешките си, майко.

— Вината е и наша, татко. Ако Майкъл не беше идеален, това бе, защото и ние самите не сме идеални.

Говорейки все едно на евангелиста от телевизора, Хари каза:

— Не можеш да възпитаеш едно набожно дете, ако ти самият си вършил лоши неща.

От мисълта, че двойката може да се впусне в поредната серия сълзливи изповеди, в които нямаше повече смисъл от думите по гоблените, на Бен му се повдигаше. Той се изправи и хвана ръката на Гленда, докато и тя се надигаше от мястото си.

— Съжаляваме, че ви накарахме да си припомните отново всички тези неща — каза Чейс.

— Няма за какво — отвърна му Лора. — Спомените смиряват.
Един от цитатите на стената изведнъж привлече вниманието му:

„И СЕДЕМТЕ ГРЪМОТЕВИЦИ ИЗДАДОХА
СВОИТЕ ГЛАСОВЕ“

Откр., X, 3

— Госпожо Карнс — започна Бен, — сама ли сте бродирали тези гоблени?

— Да. Бродирането ми помага да не отделям ръце от Божието дело.

— Прекрасни са. Обаче се чудех... какво точно означава този?

— Седемте гръмотевици, които изтрещават едновременно — изрече тихо тя без плам или религиозна жар, а с изнервящо спокоен и властен тон, сякаш онова, което казваше, имаше изключително дълбок смисъл. — Точно така ще стане. И тогава ще разберем защо е трябвало да даваме най-доброто от себе си. Ще ни се прииска да сме били по-добри, много по-добри, когато седемте гръмотевици изтрещат наведнъж.

На входната врата госпожа Карнс попита:

— Върши ли Господ своето дело чрез вас, господин Чейс?

— Не върши ли Той своето дело чрез всички нас?

— Не. Някои от нас не са достатъчно силни. Но вие — вие Негова ръка ли сте, господин Чейс?

Бен не знаеше как да й отговори.

— Не мисля, госпожо Карнс.

Тя ги последва по алеята.

— Аз обаче смятам, че е така.

— Тогава пътищата Господни са още по-неведоми, отколкото сме и подозирали.

— Сигурна съм, че сте Негова ръка.

Прежурящото следобедно слънце излъчваше адски зной, но Лора Карнс продължаваше да всява ледени тръпки в душата на Бен. Той й обърна гръб, без да каже нито дума повече.

Жената продължаваше да стои на алеята и да се взира в тях, докато се отдалечаваха с очукания мустанг.

През целия ден Бен караше напосоки, завиваше на всяка пряка и се оглеждаше през цялото време да не би някой да ги следи. До този момент обаче нито той, нито Гленда бяха забелязали „опашка“.

Трябваше им телефонен автомат. Когато Бен зърна един, веднага паркира до него.

На пода на кабината цяла армия от мравки се бе заела с един умрял бръмбар, опитвайки се да го премести.

Гленда застана до отворената врата, докато Чейс търсеше в телефонния указател телефона на Ричард Лински. Името фигурираше в списъка. Адресът бе „Кресънт Хайтс“.

Гленда порови в портмонето си и му даде дребни. Бен пусна монетите и набра номера.

Телефонът иззвъня два пъти. След това мъжки глас изрече:

— Ало?

Бен не отговори.

— Ало? — повтори Ричард Лински. — Кой се обажда?

Бен тихо затвори.

— Е? — попита Гленда.

— Това е той. Истинското име на Съдията е Ричард Лински.

[1] Водоливник с фантастична форма. — Б. пр. ↑

Стаята в мотела беше малка, изпълнена с жуженето на климатичната инсталация, монтирана в горната част на прозореца.

Бен затвори вратата и провери ключалката. Пробва веригата; стори му се здраво закрепена.

— Ако останеш тук, ще бъдеш в безопасност — каза той. — Лински няма как да знае къде си.

За да избегнат възможността Съдията да ги проследи, те не се върнаха в апартамента й да вземат какъвто и да е багаж за нея. Ако всичко протечеше добре, и без това нямаше да се наложи да останат за по-дълго от една нощ. Мотелът представляваше само временна спирка между самотата на миналото и онова, с което бъдещето можеше да ги дари.

Седнала на ръба на леглото, с розовите си чорапки и двете опашки, с които приличаше на момиченце, тя каза:

— Трябва да дойда с теб.

— Аз съм преминал през бойна подготовка, а ти — не. Толкова е просто.

Гленда не го попита защо не се е обадил в полицията. С информацията, с която се бяха сдобили, детектив Уолъс щеше да се съгласи поне да разпита Лински — и ако той беше убиецът, доказателствата щяха да свършат останалото. Всеки друг би му задал този въпрос — но тя не беше като останалите.

Навън бе паднала нощта.

— По-добре да тръгвам — каза той.

Тя стана от ръба на леглото и се притисна в обятията му. Той я прегърна силно.

По някакво мълчаливо взаимно съгласие те не се целунаха. Целувката означаваше обещание. Въпреки професионалните си бойни умения той можеше и да не се завърне жив от къщата на Лински. Поради тази причина не искаше да й дава обещания, които можеше и да не спази.

Бен отключи вратата, извади веригата и излезе на бетонната алея. Изчака я да затвори вратата и да заключи.

Нощта бе топла и влажна. Небето бе бездънно.

Той се качи в колата си и потегли.

В десет часа Бен паркира на две преки от къщата на Съдията и си сложи градинарските ръкавици, които бе купил по-рано. Премина останалото разстояние пеша и се спря пред дома на врага си, застанал на срещуположната страна на улицата.

Добре поддържаната сграда беше втората от ъгъла — бяла тухлена постройка с изумруденозелени первази и тъмно зеленикав плосък покрив. Бе разположена върху два образцово озеленени парцела, а цялата площ бе оградена от висок до кръста жив плет, който изглеждаше толкова съвършено равен, сякаш бе подрязвай с лазерен лъч.

Някои от прозорците светеха. Лински очевидно си беше вкъщи.

Бен тръгна по улицата зад къщата. Навлезе в тясна пустееща алея, отвеждаща зад имота.

Порта от ковано желязо се издигаше сред стената от жив плет. Не беше заключена. Бен я отвори и влезе в задния двор на Лински.

Задната веранда не беше толкова голяма като предната. Високи люлякови храсти растяха от двете ѝ страни. Дъските не проскърцваха под краката му.

Лампите в кухнята бяха запалени и светлината се процеждаше през завесите на червени и бели карета.

Чейс изчака няколко минути в ухаещата на люляк тъмнина, без да мисли за нищо, отпусайки се и забавяйки дишането си, приготвяйки се за сблъсък, както се бе научил да прави във Виетнам.

Той тихичко изпробва бравата на задната врата, но тя се оказа заключена. Кухненските прозорци обаче бяха отворени, за да пропускат нощния ветреца.

От къщата се чуваше радио. Бени Гудман — „Скок в един часа“.

Бен доближи лице до прозореца и се опита да надзърне през завесите, които се развяваха от летния ветреца. Видя чамова маса и столове около нея, плетена кошница, пълна с ябълки, разположена в средата на масата, хладилник и две готварски печки. Имаше кутии за брашно, захар и кафе, поставка за прибори, на която висяха черпаци,

лопатки за брашно, големи лъжици и вилици за готвене. Миксер, чийто шнур бе пхнат в контакта.

Съдията го нямаше. Лински се намираше някъде другаде в къщата.

Бени Гудман бе заменен от Глен Милър. „Наниз от перли“.

Чейс разгледа мрежата против комари на прозореца и видя, че е закрепена с обикновени кабарчета. Той лесно я свали и я остави встрани.

Масата беше точно до прозореца. Чейс трябваше да стъпи отгоре ѝ, докато проникваше в кухнята, като внимаваше да не преобърне кошницата с ябълки. От масата се спусна безшумно на теракотения под.

Музиката от радиото заглушаваше слабия шум от стъпките му.

Давайки си сметка, че не е въоръжен, той си помисли дали да не провери чекмеджетата на големия кухненски бюфет в търсене на някой остър нож, но бързо отхвърли тази идея. Ножът можеше да тласне събитията извън контрол и така кръгът щеше да се затвори, само че този път той щеше да е касапинът... Това щеше да го накара да се изправи директно не срещу болното съзнание на Лински, а на собствената му психика.

Бен се спря под арката, водеща към трапезарията, тъй като следващото помещение не бе осветено. Не искаше да се спъне в нещо в мрака.

Щом очите му привикнаха към тъмнината, той се запромъква тихо из помещението. Дебелият килим поглъщаше шума от стъпките му.

Когато стигна до следващата стая, изчака на прага, докато очите му се нагодят към ярката светлина.

Чу как някой се изкашля. Мъж.

Във Виетнам, когато мисията беше особено тежка, Бен се бе научил да посвещава цялото си съзнание на изпълнението ѝ с такава концентрация, каквато не бе постигал никога преди. Сега му се искаше да е бърз, пъргав и ловък както по време на военните операции, но го спираше мисълта за Гленда, която го чакаше сама в мотела и навярно се питаше дали вратата на стаята ѝ ще бъде една от онези специални врати, зад които я чака точно онова, от което се нуждае.

Той сви ръце в юмруци и бавно си пое дъх. Подготвяше се.

Най-доброто нещо, което можеше да направи в момента, беше да се обърне веднага, да прекоси тъмната трапезария колкото се може безшумно, да мине през кухнята, да излезе през задната врата и да се обади на полицаите.

Но те щяха да бъдат истински полицаи. Не като ченгетата от книгите. Може би щяха да му помогнат, а може би не.

Пристъпи в дневната.

В голямо кресло близо до камината седеше човек с разтворен вестник в скута си. Носеше очила за четене, които бе смъкнал ниско на тънкия си прав нос, и си тананикаше мелодията на Глен Милър, докато разглеждаше комиксите.

За момент Бен си помисли, че прави съдбоносна грешка, защото му беше адски трудно да повярва, че убиец-психопат може да бъде погълнат от последните приключения на Снупи, Чарли Браун и Брум Хилда като всеки друг нормален човек. Тогава мъжът погледна нагоре, на лицето му се изписа изненада и Чейс видя, че описанието на Съдията му приляга напълно — висок, рус, аскетичен.

— Ричард Лински? — попита Бен.

Човекът в креслото сякаш замръзна на мястото си, като че ли беше само манекен, поставен тук да отвлича вниманието на Чейс, докато истинският Съдия, истинският Ричард Лински, се прокрадваше зад гърба му. Илюзията беше толкова силна, че Бен едва се сдържа да не се обърне и да провери дали страхът му се потвърждава.

— Ти — прошепна Лински.

Той смачка на топка вестника и го захвърли настрани, докато се изправяше на крака.

Всички страхове напуснаха Бен и той се почувства неестествено спокоен.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — просъска мъжът и гласът му без съмнение беше гласът на Съдията.

Той отстъпваше бавно към камината. Ръцете му трескаво шареха зад гърба му, сякаш търсейки нещо. Ръжена за огнището.

— По-добре недей — предупреди го Чейс.

Вместо да се втурне към ръжена, Лински грабна нещо от полицата над камината, намиращо се зад евтиния часовник — пистолет със заглушител.

Часовникът го беше скривал от погледа на Бен.

Чейс се хвърли напред, докато Лински вдигаше пистолета си, но не бе достатъчно бърз. Куршумът го улучи в лявото рамо, той се олюля, загуби равновесие и се строполи върху лампата на пода.

Тя се прекатури под тежестта му, двете ѝ крушки се счупиха и стаята потъна в почти пълен мрак, разсейвай единствено от далечната светлинка на уличните лампи навън и слабото сияние, идващо от кухнята.

— Развратник! — процеди Съдията.

В рамото на Бен сякаш се забиха гвоздеи, а ръката му започна да се вкочанява. Той лежеше неподвижно в тъмнината, преструвайки се на мъртъв.

— Чейс?

Бен чакаше.

Лински се отдалечи от огнището, приведен напред, опитвайки се да открие Бен сред безпорядъка от сенки и силуети.

Младежът беше сигурен, че убиецът държи пистолета насочен право напред, подобно на учител с показалка в ръката си, застанал пред черната дъска.

— Чейс?

Никакъв отговор.

Изтощен, треперещ и слаб, целият облян в пот, Бен знаеше, че шокът е допринесъл много повече за внезапната му слабост, отколкото самата рана. Той можеше да преодолее шока.

— Как е нашият герой сега, а? — подсмихна се Съдията. Внезапно Чейс се хвърли върху него, без да обръща никакво внимание на болката в лявото си рамо.

Убиецът стреля и притъпеният от заглушителя звук се чу ясно в неголямото помещение. Бен обаче се намираше под нивото на пистолета и куршумът мина над главата му, забивайки се в другия край на стаята. Някакво стъкло се счупи.

Той събори Лински на земята и двамата се затъркаляха по пода. Завъртяха се покрай камината и се блъснаха в телевизора, който бе съборен от поставката си.

Пистолетът излетя от ръката на психопата, тупна меко на дебелия килим и се изгуби нейде в мрака.

Бен надделя над противника си, притисна го към земята и заби коляно в слабините му.

Лински нададе вик и се опита да отблъсне врага си, но не успя.

Рамото на Бен сякаш гореше. Независимо от това обаче той бе стиснал здраво шията на убиеца, безпогрешно намирайки точните места за натиск с палците си, както беше обучаван, прилагайки точно толкова сила, колкото бе нужна, за да изпадне Лински в безсъзнание.

Изправяйки се на крака, Чейс се запрепъва в тъмнината, търсейки лампа, която да работи.

Загубилият съзнание психопат лежеше на пода, разперил ръцете си настрани, досущ като птица, паднала от небето и счупила гръбнака си в някой остър камък.

Бен изтри лицето си с ръка. Допирът на ръкавицата му подейства успокояващо. Стомахът му, който допреди няколко минути се бе стегнал на възел от страх, сега се бе поотпуснал. Въпреки това му се гадеше.

Навън премина кола с шумни тийнейджъри. Гумите ѝ изскърцаха, докато вземаше завоя, клаксонът изсвири и автомобилът отпраши в неизвестна посока.

Чейс прекрачи убиеца и погледна през прозореца. Не се виждаше жив човек. Моравата беше тъмна. Шумът от схватката надали се бе чул надалеч.

Отвърна поглед от прозореца и се вслуша в дишането на Лински. Повърхностно, но равномерно.

Огледа набързо рамото си и си каза, че куршумът навярно е излязъл. Не кървеше много, но трябваше да прегледа по-обстойно раната, колкото бе възможно по-скоро.

В банята до кухнята откри две ролки лейкопласт за първа помощ. Завлече убиеца в кухнята и го завърза за един от дървените столове.

После се върна в банята и свали ръкавиците си, за да не ги изцапа. Съблече подгизналата си от кръв риза и я хвърли в умивалника.

Намери шишенце спирт за разтриване в медицинското шкафче. Когато дезинфектира с него раната, едва не извика от болка. Прекара известно време надвесен над умивалника, парализиран от болката.

Когато отново бе способен да се движи, покри раната с хартиени салфетки. После взе кърпа, сложи я върху раната и я закрепил с лейкопласт. Знаеше, че това не е професионална превръзка, но поне нямаше да изцапа всичко с кръв.

Намери спалнята и взе оттам една от ризите на Лински. С усилие я облече, защото схващането от раната бе взело да протяга пипала към рамото и гърба му.

Върна се в кухнята, където откри кутия с найлонови чували за боклук. Занесе един от тях в банята и хвърли окървавената риза в него. Използва салфетки, за да избърше кръвта от умивалника и огледалото, след което напъха и тях в чувала, когато привърши с прикриването на следите. Застана до вратата, сложи си градинарските ръкавици и огледа внимателно помещението. Уверил се, че не е оставил никакви улики, той изгаси лампата и затвори вратата.

Докато слизаше по стълбите, за малко да падне и трябваше да се хване за перилата. Изведнъж му се зави свят, всичко притъмня пред очите му и зрението му се замъгли, но след миг пристъпът отмина.

С втория изстрел Съдията бе улучил широкото един метър декоративно огледало на стената над барчето. Парченцата от огледалото бяха разпилени по пода. Чейс събра по-големите парчета, но стотици други продължаваха да блещукат по килима и тапицерията на близките кресла.

Бен тъкмо обмисляше как да се справи с този проблем, когато Ричард Лински се събуди и изстена.

Чейс се върна в кухнята, където бе оставил убиеца. Китките на психопата бяха завързани за облегалките, а глезените му — за краката на стола. Той се извиваше, мъчейки се с всички сили да се освободи, но изведнъж спря, очевидно разбрал, че няма да успее да се справи.

— Къде е прахосмукачката ти? — попита Бен.

— Какво? — Съдията още не беше дошъл на себе си.

— Прахосмукачката.

— За какво ти е притрябвала?

Чейс силно го удари по лицето.

— В коридора за мазето — каза Лински.

Бен я донесе в дневната и събра парченцата от счупеното огледало. Петнайсет минути по-късно, доволен от работата, която бе свършил, той прибра прахосмукачката на същото място, откъдето я бе взел, все едно никой не я беше докосвал.

После занесе рамката от счупеното огледало в гаража, скривайки я зад купчина непотребни вещи.

— Какво правиш? — попита Съдията.

Бен не го удостои с отговор.

Върна се във всекидневната и се зае с телевизора. Сложи го върху поставката му, пхна щепсела в контакта и го включи. Даваха някаква комедия на ситуациите, от тези, в които бащата е пълен идиот, майката не е по-добра, а децата са истински чудовища.

Чейс вдигна лампиона, върху който се бе стоварил, и разгледа металния му абажур. Беше нащърбен, но не можеше да се каже дали това е станало сега или преди време. Разви повредените крушки и ги хвърли в чувала с окървавената риза и хартиените салфетки.

Връщайки се в кухнята, Бен попита:

— Къде държиш новите крушки?

— Я върви по дяволите!

Чейс забеляза, че около сънните артерии на Съдията няма никакви белези. Беше работил с палците си достатъчно бързо и точно, за да не причини сериозна повреда на тъканите.

Въпреки че трябваше да се справи без помощта на Лински, отне му по-малко от пет минути да намери резервните крушки. Бяха в едно от чекмеджетата на бюфета. Той зави две шейсет ватови в лампиона в дневната. Включи го и те веднага светнаха.

Отиде в кухнята, наля вода в една кофа, взе сапун, амоняк и пакет мляко от хладилника — любимия препарат за премахване на петна на майка му — и се върна във всекидневната. Там, въоръжен с няколко парцала и гъба, се зае да изчисти петънцата кръв от килима. Когато приключи, те едва се забелязваха върху тъмнокафявия килим. Е, стаята надали щеше да мине през полицейска експертиза, но докато властите смятаха, че нищо не се е случило тук, нямаше да изпратят хора, които да направят по-обстоятелствен оглед.

Той върна почистващите материали по местата им, а парцалите и гъбата изхвърли в чувала за боклук.

След това застана в средата на помещението и внимателно го огледа. Единственото нещо, което би могло да предизвика нечие подозрение, беше светлият правоъгълник на стената с черно по краищата, там, където бе висяло огледалото.

Бен извади двата гвоздеа от гнездата им; останаха две едва забележими дупчици. После използва няколко влажни салфетки, с които успя да поизтрие тъмните следи. Отдръпна се назад и разгледа

стената. Все още бе очевидно, че нещо е било закачено тук, но човек не можеше да каже кога е било преместено.

След като намери и пистолета на Съдията, Чейс се върна в кухнята.

— Имам няколко въпроса към теб — обърна се към психопата той.

— Да ти го начукам! — каза Лински.

Бен допря дулото на пистолета до носа му.

Убиецът се ококори.

— Няма да посмееш.

— Спомни си военното ми досие.

Лински пребледня, но продължи да се взира в него.

— Заглушителят е домашно изработен. Това ли е хобито на един обикновен учител по физика?

— Това е част от уменията, които получаваме в Братството. Умения за оцеляване.

— Та вие сте били истински скаути!

— Може да ти се струва смешно, но някой ден ще си доволен, че сме се научили добре да се защитаваме. Оръжия, експлозиви, отваряне на ключалки — точно от това ще се нуждаем в деня, когато градовете започнат да горят и ще трябва да се сражаваме в името на расата си.

— Добре, но какво общо има „Арийското братство“ с този случай?

Държанието на Лински се промени. Той сякаш загуби от арогантността си и нервно облиза устни.

— Трябва да разбера какво става. Трябва да знам дали те ще тръгнат след мен — каза Чейс — цялата тази откачена сбирщина. И ако тръгнат по следите ми — защо? В какво се забърках, когато те измъкнах от онази кола на алеята на влюбените?

Убиецът нищо не каза. Бен почти завря дулото на пистолета в дясното му око, давайки на психопата възможност да го разгледа детайлно откъм вътрешната страна.

Лински се опита да се свие, но въжетата бяха здраво стегнати.

— Беше преди доста време — въздъхна той.

— За какво говориш?

— За „Арийското братство“.

— Разкажи ми.

— Тогава бяхме на по двайсетина години.

— Бяхме? Кои бяхте?

— Лора, Хари и аз.

— Семейство Карнс? Неговите родители?

— Така се запознахме. Чрез Братството.

Тази връзка така изненада Бен, че той се зачуди дали не сънува. Изгарящата болка в рамото бе пропълзяла по врата и задната част на черепа му.

— Бяха трудни времена за тях. Хари беше останал без работа. Лора бе болна. Обаче имаха... момчето.

— Майк.

— Той беше изключително красиво дете.

Бен знаеше какво ще последва, не му се искаше да го чуе, но нямаше друг избор, освен да слуша.

— Невероятно красиво дете — продължаваше Лински, а отнесеността му поглед показваше, че в момента съзнанието му е обсебено от неговия образ. — На три-четири години.

Чейс вече не притискаше дулото на пистолета в окото на убиеца. Веднъж започнал, психопатът не се нуждаеше от напомняне да продължи. Цялото му държание се беше променило и той даже изглеждаше облекчен, че е бил принуден да направи тази изповед. Сваляше бремето от плещите си повече заради себе си, отколкото заради Бен.

— Разполагах с малко пари в един фонд. Лора и Хари имаха крещяща нужда от пари... а аз се нуждаех от онова, което имаха те.

— Продали са ти го.

— Бяха определили много висока цена за една нощ с него — каза Лински.

— Собствените му родители — промълви Чейс, припомняйки си Лора и Хари Карнс, както и енигматичните цитати по гоблените, закачени в дневната им.

— Висока цена в много отношения.

— Колко дълго продължи това? — попита Бен.

— По-малко от година. После се появиха угризенията, нали разбираш...

— Осъзна, че не е редно да го правиш, така ли?

— Не аз. Те. — В гласа на убиеца се долови сарказъм: — Те имаха парите, от които се нуждаеха, бяха разрешили финансовите си проблеми... следователно се намираха в по-добра позиция да намерят изгубените си скрупули. Отнеха ми момчето и ми казаха занапред да стоя далеч от тях. А той беше такова сладко ангелче! Завинаги, казаха те. Толкова ми беше трудно. Заплашиха ме, че ще кажат на останалите от Братството, че съм блудствал с Майки без тяхно знание. А тогава в организацията имаше (сигурно и сега има такива) хора, които щяха да ме закарат в гората и да ме застрелят, ако знаеха какъв съм. Не можех да рискувам да стане така.

— И през всичките тези години...

— Наблюдавах Майк от разстояние — каза Лински. — Гледах го как расте. Вече не беше толкова красив, нито толкова невинен, но... аз остарявах и мразех това. Година след година все по-ясно осъзнавах, че никога няма да имам... че никога няма да имам някого... нещо толкова красиво като Майк. Той беше там, за да ми напомня за най-хубавото време от живота ми, за отлетелите като миг дни с Майк, които никога нямаше да се върнат.

— Как така успя да му станеш частен учител? Защо избра точно теб сред толкова много хора?

— Той не ме помнеше.

— Сигурен ли си?

— Да. Това беше ужасно... Да знаеш, че всяка добрина, която си му сторил, всяка ласка, всяка нежност са забравени. Мисля, че беше забравил не само мен, но и всичко, което се бе случило... да бъде докосван, да бъде обожаван..., когато бе на четири годинки.

Бен не знаеше дали силното гадене беше резултат от раната, или бе провокирано от странните разбирания на Лински за блудството с малолетен.

Убиецът въздъхна със съжаление.

— Какво изобщо си спомня всеки от нас от онези далечни години? Времето ограбва всичко от нас. Както и да е, когато имаше нужда от частен учител, той дойде при мен, защото аз бях в списъка, който училището му даде. Навярно нещо подсъзнателно го е накарало да се спре на мен. Приятно ми беше да си мисля, че той все още пази някакви спомени за мен дори и да не го осъзнава. Мисля си, че това беше просто една възможност. Късмет.

— Значи му разказа какво си правил с него, когато е бил малък?

— Не. Не, не и не. Обаче се опитах... да пробудя отново желанието му.

— То вече е било насочено към момичетата.

— Той ме избягваше — изрече Лински не с гняв, не и със студен безумен глас, а с дълбока тъга. — После разказал на родителите си и те отново ме заплашиха. Надеждата ми бе изгряла, нали разбираш... изгряла и залязла завинаги. Това беше толкова несправедливо — да изгрее... и после нищо. Боли.

— Лора и Хари... те навярно подозират, че ти си убил сина им.

— Кой са те, че да ме посочат с пръст?

— Точно те ми дадоха името ти.

Бен си припомни начина, по който го бяха насочили към Лински — Хари, който се преструваше, че се опитва да си спомни името на учителя, и Лора, която го поправи. Твърде мекушави да нарушат шестата заповед и да потърсят възмездие, което жадуваха, те се бяха изхитрили да видят Бен като ръката на Господ и доста непочтено му бяха посочили този човек.

— Трябваше да издам присъди и на Хари и Лора — рече Съдията — за това, че оставиха момчето да стане такова, каквото стана.

— Случилото се няма нищо общо с това какво е станало момчето. Ти си го убил само защото не си могъл да го имаш.

Лински възрази:

— Не. Изобщо не е така. Не виждаш ли? Та той беше развратник. Не можеш ли да разбереш? Толкова ми беше трудно да гледам в какво се превръща Майки с годините... Някога беше толкова невинен..., а после стана порочен като всеки друг, порочен като всички нас, порочен и мръсен развратник. Като гледах в какво се превръща... по някакъв начин се чувствах омърсен, спомените за онова, което бяхме преживели заедно, също се омърсяваха. Можеш ли да ме разбереш?

— Не.

— Това ме омърсяваше — повтори убиецът, а гласът му ставаше все по-тих. — Омърсяваше ме.

— А онова, което си му сторил... това не е било грях, не е било порочно, така ли?

— Не.

— Какво е било тогава?

— Любов.

Войните се водеха в името на мира. Блудството беше любов. Добре дошли в Панаира, където странните огледала отразяват лицата на Ада.

— Щеше ли да убиеш момичето с него? — попита Чейс след малко.

— Да. Ако имах време. Но ти ми попречи. А после... после просто вече не ми пукаше за нея.

— Тя бе свидетелка. Ако беше видяла нещо...

Лински сви рамене.

— И целият ти гняв се насочи срещу мен.

— Ти беше герой — изрече загадъчно психопатът.

— Какво?

— Ти беше герой от войната... Знаеш ли в какво ме превръщаше това?

— Не знам. В какво те превръщаше?

— В злодей. В чудовище — каза той, а очите му се напълниха със сълзи. — Преди да се появиш, бях неопетнен. Аз бях Съдията. Аз определях присъдите. Но ти беше големият герой... а всеки герой трябва да се изправи срещу някое чудовище, което да съсече. Така ти ме превърна в чудовище.

Бен мълчеше.

— Аз само се опитвах да запазя спомена за Майки такъв, какъвто беше преди много години. Чистата невинност, която олицетворяваше. Да го съхраня. Толкова лошо ли е това?

Лински заплака.

Чейс не можеше да понесе тази гледка.

Убиецът се разтърсваше от ридания, опитвайки се да се свие, доколкото му позволяваха въжетата, мъчейки се да вдигне ръце, за да зарови лице в тях.

Процесът. Пресата. Пак щеше да е в центъра на вниманието. Дали таванската му стая щеше да го спаси? А Лински, ридаящ и жалък, никога нямаше да отиде в затвора. В някоя психиатрична клиника да, но не и в затвора. Невинен поради невменяемост.

Той сложи ръка върху главата на убиеца и го погали.

— Всеки е наранен — каза Чейс. Лински го погледна през сълзи.
— Някои просто са наранени твърде много. Твърде много.

— Съжалявам — промълви завързаният мъж.

— Няма нищо.

— Съжалявам.

— Отвори широко за мен.

Лински знаеше какво ще последва. Той се подчини и отвори уста.

Бен пхна дулото на пистолета между зъбите на убиеца и натисна спусъка.

После хвърли оръжието, отдалечи се от мъртвеца, излезе в коридора и отиде в банята. Там вдигна капака на тоалетната чиния, рухна на колене и повърна. Остана така доста дълго, докато успя да овладее спазмите, които го разтърсваха. Пусна водата три пъти. Спусна капака и седна отгоре му, попивайки с ръкавиците студената пот, избила по лицето му.

Удостоен с медал за храброст, най-високото и свято отличие, което страната му можеше да връчи, той не искаше нищо друго, освен да се върне в стаята си на последния етаж в къщата на госпожа Филдинг и отново да се обрече на покаяние.

Обаче бе срещнал Гленда и нещата се бяха променили. Вече и дума не можеше да става да се върне към отшелническия живот, изолирайки се от всичко, което ставаше наоколо. Всичко, което искаше сега, беше покой, любов и нормален живот. Фоувъл, полицията, пресата и Ричард Лински не му позволяваха това.

Чейс се изправи и се наведе над умивалника. Изплакна устата си с вода, докато лошият вкус изчезна.

Повече нямаше нужда да бъде герой.

Излезе от банята.

В кухнята размота лейкопласта от китките и глезените на Ричард Лински. Остави тялото да се свлече от стола и да се просне на пода.

Разгледа пистолета и си даде сметка, че в пълнителя има три куршума по-малко. В кабинета откри комплект амуниции и презареди оръжието, но така, че да липсва един патрон. После сложи пистолета на пода, близо до дясната ръка на мъртвеца.

Върна се в дневната и потърси двата куршума, които Съдията бе изстрелял по него. Намери този, който бе преминал през рамото му; беше се забил в пода и Бен го извади, без да остави следи. Другият се

търкаляше на пода до барчето, където беше паднал, след като бе рикоширал от бронзовата рамка на разбитото огледало.

Беше дванайсет и петнайсет, когато отиде до колата си и напъха чувала за боклук и ръкавиците в багажника.

Докато се отдалечаваше от къщата на Лински, видя запалените лампи в огледалото за обратно виждане. Щяха да горят цяла нощ.

Бен похлопа два пъти и Гленда отвори вратата на мотелската стая.

Двамата се прегърнаха.

— Ранен си. — Тя разгледа раната му и се намръщи: — По-добре да дойдеш вкъщи. Ще останеш при мен. Трябва да се погрижа за теб. Не можем да рискуваме да се инфектира, а отидеш ли на лекар, той ще информира незабавно полицията за огнестрелната рана.

Докато пътуваха към дома ѝ, тя бе зад волана.

Бен се беше свил на седалката до нея. Беше адски изтощен — не само от последните няколко часа, но и от всички тези години.

Героите имаха нужда от чудовища, които да съсичат, и винаги можеха да ги открият — не само във външния свят, но и вътре в себе си.

— Не ме попита — каза той, докато се носеха в нощта.

— Нямаше и да го сторя.

— Мъртъв е.

Тя не каза нищо.

— Мисля, че така бе най-правилно.

— Това беше врата, през която трябваше да преминеш, независимо дали си го искал или не — рече тя.

— Само Хари и Лора Карнс могат да свържат неговата смърт с мен... Но те никога няма да проговорят. Ченгетата едва ли ще ме заподозрат.

— Така или иначе — каза тя — ти ще изкупиш сам вината си.

Пълната луна бе надвиснала в небето. Той се взря в осеяното ѝ с кратери лице, опитвайки се да разчете бъдещето в разрушаването на миналото.

БРУНО

ГЛАВА 1

Все още бях в леглото след прекараната нощ в компанията на половин бутилка качествено шотландско уиски и една блондинка на име Силвия, която хич не се беше представила зле. Никой обаче не може да се прокрадва и да ме дебне, без значение колко съм уморен. Човек трябва да спи изключително леко, ако иска да се задържи в занаята. Чух стъпките близо до леглото си и в следващия миг вече посягах под възглавницата за моя колт 38-и калибър.

Ако не бях празнувал успешното приключване на поредния случай, пердетата и щорите нямаше да бъдат спуснати. Обаче за жалост бяха и аз не виждах нищичко.

Стори ми се, че чух стъпки в коридора към всекидневната, но не бях сигурен. Измъкнах се от леглото и внимателно огледах помещението. Кадифен полумрак, никакъв натрапник. Излязох на пръсти в коридора. Нямаше жива душа.

Тогава съвсем ясно чух как железният лост на вертикалната брава, монтирана на входната ми врата, се измъква от гнездото си в пода. Вратата се отвори и се затвори, и в следващия момент стъпките отекнаха във фойето, а после изтрополяха надолу по стълбището.

Влетях във всекидневната и тъкмо щях да изляза в антрето, когато се сетих, че съм по долни гащи. Не живея в сграда, където на някого би му пукало особено, ако съм по бельо — боже, комшиите ми дори не биха забелязали — но все пак ми е приятно да си мисля, че нивото ми е по-високо от това на безмозъчните отрепки, които наричам „свои съседи“.

Запалих лампите и видях, че вертикалната брава е отключена. Върнах лоста обратно на мястото му.

Внимателно претърсих апартамента — от клозета до скрина, където държах чаршафите си. Нямаше никакви бомби или други опасни устройства — поне доколкото можех да видя. Проверих спалнята два пъти, тъй като това бе мястото, където бях чул стъпките за пръв път, но помещението беше чисто. Направих си кафе. Първата

гълтка беше толкова отвратителна, че излях половината в мивката, чудейки се дали ще успее да се провери през старата канализация, без да я задръсти, след което допълних остатъка с малко превъзходно бренди. Така беше по-добре. Моята закуска.

И така, стоях си аз по гащи на студения кухненски под, загревах вътрешностите си с алкохол и се чудех кой ли бе проникнал в жилището ми и защо.

Тогава ме осени една неприятна мисъл. Когато натрапникът си отиде, той издърпа лоста на бравата от гнездото му в пода. Това означаваше или че е влязъл в апартамента ми през прозореца, или че е минал през вратата и е спуснал резето след себе си. Последната идея беше абсурдна. Никой няма да тръгне да си усложнява измъкването, ако работата загубее.

Обиколих и проверих всички прозорци. Както винаги бяха затворени. Дори огледах и прозорчето на банята, което има решетки и гледа към една гола стена осем етажа над улицата. През нито един от прозорците не се бе промъквал натрапник.

Ударих се по челото, сякаш така можех да изкопча някаква гениална мисъл и да разнищам мистерията. Обаче нищо не измислих. Реших да си взема душ и да се приготвя за деня.

Може би имах халюцинации. Никога не съм изпитвал онова, което скъпоструващите психиатри наричаха „посткоитуална депресия“. Навярно ставаше въпрос точно за това. В крайна сметка никой не влиза в апартамента ти, успявайки да постигне невъзможното — да отвори безшумно специалната брава на вратата — след което да се промъкне в спалнята ти само за да те разгледа, а после да си тръгне. А и никой от враговете ми не би изпратил подире ми убиец, който би се паникьосал, след като е стигнал толкова далеч.

Привърших с душа към четири и половина и направих упражненията си докъм пет. После отново си взех душ — студен този път — изтърках се енергично, сресах в някакво подобие на прическа рошавата четка, която ми служеше за коса, и се облякох.

Някъде към пет и половина вече се бях напъхал в едно кръчме на Ейс-Спот, а Дороти, сервитьорката, сложи едно уиски с вода пред мен. Миризмата на алкохола ме удари директно в носа.

— Какво да бъде, Джейк? — попита тя.

Гласът ѝ звучеше като трошене на стъкло.

Поръчах бифтек с яйца и двойна порция пържени картопки, след което изстрелях следния въпрос:

— Някой да е разпитвал за мен, Дори?

Тя написа половината от въпроса в тефтерчето си, преди да разбере, че вече бях приключил с поръчката. Някога Дороти е била доста хубавичка уличница, но едва ли някой би казал, че се е славела с ум.

— Не и мен — каза тя. — Ще попитам Бени.

Бени е барманът. Той е по-умен от Дори. В добрите си дни е способен да победи в спор даже тиква. Не знам защо непрекъснато се движа в компанията на разни олигофрени, тъпанари и малоумници. Може би това ме кара да се чувствам по-висш и недостижим, знам ли? Човек, който е достатъчно тъп, за да се мъчи да си изкарва прехраната като старомоден частен детектив в края на дваисети век — века на компютрите, свръхмодерните подслушвателни устройства и надрусаните главорези, които биха убили собствената си баба за петаче — мамка му, той се нуждае от наистина сериозна причина да е доволен от себе си.

Когато Дори се върна, ми донесе отрицателния отговор на Бени заедно с храната. Ометох я, мислейки си за непознатия, който беше влязъл през стената в моята спалня.

След още две големи уискита реших да се прибера вкъщи и да преценя отново ситуацията.

Тъкмо бях стигнал до вратата на апартамента си и напъхвах ключа в ключалката, когато този тип я отвори отвътре и преспокойно си излезе.

— Не мърдай, мамицата ти — изръмжах аз, насочвайки дулото на колта си към голямото му шкембе. Блъснах го навътре към всекидневната, затворих вратата зад нас и запалих лампите.

— Какво искате? — попита той.

— Какво искам аз ли? Виж сега, мой човек, това си е моята бърлога, нали така? Аз живея тук. И последния път, когато погледнах, ти не фигурираше в списъка на живеещите.

Непознатият беше облечен като герой от филм с Богарт и в друг случай бих се засмял, но сега бях толкова бесен, че бих могъл да схрускам някое малко сладко зайче и да го изплюя под формата на амулет за щастие. Той носеше широкопола шапка, наполовина

засенчваща лицето му, а палтото му сигурно е било шито за сиамски близнаци. То висеше чак до коленете му, а под него се забелязваха широки развлечени панталони и големи — ама наистина ГОЛЕМИ — протрити маратонки. Е, маратонките не се връзваха много-много с имиджа на Богарт, но пък правеха още по-странен вида му.

Що се отнася до ръста, непознатият ми напомняше на един актьор от миналото — Сидни Грийнстрийт — но с доста повече килца отгоре.

— Не искам да те нараня — каза той. Гласът му звучеше сто пъти по-ниско от този на Дори, но въпреки това имаше същия звук на чупещо се стъкло.

— Случайно да си същият човек, който е влизал тук по-рано? — попитах аз.

Той поклати глава.

— Никога не съм идвал тук преди.

— Нека да видим как изглеждаш — промърморих и посегнах към шапката му. Той понечи да се отдръпне, откри, че съм по-бърз от него, и се опита да ме удари в гърдите. Аз обаче успях да сваля шапката му, след което юмрукът му се стовари на рамото ми, вместо в сърдечната област, където се целеше първоначално.

Ухилих се, погледнах мутрата му и усмивката веднага замръзна на устните ми. Успях само да промълвя:

— Мили боже!

— Достатъчно! — Лицето му се беше изкривило, а големите квадратни зъби се подаваха над черната му устна.

Бях притиснат до стената. Но въпреки че бях уплашен — може би за пръв път от години — нямах намерение да го оставя да си тръгне. Ако заплахите ми се окажеха напразни, една гореща целувка от колта щеше да свърши чудесна работа — или поне така се надявах.

— Кой... какво си ти? — попитах.

— Беше прав първия път. Кой.

— Отговори ми тогава.

— Можем ли да поседнем? Ужасно съм уморен.

Оставих го да седне, но аз останах прав, за да мога да реагирам бързо, ако се наложи. Той отиде до канапето и се просна на него, а междувременно аз успях да го огледам по-добре. Приличаше на мечка. При това огромна — не някое малко сладко меченце, а великан с

височина над два метра. Раменете му бяха много широки, а под раздърпаните дрехи сигурно се криеше гръден кош като варел и крака като дървесни стволоче. Лицето му наподобяваше гранитен блок, изваян от скулптор единствено с помощта на нож за масло, карфица и захабена отвертка. Очите му бяха разположени дълбоко, а челюстта му бе по-яка и от тази на Шварценегер. Всичко това беше покрито с козина.

Ако не бях свикнал да гледам следобедни шоута по телевизията — всички тези програми със съпрузи, изневеряващи на жените си с техните майки, и отвлечени от извънземни травестити-стоматолози, тогава със сигурност щях да се смачкам като картонена чашка от вида на говорещата Баба Меца. Но ако си се срещал с отрепките, които се навъдиха по нашите улици през деветдесетте, със сигурност си станал по-жилав от Сам Спейд и Филип Марлоу.

— Хайде, разправяй — наредих.

— Казвам се Бруно — отвърна ми мечката.

— И?

— Ти ме попита само кой съм.

— Не ми се прави на хитър.

— Значи не си бил буквален.

— Кога?

— Когато ме попита кой съм аз, всъщност искаше да получиш по-обща информация, по-широк спектър от данни.

— Ей, знаеш ли, че мога да ти гръмна тиквата за това? — процедих през зъби.

Той като че ли се изненада и се размърда неспокойно на канапето, при което пружините заскърцаха.

— За какво?

— За това, че говориш като шибан счетоводител.

Той се позамисли.

— Добре. Защо пък не? Какво ли пък имам да губя? Тръгнал съм по следите на Греъм Стоун — онзи, когото си чул тук преди няколко часа. Той е издирван за едни престъпления.

— Какви престъпления?

— Няма да ги разбереш.

— Виж какво, приличам ли ти на човек, отраснал в женски манастир, който няма представа що е грях? Нищо от онова, което е

способен да направи някой изрод, не може да ме изненада. И така, как този тип Стоун е успял да влезе тук? Ами ти?

Той се поколеба за момент и трябваше да размахам демонстративно пистолета пред носа му, за да го накарам да заговори.

— Май няма никакъв смисъл да го крия — започна Бруно. — Всъщност ние двамата дойдохме от друга вероятност.

— Ъ? — Бях зяпнал като надрусан почитател на „Грейтфул Дед“ по време на техния концерт.

— Друга вероятност. Друга линия на времето. Грѐм Стоун е от друга Земя, която е част от безкрайната редица възможни светове, съществуващи паралелно един до друг. Аз пък идвам от един различен свят от неговия. Виждаш ли, ти си се превърнал в пресечна точка на времевите енергии. Ако това ти се случва за пръв път, то талантът ти трябва да е нов. Освен това не си каталогизиран — в наръчника не пише нищо за теб. В случай че беше стар талант...

Изсумтах няколко пъти, преди той да се сети да замълчи. Накарах го да ми налее чаша уиски и след като го изпих, се осмелих:

— Обясни ми тази... ъ-ъ-ъ, способност, която съм придобил. Май не ми е много ясна.

— Това значи, че си способен да пътуваш през вероятностите от една Земя до друга. Но единствените портали, през които можеш да преминеш, са тези живи същества, които по някакъв начин абсорбират времевата енергия и я разсейват без опасност от експлозия.

— Експлозия...

— Да. Това може доста да обърка нещата.

— Колко да ги обърка? Много?

— Няма значение, важното е, че ти си един от онези надарени хора, които не експлодират.

— Много се радвам да чуя това.

— Ти създаваш портал като — ами, подобно на някаква духовна аура — в радиус от шест метра във всички посоки.

— Сериозно? — попитах вцепенено.

— Не всички възможни светове имат такива надарени създания като теб, следователно и безкрайната редица от вероятности не е напълно достъпна за нас.

Допих си уискито и ми се прииска да схрускам чашата. „Значи има някаква друга Земя, където интелигентните мечки са

господстващият вид?“ Повече не можех да хвърлям вината за откачените събития върху горещата нощ, прекарана със Силвия. И най-известният психиатър на света не би успял да ме убеди, че посткоитуалната депресия може да бъде нещо такова.

— Не точно господстващ вид — каза Бруно. — Но в моята линия на вероятностите имаше ядрена война с ужасни мащаби скоро след приключването на Втората световна война. В крайна сметка науката оцеля, но едва ли същото би могло да се каже за повечето хора. За да оцелеят като раса, те е трябвало да стимулират интелект у по-низши видове и да овладеят до съвършенство генното инженерство, за да създадат животни с човешка интелигентност и сръчност.

Той вдигна ръцете си, които завършваха с къси и дебели пръсти — по-скоро лапи. Размърда ги пред очите ми и ми демонстрира всичките си квадратни зъби в една широка, тъпанарска усмивка.

— Ако по някакъв начин можех да си уредя среща със Стивън Спилбърг — рекох, — двамата щяхме да станем адски богати.

Онзи се намръщи.

— Стивън Спилбърг? Бащата на космическите пътешествия?

— Какво? Не, бе, филмовия режисьор.

— Не и на моя свят.

— Искаш да кажеш, че на твоя свят Спилбърг е откривателят на космическите пътешествия?

— Също и на сладоледеното кисело мляко.

— Сериозно ли?

— И на антигравитационните ботуши, и на пуканките за микровълнова печка. Той е най-богатият човек в историята.

— Разбирам.

— Както и архитект на световния мир — изрече Бруно почтително.

Седнах. Това, което чух, май ми дойде в повече. Докато логичните изводи от думите на пришълеца си пробиваха с усилие път през дебалата ми кратуна, успях да формулирам следния въпрос:

— Означава ли това, че идиотските същества от хиляди различни светове ще започнат да изникват около мен отсега нататък?

— Не съвсем — беше отговорът. — Първо, не съществуват чак толкова сериозни причини някой да посети твоя свят — или който и да било друг впрочем. Има толкова много алтернативни реалности, че е

почти невъзможно трафикът да се натовари в някоя от тях. Освен ако не е някаква толкова необикновена Земя, че да служи като примамка за туристите. Обаче няма за какво да се притесняваш — твоята Земя изглежда съвсем скучна и тривиална, съдейки по апартамента ти.

Пуснах покрай ушите си последното и казах:

— Но представи си само, че се разхождам по улицата, когато някой реши да се прехвърли. Това няма ли да предизвика някаква бъркотия?

— Едва ли — реагира Бруно. — Когато онзи се прехвърли за пръв път, ти даже не го видя. Ние се появяваме постепенно в полето на възприятията ти също като някой, когото наблюдаваш с периферното си зрение, а това изобщо не изглежда странно или свръхестествено.

Накарах го да отиде и да ми донесе още уиски. След третото настроението ми се подобри.

— Каза, че си нещо като ченге, нали? — попитах го.

— Наистина ли?

— Почти. Спомена, че този Стоун е издирван за не знам какво си престъпление. Ако не си примерен гражданин, изпълнен с желание да бъде полезен, то най-вероятно си ченге.

Той извади една значка от джоба на палтото си и ми я показа: ПОЛИЦИЯ НА ВЕРОЯТНОСТИТЕ. Когато прокара палец по повърхността ѝ, думите избледняха и се показа снимката му.

— Ето, сега наистина трябва да вървя. Греъм Стоун е твърде опасен, за да бъде оставен на свобода тук.

Съвсем наблизко до мен се намираше дистанционното за уредбата. Избрах един диск и започнах да усилвам звука, докато Бруно се изправяше и слагаше абсурдната си шапка. Когато парчето на „Батърфийлд Блус Бенд“ загърмя с всичка сила, пуснах един куршум в канапето до него, случайно пробивайки дупка в палтото му.

Той седна моментално на мястото си.

Намалих звука.

— Какво искаш? — попита.

Трябваше да призная, че се оказа доста хладнокръвен. Дори не си погледна палтото, за да провери на какво разстояние от тялото му всъщност е минал куршумът.

Вече бях заел позиция.

— Ще имаш нужда от помощ. Аз познавам това урбанизирано бунище, из което щъкат какви ли не отрепки. Ти — не.

— Имам си моите приспособления.

— Приспособления? Ей, ти не си Шерлок Холмс във викторианска Англия, мой човек. Това е Америка през деветдесетте — огромни градове! Тук изяждат мечките като теб на закуска.

Бруно изглеждаше угрижен.

— Не съм запознат подробно с тази реалност...

— Тогава ще имаш нужда от мен — казах, насочил колта си към него.

— Добре, давай тогава — рече рязко. Ако можеше да ме докопа, със сигурност щях да разбера колко бързо могат да се движат тези огромни юмруци.

— Работата е там, че аз всъщност съм частен детектив. Никога не съм харесвал полицаите със значки като теб, но и никога не съм отказвал да работим в съдружие, ако имам печалба от това.

В началото му се искаше да отхвърли предложението ми, но в следващата секунда се замисли.

— Колко?

— Да кажем, две хиляди за цялата работа.

— Две хиляди долара.

— Или два чифта от антигравитационните ботуши на Спилбърг, ако случайно си носиш от тях.

Той поклати глава.

— Забранено е да се пренасят революционни технологии през линиите на вероятностите. Случват се лоши неща.

— Какви например?

— Малки момиченца изведнъж се самозапалват в Ню Джърси.

— Не ме прави на глупак.

— Съвсем сериозен съм. — Изглеждаше сериозен, няма спор — по мечешки суров, по мечешки намусен. — Последствията са непредсказуеми и често фатални. Вселената е мистериозно място, както знаеш.

— Ами! Не бях забелязал. И така, ще сключим ли сделка за две хиляди долара?

— Добре се справяш с пистолета — каза Бруно. — Добре. Съгласен съм.

Беше приел сумата прекалено лесно. Замислих се.

— Я по-добре да ги направим три хиляди — рекох.

Той се ухили.

— Добре.

Дадох си сметка, че парите не означават нищо за него — поне не и парите от тази вероятностна линия. Можех да поискам още. Обаче надали щях да изкопча повече от моята Баба Меца. Вече беше въпрос на принципи.

— В аванс — казах аз.

— Имаш ли някакви пари в себе си? — попита той. — Трябват ми, за да разбера какъв тип банкноти използвате.

Извадих двеста от портфейла си и ги лепнах на масичката за кафе пред него.

Той подреди двайсетачките и петдесетачките на масичката, после от джоба на панталона си извади нещо, което приличаше на малък фотоапарат. Направи снимки на банкнотите и в следващия миг техните пълни копия се показаха от процепа, намиращ се отстрани на уреда. Подаде ми ги и зачака моята реакция.

Бяха свършени банкноти.

— Обаче са с едни и същи серийни номера — оплаках се аз.

— Така е. Но никой няма да разбере. Фалшификаторите биват залавяни, защото правят хиляди копия с едни и същи серийни номера. Ти имаш само две от всяка. Ако ти се намират повечко пари в брой, ще копирам и тях.

Изрових скрития си финансов резерв от кутията, намираща се под фалшивото дъно на кухненския шкаф. След няколко минути вече разполагах с моите три хиляди. Когато занесох всичко обратно в скривалището заедно с оригиналните двеста от портфейла ми, си казах: „Е, сега вече можем да потърсим Стоун.“

ГЛАВА 2

На здрачаване, когато снегът бе започнал да се сипе и преследването вече беше в разгара си, ние бродехме по една уличка на около два километра от моя апартамент.

Бруно извади от джоба си сребристия предмет, който доскоро бе представлявал полицейската му значка, а сега очевидно изпълняваше други функции. Той изръмжа одобрително при гледката на блещукащата оранжева светлина. Тя показвала, обясни ми той, остатъчната времева енергия, която Стоун излъчвал, и промяната на цвета означавала, че се приближаваме все по-близо до плячката.

— Страхотна джунджурийка — отбелязах аз.

— Поредното изобретение на Спилбърг.

Когато излязохме от бърлогата ми, дискът беше жълт, докато сега преминаваше в нюансите на тъмно оранжевото.

— Все по-близо сме — рече Бруно. Той огледа преценяващо ръба на устройството, където бяха започнали промените в цвета, и изсумтя със задоволство. — Хайде да тръгнем по онази алея.

— Абе, не е най-добрата част на града, ама щом казваш...

— Опасно е, а?

— Навярно не и за двуметрова мечка с футуристични оръжия.

— Добре.

Той се прегърби, свивайки се в широкото си палто и огромната си шапка, отчаяно опитвайки се да мине за извънредно едър брадат мъж, наведе глава и пое напред. Последвах го, приведен заради режещия вятър и бомбардиращия ни сняг.

Алеята водеше към уличка, от двете страни, на която се редуваха автомобилни гробища, компании за индустриално оборудване и всевъзможни складове, както и съоръжения, за които човек не можеше да каже със сигурност, че служат като прикритие за незаконните дейности на мафията (каквито най-вероятно бяха). Един от складовете представляваше занемарена постройка; стъклата на двата ѝ прозореца, разположени високо над улицата, бяха изпочупени.

Бруно отново извади уреда и огледа сградата.

— Там — каза той.

Дискът излъчваше меко червеникаво сияние.

Пресякохме улицата, оставяйки черни следи в белия сняг. От улицата се виждаха два входа — единият представляваше обикновена врата, а другият бе достатъчно голям, за да могат през него да минават камиони. И двата бяха здраво заключени.

— Мога да я строша без усилия — казах, показвайки катинара на по-малката врата.

— Така или иначе Стоун е на горния етаж — заяви Бруно, след като провери устройството си. — Да опитаме да се промъкнем.

Започнахме да се изкачваме по противопожарната стълба, впивайки пръсти в леденостудените перила, тъй като стъпалата бяха много хлъзгави. Някой вече беше насилвал вратата и сега тя висеше навън, поклащайки се на хлабавите си панти. Влязохме вътре и застинахме в безмълвието на мрака, напрягайки слуха си.

Накрая ми писна и включих фенерчето си — не бях като Бруно, който можеше да вижда в мрака. Бяхме застанали в средата на обширна галерия, а пред нас зееше отворената паст на някаква шахта, водеща очевидно до приземния етаж на сградата.

В този момент, на трийсетина метра вляво от нас, чухме силно изтрополяване, все едно някой разтърсваше торба с кости. Веднага се насочихме към източника на звука и открихме само дървена стълба, която продължаваше да вибрира, след като някой бе слязъл по нея.

Надникнах в шахтата, но Стоун не се виждаше никакъв. Понеже не бяхме чули нито една от вратите на долните етажи да се отваря, решихме да го последваме.

След десет минути вече бяхме проверили всички празни кашони, купчините изпочупени машинни части, всички празни помещения, разположени на задната стена на зданието. От този мърляч Стоун нямаше и следа. Предните врати все още си бяха заключени отвътре.

Никой от нас обаче не посмя да прибере оръжието си. Бях заменил изстреляния патрон в моя „Смит и Уесън“ и сега разполагах със зареден догоре пълнител.

Оръжието на Бруно не приличаше на нищо, което съм виждал преди, обаче той ме увери, че било смъртоносно.

— „Дисни“ е — каза. — „Дисни 780 Дет Хоуз“.

— „Дисни“ ли?

— Да, от Уолт Дисни. Най-добрият производител на оръжие в света.

— Сериозно?

— Да, не го ли знаеш?

— Моят е „Смит и Уесън“.

— А, хората с хамбургерите.

Свих вежди.

— Моля?

— Нали знаеш — златистите арки на Смит и Уесън. Имат закусвални по целия свят.

Заряха разговора. Някои от алтернативните реалности около нас са наистина идиотски.

До ушите ми достигнаха едва доловими звуци на хевиметъл. Те сякаш се бяха появили изневиделица и сега извирах от въздуха край нас, но когато огледах по-внимателно обстановката, забелязах стара врата, боядисана в същия цвят като стената. Отворих я предпазливо и се взрях в черните дълбини. Режещи китари, плътен клавиър, гръмотевични барабани. Заслизах по стълбите, а Бруно ме последва.

— Откъде идва тази музика? — попита моят приятел мечок.

Изобщо не ми харесваше как дъхът му облива врата ми, но не се оплаквах. Докато той беше зад мен, нямаше опасност някой да се промъкне незабелязано зад гърба ми.

— Може би под сградата има мазе, където свирят... или пък са в някоя съседна постройка, свързана с тази.

— Кой?

— Бандата.

— Коя банда?

— Откъде да знам коя банда? Тази, която свири.

— Обичам бандите — каза той.

— Браво на теб.

— Много обичам да танцувам — продължи мечката.

— В цирка ли?

— Къде?

Дадох си сметка, че можех да го обидя. В крайна сметка той беше интелигентен мутант, ченге на вероятностите, а не някоя от нашите мечки, които карат колело в цирка или изпълняват разни

номера. Не ми изглеждаше готов да танцува на арената — във всеки случай не повече от това да носи къса поличка и да кара акробатичен велосипед.

— Приближаваме се — информира ме Бруно, докато продължавахме да слизахме по стълбите, — но Стоун не е тук.

Уредът все още не бе станал кървавочервен.

— Оттук — казах, щом стигнахме подножието на стълбището и се озовахме във влажното, зловонно и осеяно с боклуци мазе на изоставения склад. Подземието миришеше на урина и мърша и изглеждаше идеално за възникването на вирус, способен да затрие впоследствие цялото човечество.

Отправих се по посока на пронизителните звуци, каращи тийнейджърите да тресат глави и да развяват коси, проверявах всички помещения по пътя ни и разгонвах пълчищата плъхове, паяци и всевъзможни други гадини. Сигурно даже Джими Хофа се намираше някъде тук. Или Елвис — обаче странен, мъртвешки блед Елвис, с изключително остри зъби, червени очи и ужасно зъл нрав.

В най-усойния и миризлив ъгъл на помещението намерих стара дървена врата с железни панти. Беше заключена.

— Отдръпни се — казах на Бруно.

— Какво ще правиш?

— Ще пробвам да поосвежа обстановката — изтърсих и гръмнах катинара на вратата.

Когато адският шум най-накрая заглъхна, Бруно каза:

— Всъщност аз разполагам с доста по-добри приспособления, които могат да постигнат същия ефект.

— Да вървят по дяволите — беше отговорът ми.

Отворих вратата само за да открия друга зад нея. Този път желязна. Относително нова. Нямаше нито дръжка, нито ключалка от нашата страна. Предназначението на двойните врати вероятно бе да изолират тази сграда от съседната, така че беше невъзможно да се мине от едното място на другото без помощта на хора, действащи съгласувано от двете страни.

Пристъпвайки напред в светлината от фенерчето ми, Бруно рече:

— Остави на мен.

От поредния джоб на широкото си палто той извади десетсантиметрова пръчка от зелен кристал и я тръсна, все едно беше

термометър.

Чух как инструментът започна да звъни — навярно съвсем скоро щеше да стане неуловим за човешките уши, а кучетата щяха да побеснеят, щом го чуят. Странна работа, но можех да се закълна, че усещам вибрациите на проклетото нещо с езика си.

— Езикът ми трепти — изфъфлих аз.

— Естествено.

Той допря кристалната пръчка до стоманената врата и невидимите ключалки се отключиха с тройно изщракване.

Езикът ми беше спрял да вибрира. Бруно напъхна кристалната пръчка обратно в джоба си и отвори желязната врата.

Намирахме се в тоалетна. Бяхме сами. Вратите на две от кабинките зееха полуотворени, два от писоарите, изглежда, бяха затруднили надрусаните си клиенти със своята неподвижност, превръщаща ги в трудни за уцелване мишени, а умивалникът беше толкова мръсен, сякаш в него редовно се къпеха въглищари. Да не говорим за напуканото и осеяно с мазни петна огледало, в което аз и спътникът ми приличахме на нацупени стари моми, нацапотени за селския панаир.

— Каква е тази музика? — почти изкрещя Бруно. Наистина беше необходимо да се крещи, защото данданията се чуваше съвсем наблизко.

— „Металика“.

— Не става много за танцуване — оплака се той.

— Зависи на колко си години.

— Не съм толкова стар.

— Така е, обаче си мечка.

Всъщност аз харесвах донякъде хевиметъла. Той прочиства синусите ми и ме кара да се чувствам безсмъртен. Ако я слушам твърде много обаче, ще започна да ям живи котки и да стрелям по хората, чиито имена ме дразнят. Друго си бяха джазът и блусът. Но в малки дози здравият рок е хубаво нещо, пък и бандата в този клуб не беше никак зле.

— Сега какво ще правим? — извика Бруно отново.

— Прилича ми на бар или на някакъв клуб — отговорих му. — Отиваме там и го търсим.

— Не и аз. Искам да кажа, че няма проблем да вървя по улицата, особено посред нощ, на разстояние от хората, така че да не могат да разгледат лицето ми. Ако вляза в този бар обаче, дистанцията ще е прекалено малка. Стоун също едва ли би се набутал там. Той изглежда почти като човек, но някой може да стане подозрителен. Първо, Стоун изобщо не трябваше да се отправя в непроучена времева линия като тази. Това беше отчаяна стъпка от негова страна — аз почти го бях спипал.

— Е, ами какво ще правиш тогава?

— Ще остана тук — в една от кабинките, Ти провери терена. Ако не е там, ще се върнем в склада и ще продължим нагоре по улицата.

— Да си заслужи парите, а? — казах, докато оправях вратовръзката си пред огледалото.

През това време Бруно влезе в една от кабинките и затвори вратата.

— Боже всемогъщи! — чу се оттам.

— Какво има? — позаинтересувах се.

— Абе, хората от този свят имат ли изобщо някакво уважение към чистотата?

— Някои от нас — да.

— Това е отвратително.

— Пробвай другата кабинка — посъветвах го аз.

— Да, но какво ли ще намеря пък там? — изръмжа Бруно.

— Няма да се бавя — обещах и напуснах зловонната тоалетна, за да търся Греъм Стоун.

ГЛАВА 3

Положих доста усилия, докато успея да се измъкна от тоалетната, защото помещението беше пълно с народ. Знаех как изглежда Греъм Стоун — бях видял образа му благодарение на променящата се значка на Бруно — и сега бях наясно какво да търся. Метър и осемдесет висок, бледо лице, лъскава черна коса, кристалносини очи, които изглеждаха пусти като сърцето на данъчен агент, и тънки устни — сигурен белег на жестокост. Огледах внимателно тези около мен, елиминирах ги като потенциални Стоуновци и се заех да си проправя път по-навътре сред тълпата от беснеещи метал манияци, които се наливаха с бира, развяваха коси, тресяха глави, опипваха гаджетата си, пушеха трева и ме гледаха така, все едно щях да се опитам да им пробутам екземпляр на християнското списание „Уочтауър“ и да се опитам да им втълпя, че Исус Христос е техният спасител.

Съвсем скоро обаче се убедих, че никак не е лесно да намериш определено лице в тази тълпа. Непрекъснато нещо ме отвличаше от задачата ми. Ярки светлини избухваха през няколко минути и аз не можех да се движа, докато не изгаснеха. Щом изчезнеха, по стените и тавана започваха да се прожектират откъси от филми на ужаса. Десетина минути след като бях започнал да оглеждам клиентите, обхождайки пространството около бара и сцената, забелязах Греъм Стоун да си пробива път към осветената врата в далечния десен ъгъл на помещението.

Надписът над нея гласеше „Офис“, а на нея висеше табелка, на която пишеше: „Само за персонала“. Беше наполовина открехната и аз влязох вътре, без много да му мисля, с ръка, пъхната в джоба на якето, където държах револвера си.

Озовах се в къс коридор, от двете страни, на който имаше врати, всичките затворени. Почуках на първата и когато чух женски глас да казва: „да“, смело я отворих и влязох в стаята.

Тя беше симпатична червенокоса, облечена в трико, и изпълняваше балетни стъпки пред огледалото на фона на „Мегадет“. Десетина стола бяха подредени до стената и на всеки от тях бе поставена по една вентрилоквистка^[1] кукла. Някои държаха банани в дървените си ръце.

Не исках да науча нищо повече за това място.

— Съжалявам — казах. — Сбъркал съм стаята. Затворих вратата и се насочих към другата страна на коридора. Натиснах дръжката и отворих.

Греъм Стоун беше там. Стоеше до някакво бюро и ме гледаше втренчено със студените си очи. Пристъпих вътре, затворих вратата и извадих револвера си от джоба, за да съм сигурен, че той ще разбере сериозността на ситуацията.

— Застани неподвижно — наредих му.

Той не помръдна, нито ми отговори. Когато тръгнах към него обаче, пристъпи встрани. Размахах патлака си, но той изобщо не му обърна внимание. Стоун ме гледаше с безразличие.

Направих няколко крачки към него и той също помръдна. Бруно ми беше казал, че не е задължително да го опазя жив и здрав. Всъщност пришествието даже ми беше намекнал, че всяка проява на милосърдие от моя страна ще бъде посрещната с цялата неистова ярост, на която е способен мечок с такива размери и маса като Бруно. Затова прострелях Греъм Стоун директно в гърдите — нямаше откъде да знам на какво е способен този злодей.

Куршумът се заби в плътта му и той се преви надве, надвесен над бюрото, строполи се на пода и... започна да се смалява. За по-малко от шест секунди от него не остана нищо повече от купчина салфетки, изрисувани така, че да наподобяват човек. Триизмерна змийска кожа, която, след като бе изхлузена изглеждаше смразяващо истинска. Огледах внимателно останките. Никаква кръв. Никакви кости. Само пепел. Погледнах своя „Смит и Уесън“. Моят до болка познат револвер. Не някакъв си „Дисни 780 Дет Хоуз“. Което означаваше, че това пред мен не беше истинският Греъм Стоун, а нещо друго, удивителна имитация, не по-малко убедителна от неустойчивостта, с която се беше разпаднала преди минута. Преди да се замисля по-сериозно по този въпрос, се втурнах обратно в коридора. Никой не беше чул изстрела. Майсторите на трашметъла от сцената в

момента изпълняваха сносен кавър на парче на „Мегадет“, осигурявайки ми по този начин чудесно прикритие.

А сега какво?

Педантично проверих и останалите две стаи по коридора, откривайки Греъм Стоун и в двете от тях. Смачках го с лекота между пръстите си в първата от тях, а ми изглеждаше не по-малко солиден от лицата на президентите, изсечени на връх Ръшмор... Какво да се прави — и той се оказа кук като образа на всеки политик. Във втората стая го елиминирах със страхотен ритник в чатала.

Когато отново се добрах до дансинга на заведението, бях бесен. Когато гръмнеш някого, очакваш да се изсипе на пода като купчина тухли и да си остане там. Така се играеше играта. Изобщо не ми харесваха тези евтини номерца.

Нахълтах в тоалетната и почуках на вратата на кабинката, където се беше наврял Бруно. Той излезе оттам — шапката му продължаваше да бъде нахлупена ниско над очите, а яката на ризата му бе закопчана догоре.

— Абе, хора, знам, че ви мързи да си давате зор за дребните неща, ама защо поне не пускате водата в тоалетната? — възмути се той.

— Има проблем. — Не обърнах никакво внимание на тирадата му аз и му разказах за тримата Греъм Стоуновци. — Чакам обяснение.

— Не исках да ти казвам за това. — Мечокът изглеждаше смутен. — Страхувах се, че ако те уплаша, ще намаля работоспособността ти.

— Моля? Какво да ми кажеш?

Той сви широките си рамене.

— Ами, Греъм Стоун не е човешко същество.

Едва не се изсмях.

— То и ти не си.

Май го засегнах. Почувствах се пълен идиот.

— До известна степен аз съм човек — заобяснява ми спътникът ми. — Определено количество заимстван генетичен материал, който... Но да оставим тази тема. Това, което трябваше да ти кажа, е, че Греъм Стоун всъщност не идва от някоя алтернативна Земя. Той е извънземен пришълец. От съвсем друга звездна система.

Приблжих се до умивалника и наплисках лицето си със студена вода. Нямах много полза от нея.

— Разкажи ми — настоях.

— Не мога да ти кажа цялата истина — рече ми той. — Ще отнеме твърде много време. Но Стоун е извънземен. С хуманоиден вид, като изключим моментите, когато си прекалено близо до него и можеш да видиш, че няма никакви пори например. И ако разгледаш внимателно ръцете му, ще забележиш къде точно е бил ампутиран шестият му пръст, за да може да мине за човек.

— Белегът от ампутация на шестия пръст — казах саркастично аз. — Най-сигурният начин да различиш извънземния пришълец сред нас.

— Да, точно така. Цял кораб с подобни на него същества се разби на една от вероятностните линии преди около седем месеца. Изобщо не можахме да установим контакт с тях. Те са изключително враждебни и много особени. Като цяло имахме усещането, че сме се сблъскали с някакъв вид междупланетни мегаломани. Всички бяха унищожени, с изключение на Грѐм Стоун. Той успя да се измъкне.

— Добре де, ако е пришълец, защо тогава името му е английско?

— Това е първото име, с което се опита да мине за човек. След това имаше и други. Очевидно дори и един извънземен усеща, че това да бъдеш англичанин определено има класа и стил Пък и е така на осемдесет процента от времевите линии. Макар че има няколко свята, където еталонът за класа и стил е да си островитянин от Тонга.

— И какво толкова е направил тоя извънземен, че да заслужи смъртно наказание? — замислих се. — Може би, ако положим усилия да проумеем...

— Бяха положени такива усилия — прекъсна ме хладно мечката. — Една сутрин, когато лекарите отишли в лабораторията за продължаване на изследванията, намерили цялата нощна смяна мъртва. Гъбести образувания, подобни на паяжини, покривали устите, ноздрите, очните им кухини... Можеш ли да си представиш ситуацията? Оттогава не е правил такива неща, но не мислим, че е изгубил възможностите си да го стори.

Върнах се при умивалника и погледнах отражението си в огледалото. Някакъв тип влезе и се насочи към писоарите. Щом го видя, Бруно мигом се напъха отново в кабинката и затръшна вратата.

— Оуюк! — изръмжа той, но непознатият не обърна никакво внимание на мечешкия глас.

Разполагах с три минути да разгледам безценната си мутра в огледалото, докато метълистът не се разкара от тоалетната. Тогава Бруно отново се появи.

— Слушай — започнах. — Да предположим, че Стоун се е намирал на пет-шест метра от мен, в някой от офисите, докато аз съм се бързал с онези хартиени примамки или каквото там представляват. Той вече сигурно се е измъкнал сто пъти от тази реалност.

— Не — каза Бруно. — Ти си приемник, а не предавател. Той ще трябва да открие някой с обратния талант на твоя, преди да успее да се измъкне от тази времева линия.

— Има ли и други?

— Засякох още два в града.

— Можем направо да отидем при онези двамата и да го приачаваме.

— Едва ли — мечокът беше скептично настроен. — По-скоро той ще се установи тук и ще се опита да създаде коридор за себе си. Това ще му осигури по-добра база, от която да нанася удари върху другите континууми.

— Стоун способен ли е на такова нещо?

— Казах ти вече, че е опасен.

— Да се размърдаме тогава — казах, обръщайки се към металната врата, водеща към подземиято на склада в съседство.

— Ти си невероятен — каза ми Бруно.

Завъртях се към него и го изгледах подозрително, опитвайки се да открия и най-малката следа от сарказъм. Не можех да преценя какво си мисли.

— Невероятен? Аз — невероятен? Слушай, един мъж не казва на друг, че е невероятен, особено пък ако са в банята.

— Защо?

— Няма значение защо — сопнах се, опитвайки се да не се разбеснея.

— Добре де, аз не съм мъж — аз съм мечка.

— Но си мъжка мечка, нали така?

— Е, да.

— Тогава престани с тези „невероятни“ простотии.

— Всичко, което исках да кажа, е, че в рамките само на два часа ти възприе съществуването на паралелните светове, на интеллигентните мечки, на времевите линии и на пришълец от други светове. И изобщо не изглеждаш потресен от това.

Заявих направо:

— Вчера си прекарах супер и си пийнах яко. Прекарах шест активни часа в леглото с една страхотна блондинка на име Силвия. Изядох два бифтека, половин дузина яйца и планини от пържени картофки. Изхвърлих всяка капка напрежение, която бях натрупал при изпълнението на последната си задача. Аз съм пречистен човек. Мога да приема всичко тази вечер. Никой никога не ми е подхвърлял нещо, с което да не мога да се справя, и днес няма да е първото изключение от правилото. Освен това имам три хиляди долара, заложили на карта, които трябва да изкарам — нищо няма да спомена за онова мъниче нещо, наречено „гордост“. Затова нека се разкараме по-скоро оттук.

Насочихме се към стоманената врата, минахме през дървената зад нея и се озовахме в мазето на изоставения склад.

[1] Вентрилоквист — човек, който говори със стомаха си. — Б. пр. ↑

ГЛАВА 4

Когато най-накрая излязохме отново на улицата, открихме, че докато сме били в склада и клуба, е продължило да вали. Снежната покривка бе дебела повече от два сантиметра и снежинките яростно се блъскаха в нас, полепваха по дрехите ни, жилеха лицата ни. Изпсувах, но Бруно просто приемаше ситуацията, без да се оплаква.

Хилядолетие по-късно, както ми се стори, на десет милиона километра от метъл кръчмата, където почти бях сгацил Стоун, се натъкнахме на едно от пъклените дела на пришествието. Петима тийнейджъри лежаха на алеята, целите покрити с бели гъбести паяжини, растящи от устите, очите, ноздрите им.

— От това се боях — каза Бруно.

— Не го приемай много навътре — помъчих се да го успокоя, навеждайки се над трупове. Не изглеждаха никак симпатични. — Те са убийци. Престъпници. Членове на някаква улична банда. Ще застрелят сестра ти така лесно, все едно си хапват поничка. Някаква нова банда са — не съм ги срещал досега. Виждаш ли кобрата, която всеки е татуирал на ръката си? Навярно са се опитали да нападнат Стоун и е станало като в пословицата — който копае гроб другиму, сам пада в него. Този Греъм. Стоун поне веднъж е свършил хубава работа. Сега те няма повече да крадат пари от възрастни жени и да пребиват пенсионерите, за да им свият часовниците.

— Същата работа. Обаче трябва да преместим трупове. Не трябва да ги оставяме тук, където всеки може да ги намери. Навярно ще има много въпроси какво точно ги е убило, а тази вероятностна линия още не е готова да бъде включена към общността на тези, които пътуват през световите.

— Защо така?

— Нямаме ви доверие.

— Добре... какво предлагаш?

Той извади странния пистолет от джоба си, нагласи регулатора на циферблата, след което изпепели всички мъртви гангстерчета. Прав

беше за „Дисни 780 Дет Хоуз“ — наистина той бе майката на всички лъчеви оръжия.

Започнахме да разпръскваме сивата пепел с крака и докато вятърът я разнасяше, изобщо не се чувствах добре. Не спирах да си напомням за трите хиляди долара. За Силвия. И за вкуса на хубавото шотландско уиски. И как ще изгубя всички тези неща, ако самообладанието ми ме предаде. Защото, разбирате ли, ако частният детектив отстъпи веднъж, с кариерата му е свършено завинаги. С кариерата или с живота му.

След като снегорините поразчистиха пътищата, тръгнахме по средата на улицата, където не трябваше да се борим с навалелия сняг. Отначало устройството за следене беше кехлибарено, но скоро започна да се обагря в блестящо оранжево. Когато червенината отново плъзна по ръбовете му, настроението ни се подобри.

С нежелание оставих улицата (поне аз) и се насочихме към крайречния парк, където снегът бързо намокри чорапите и краищата на панталоните ми.

След като приспособлението на Бруно стана яркочервено, ние се изкачихме на едно хълмче и видяхме Греъм Стоун. Той стоеше на края на кея до пристана за яхти. Пришълецът се хвърли на палубата на една лъскава яхта, втурна се към рулевата рубка, изкачи се по стълбата и изчезна вътре. Ходовите светлини проблеснаха по протежението на плавателния съд, а двигателите се закашляха и запелтечиха, пробуждайки се за живот.

Спуснах се по хълма, стискайки здраво револвера, за да се предпазя, ако случайно се подхлъзнах по заснежения склон.

Зад мен Бруно викаше нещо, което не можех да чуя. Той изкрещя отново, после също започна да тича към яхтата. Бях сигурен, че тича, без дори да го поглеждам, защото чувах как големите му ходила се удрят в земята.

Когато стигнах до края на кея, Стоун вече беше обърнал яхтата и тъкмо я подкарваше по тъмната река. Докато изминавах последните метри, прецених разстоянието до отдалечаващия се плавателен съд като три-четири метра. Хвърлих се с всички сили, полетях във въздуха и едва успях да се претърколя над хлъзгавия парапет, стоварвайки се на палубата. Бях ударил рамото си в полираните дъски и болката беше

толкова силна, че успях да позяпам красотата на звездите за няколко секунди.

Зад себе си чух силен вик, който изразяваше разочарование, последван от шумен плясък.

Бруно не беше успял да се качи на борда.

От мястото, където лежах, виждах илюминаторите на рулевата рубка. Греъм Стоун беше там, взирайки се в мен — може би истинско същество, а може би просто поредната от неговите хартиени примамки. Скочих на крака, разкарах тъпите звезди от главата си и се огледах за револвера си.

Нямаше го.

Погледнах назад към кея. Бруно не се виждаше никакъв.

Някъде под мрачните талази на водата моят „Смит и Уесън“ лежеше в тинята, абсолютно безполезен.

Изобщо не се чувствах добре. Искаше ми се никога да не бях напуснал „Ейс-Спот“ тази сутрин, никога да не бях срещал Бруно. После прогоних всички неприятни мисли от главата си и взех да се оглеждам наоколо с надеждата, че ще мога да намеря нещо, което да използвам като оръжие.

Ако изведнъж ви се прииска нещата да са по-различни от състоянието, в което са в момента, следващата стъпка е депресията, после — бездействието и накрая — вегетирането. Без значение какво е състоянието на света, човек трябва да се движи напред. Да се движи.

Намерих някаква тръба в един сандък за инструменти, закрепен за палубата. С нея можех да цапардосам нечий череп, ако подходех отзад. Почувствах се по-добре.

Стоун все още се намираше в рубката и продължаваше да ме гледа. В сините му очи блестеше отражението на корабните светлини. Изглеждаше прекалено самоуверен, помислих си аз, докато вървях по палубата към стълбата. Наведох се и започнах да се приближавам крадешком към него, а той изобщо не си даде труда да се обърне и да ме погледне.

Напредвах много бавно, но внимателно. Пред очите ми бяха петимата тийнейджъри, които лежаха в снега, а гъбестите образувания растяха от телата им, покривайки ги с паяжини.

Когато бях достатъчно близо, замахнах с тръбата. Тя изсвистя, удрайки го по главата, след което продължи надолу по пътя си през

врата, гърдите, корема и бедрата.

Поредният двойник. Тромавият фалшификат се превеи, започна да се разтваря и не след дълго представляваше само набръчкана безполезна обвивка. Мамка му!

Погледнах през илюминатора и видях, че почти бяхме преполовили разстоянието по реката до Западния крайбрежен участък на града. Яхтата беше на автопилот. Не можех да направя нищо с управлението и макар че бърниках къде ли не по контролното табло, усилията ми бяха напразни. По-предпазлив отпреди, напуснах рубката и реших да потърся Стоун на друго място.

Открих го близо до кутията с инструменти, където бях намерил тръбата. Беше сграбчил парапета с две ръце и се взираше с копнеж в приближаващия се бряг, където май щяхме да продължим да се гоним.

Промъкнах се зад гърба му и му дадох да разбере. Оказа се поредната хартиена конструкция.

Колко ми се искаше да знам как копелето успява да прави тези неща! Това беше страхотен талант.

Вече бяхме изминали две трети от разстоянието до брега, което означаваше, че ако не го спипам скоро, той може да ни се изплъзне отново. Бруно ми беше обяснил, че няколко дни в една алтернативна вселена са достатъчни, за да разпръснат остатъчната енергия от пътуването през вероятностите... Казано с прости думи, проследяващият диск щеше да се окаже безполезен.

Стоун трябваше да се крие някъде под палубата. От мястото си виждах всичко от яхтата, което се подаваше над ватерлинията, както и рулевата рубка. Бяха пусти. Затова потърсих люка и стълбите към долните каюти. Щом ги намерих, започнах да слизам така, както всеки добър частен детектив неизменно се научава рано или късно — извънредно предпазливо.

В камбуза се натъкнах на друг двойник, когото героично премахнах с помощта на вярната си тръба. Чувствах се като идиот, обаче нямах никакво намерение да подценявам някого от тях — и след това да откроя, че това е истинската смъртоносна твар.

Намерих още един хартиен демон в първата от двете спални каюти. Бързо се справих с него. Втората каюта беше празна нито плашилото на Грeъм Стоун, нито самият той.

Което означаваше, че остава само банята. Вратата ѝ бе затворена, но не и заключена. Сграбчих дръжката, завъртях я и го видях.

Изведнъж се почувствах объркан. Пред мен стоеше истинският Греъм Стоун заедно с фалшива черупка, която тъкмо се отделяше от него. Изглеждате така, все едно виждах двойно, като двата образа отчасти се застъпваха. Тогава Стоун се озъби и изблъска имитацията си настрани. Тя политна и в същия миг по ръцете му разцъфнаха грозни кафяви мехури от плът, надуха се и се отделиха от кожата, политайки към мен подобно на биологични ракети.

Отстъпих, замахнах с тръбата към приближаващите се... семена, спори или каквото там, по дяволите, бяха. Внезапно краят на импровизираното ми оръжие потъна в облак от гърчещи се бели влакънца. Плесента неумолимо се разпространи надолу по ръката ми и аз изтървах тръбата. Вторият мехур се удари в касата на вратата; цяла колония паяжиноподобна плесен се загърчи около дървото и алуминия, прилепайки се към твърдите повърхности, разпространявайки се във всички посоки.

— Не мърдай оттам — изкрещях, преструвайки се на много печен.

Ръцете му се протегнаха към мен. Виждах спорите, които се оформяха под кожата му. Тя потъмня и стана кафеникава, започна да се подува и да се отделя от тялото му.

Едно от кълбовидните образувания се пръсна, удряйки се в близката стена, и запрати облак от бели пипалца към тавана и пода. Там, където плесента бе полепнала по стените на каютата, се появиха пукнатини, сякаш влакънката бяха проявили твърдата материя.

Второто кълбо се удари в ръкава на спортното ми сако, експлодирайки сред пенеща се бяла гмеж. Никога преди (а и след това) не бях събличал сако толкова бързо — дори и в компанията на възхитителна блондинка, която ми гука на ушенцето. За малко да се обеся с него. Когато сакото се свлече на пода, белите влакънца вече подаваха муцунките си от него и бяха настръхнали досущ като косъмчетата по врата ми.

Стоун тръгна да излиза от банята и се насочи по пътеката към каютите. Ръцете му бяха протегнати към мен и аз побягнах презглава.

Преди бях споменал, че с частния детектив е свършено, когато самообладанието го напусне и че отстъпи ли веднъж, това означава

край на кариерата му. Е, продължавам да поддържам това твърдение. Не съм пълзльо. Просто проявих здрав разум. Който бие се и бяга, утре пак за бой се стяга. Така че побягнах. Има времена, когато си даваш сметка, че не е много разумно да нападаш танк със спортно пистолетче, защото има да си седиш с твоето пистолетче и да зяпаш четирийсет сантиметровата дупка, която току-що са ти пробили в корема.

Освен това противното копеле Стоун не играеше същата игра като мен. Той просто не знаеше правилата. И най-пропадналият негодник ще ти даде някакъв шанс — ще използва я нож, я буркан със сярна киселина. Но никога нещо толкова коварно. Стоун, изглежда, пет пари не даваше за традициите, а пък уж се правеше на англичанин.

Щом се озовах горе, веднага се насочих към носа на яхтата и се опитах да преценя на око разстоянието до приближаващия се бряг. Струваше ми се не по-малко от шейсетина метра. Това беше една от най-приятните и гостоприемни гледки в живота ми. Близко до мястото, където се бях подпрял, парапетът бе обрасъл с гъбестата смърт, която обвиваше желязото с паяковидните си пипалца, впиваше се в него и алчно го разяждаше. Хрумна ми, че тези пашкули са по-опасни и активни от онези, които бяха причинили смъртта на невръстните гангстери на алеята.

Отстъпих вдясно и се сниших зад една от вентилационните тръби. Предпазливо надникнах и видях Стоун да стои до стълбите към рулевата рубка, ярките му очи проблесваха, а дланите му бяха насочени в моята посока.

Плавателният съд се приближаваше постепенно до брега.

Но не достатъчно бързо.

Два пашкула със спори прелетяха над главата ми, приземиха се на палубата зад мен и бързо започнаха да разяждат облицовката. Не след дълго яхтата щеше да заприлича на пчелна пита, осеяна с бели пипалца, всяко от тях тънко като конец, но силно и здраво като стоманена жица.

Дочух някакъв виещ звук, сякаш издаван от изтерзания метал. Палубата потрепери, като че ли се ударихме в нещо, после яхтата се раздруса силно и продължи отново по курса си. Килът сигурно се бе отъркал в крайречните плитчини, но май още не бяхме достигнали до твърда земя.

И това стана обаче.

Корпусът се удари във втори риф, раздра дънната си обшивка и заседна в не повече от метър и половина дълбочина, като по-голямата му част остана да стърчи над водата.

Превъртях се светкавично, сграбчих парапета и се прехвърлих от другата страна. Плъснах се в плитчината и тялото ми потъна в тинята, като същевременно успях да ударя челюстта си в някакъв плавей. Зяпнах от болка и се нагълтах с мръсната речна вода. „Значи такова било усещането, когато се давиш“ — помислих си. Веднага си затворих устата и се помъчих да изляза на повърхността. Размахах неистово ръце, опитах се да се изправа на крака, препънах се в някакви водорасли и се заклатушках като пиян към брега, като плюех, кашлях и се мъчех с всички сили да не падна отново и да взема да се удавя на плиткото.

Може да нямам много качества, които да се ценят в съвременното общество — като изящен вкус и финес например — обаче има някои неща, дето ги притежавам със сигурност. Това са упоритост и инат.

Оставах ми само някакви си пет крачки до скапания бряг, когато гъбестите пашкули внезапно изригнаха пред мен. Бяха два. После още два. Бясна плетеница от бели червеи се надигна и препречи пътя на бягството ми. Обърнах се и погледнах към яхтата. Греъм Стоун, пришълецът-англофил, който изглеждаше като някакъв зъл Кари Грант, също бе напуснал корабчето и в момента цамбуркаше към мен.

Завъртях се надясно. Две спори мигом паднаха там. Бледите червеи се заизвиваха във водата, търсеци и гърчеци се, и се насочиха към мен.

От лявата ми страна изскочиха още две. Никакво уважение към традициите. Водата вече стигаше само до прасците ми и нямаше как да се гмурна под повърхността ѝ и да отплувам като волна риба. Освен това, ако така или иначе гъбестите образувания щяха да ме докопат, предпочитях това да стане тук, където щях да виждам какво възнамеряват да ми направят.

Греъм Стоун се приближаваше неумолимо към мен — този път без да ме засипва с купища плесен. Изглежда, знаеше, че съм му в кърпа вързан.

Намирахме се на абсолютно безлюдна ивица от крайбрежието. Не можех да извикам никого на помощ.

В този момент отляво се чу бясното ръмжене на малка моторница. Пронизителната сирена звучеше като тромбата на някой древен автомобил. Постепенно Бруно изникна от здрача и пелената на сипеция се сняг. Бе застанал зад руля на четириметров катер и го стискаше така, все едно това беше най-ценното нещо на света. Катерът се движеше поне със седемдесет километра в час. Пореше с лекота водата, която се разделяше на две разпенени дъги покрай носа ѝ. Понеже моторницата беше значително по-лека от яхтата, а и имаше по-малко газене, тя премина с лекота през плитчините и се понесе към нас.

— Бруно! — извиках аз.

Изражението му беше учебнически пример за човек — или по-скоро мечка — обхваната от пристъп на умопомрачителна тревога. Очите му се въртяха диво в орбитите си и той вероятно се бе примирил с най-лошото.

Катерът се удари в брега, а витлата му бясно се въртяха. Вряза се в пясъка със скорост от най-малко петдесет километра в час, блъсна се в една скала, закова се изведнъж и изхвърли мечока над предното стъкло. Той прелетя разстоянието до брега със завидна грация и се стовари по гръб върху покрития със сняг пясък.

Бързо се изправи. Изглеждаше леко замаян и палтото му бе покрито с пясък, но бе оцелял.

Започнах да подскачам като обезумял във водата, да размахвам френетично ръце и да крещя:

— Гепи го, Бруно! Гепи го веднага!

Гадните бели влакънца се приближаваха неумолимо към мен, макар че Греъм Стоун бе спрял да се движи.

Мечката надигна глава, погледна ме, потърси широката си шапка, не я намери на мястото ѝ и сви смутено рамене.

— Гепи го, Бруно, гепи го! — продължавах да вия аз.

Той извади глупаво изглеждащия си пистолет и преди Стоун да успее да го засипе с поредната си порция гъбеста плесен, моят приятел мечокът изпепели кучия му син със своя „Дисни 780 Дет Хоуз“. Единственото, което остана от противното извънземно копеле, беше пепелта, която бързо бе разнесена от вятъра.

Знаех си, че трябва да се опитам на всяка цена да се снабдя с нещо подобно. Навярно Мики Маус ги продаваше скришом в някой таен магазин в „Томороу Ленд“.

— Ти го уби! — извиках, докато Бруно изгаряше бялата плесен, обградила ме от всички страни.

После сигурно нивото на кръвната ми захар е паднало драстично, защото се строполих. Обаче съм сигурен, че не изгубих съзнание.

ГЛАВА 5

Трябваше да се отървем от яхтата. Само за петнайсет секунди, щом Бруно се зае с нея, от нея останаха само пращинки, които бяха погълнати от водата. Никакъв огън. Само едно уушшшш! — и после прах. Мечокът унищожи и моторницата, както и всичко, което бе оставило някаква следа в онази вечер.

Вървахме по мрачния бряг около километър и нещо, после се натъкнахме на някакъв крайречен клуб, откъдето повикахме такси. Шофьорът беше извънредно любопитен да разбере дали Бруно е обрал всички овации на някой маскарад, но ние нищо не казахме.

Когато най-сетне се добрахме до дома ми, почистихме и изядохме всички пържоли от хладилника, всички яйца, всички парчета сирене, абе... всичко. После довършихме трите бутилки уиски — макар че трябва да призная, че той изпи повечето сам.

Не започнахме да си говорим веднага за Грeъм Стоун. Приказвахме си много за това какво е да си ченге — както частно, така и такова, което носи значка. Побъбрихме си за хулиганите, с които си имахме работа — и се оказа, че те не се различават чак толкова в различните вероятности. Той ми обясни защо моята Земя не е достатъчно цивилизована, за да бъде приета в общността на вероятностните светове — освен ония неща за доверието. Странно, но Бруно заяви, че положението няма да се оправи, докато моят тип не изчезне от лицето на Земята. Въпреки че ме харесва. Сигурен съм в това. Странна работа.

Малко преди разсъмване той си направи инжекция, която го накара да изтрезнее моментално. Стиснахме си ръцете (е, поне той се наведе надолу и стисна моята) и се разделихме. Бруно се отправи в търсене на трансмисионна точка, откъдето да се върне в своята вероятност. Аз пък отидох да спя.

Никога повече не видях симпатичния мечок.

Е, срещнах се с къде-къде по-странни птици. По-странни от всички дегенерати, с които съм си имал работа в този град. По-странни

от Бени — Дийкълбейкър Щрауса и Сам — Съливан Спекуланта. По-странни от Хънчбак Хагърти, уродливия наемен убиец. По-странни даже от Греъм Стоун или Бруно. Някой ден непременно ще ви разкажа за тях.

Точно сега обаче имам среща с най-готината червенокоса мадама, която някога сте виждали. Казва се Лорела, танцува като сбъдната мечта и като изключим интереса ѝ към вентрилоквистките кукли, направо нищо ѝ няма.

НОЩТА НА БУРЯТА

Той беше робот на повече от сто години, създаден от такива като него в автоматизираната фабрика, специализирала се в производството на роботи от векове насам.

Наричаше се Куранов и следвайки обичаите на своята раса, той се скиташе по земята в търсене на интересни неща, с които да се занимава. Куранов беше изкачвал най-високите планини на света, помагайки си със специални телесни приспособления (от рода на шипове на металните му крака, тънки, но здрави куки на краищата на всеки от дванайсетте му пръста, въже за спешни случаи, намотано в отделението на гръдния му кош, готово да се изстреля навън веднага щом възникнеше опасност от падане), а компактните му антигравитационни двигатели бяха демонтирани, за да направят изкачването максимално опасно и следователно възможно най-интересно. Веднъж, след като се бе подложил на тежките процедури по запечатване на отделните му компоненти, той бе прекарал осемнайсет месеца под водата, изследвайки голям участък от Тихия океан, докато накрая дори променящата се красота на морското дъно и чифтосването на китовите започнаха да го отегчават. Куранов бе прекосявал пустини, бе достигнал пеш до арктическият полярен кръг, бе се вмъквал в безброй пещери и подземни кухни. Бе попадал сред беснееща снежна буря, в голямо наводнение, в ураган, както и в епицентъра на земетресение, чийто магнитуд би бил девета степен по скалата на Рихтер, ако скалата на Рихтер все още се използваше. Веднъж, извънредно добре изолиран, той бе изминал половината път до центъра на земята, където беше озарен от сиянието на подземните газове, разхождаше се покрай езера от разтопени скали и бе опръскан от магмените изригвания, но не усети нищо. Впоследствие на Куранов му дойде до гуша дори и от този изключителен спектакъл, поради което реши отново да излезе на повърхността.

Той бе изживял само половината от двестата години живот, които му бяха предопределени, и се чудеше как ли ще изкара още цял век,

изпълнен с досада и отегчение.

Личният наставник на Куранов — един робот на име Бикермиен — го беше уверил, че тази скука е само временна и лесно може да бъде преодоляна. Ако си интелигентен, бе му казал Бикермиен, би могъл да намериш безкрайно наслаждение, както и безброй ценни ситуации за колекцията си от данни, стига да понаучиш малко повече за околната среда, както и за механичните си наклонности, влечения, способности и наследственост. Бикермиен, който се намираше в последната четвърт от отреденото му време, бе изградил такава огромна и комплексна съкровищница от данни, че му бе предложена длъжността на наставник, свързан директно с компютъра-майка. Това водеше до пълна неподвижност, но роботът не се оплакваше от нея — в крайна сметка той беше духовният съветник на толкова много работи. Ето защо, когато Бикермиен даваше напътствия, Куранов се вслушваше в тях, колкото и недоверчив да беше по природа.

Според Бикермиен проблемът на Куранов беше, че още от мига, в който бе напуснал фабриката, той бе решил да се изправи срещу най-големите стихии — най-бурното море, най-смразяващия студ, най-високите температури, най-голямото налягане — и сега, след като бе победил тези могъщи сили, не бе способен да види никакви интересни предизвикателства отвъд тях. Обаче, твърдеше наставникът, Куранов бе пропуснал да забележи най-вълнуващите неща. Всяко предизвикателство бе свързано със способностите на този, който се изправя срещу него; колкото по-малко подготвен се чувстваш, толкова по-интересно е приключението, толкова по-оспорвана е борбата, толкова по-ценна е наградата от данни, които получаваши.

„Това говори ли ти нещо“ — бе попитал Бикермиен направо, без да проговори — комуникацията им се осъществяваше единствено благодарение на лъчевия сноп между тях.

„Нищо.“

Затова Бикермиен му обясни:

„Ръкопашният бой с напълно развита мъжка маймуна може да изглежда доста безинтересен, на пръв поглед едно лесно предизвикателство — психически и физически, роботът е много по-силен от която и да е маймуна. Обаче винаги можеш да се видоизмениш така, че да изгладиш неравенството между теб и маймуната. Ако роботът не може да лети, ако не вижда през нощта,

както вижда през деня, ако не може да комуникира по никакъв друг начин освен чрез гласа си, ако не може да бяга по-бързо от антилопа, ако не може да долови шепот от един километър разстояние — накратко, ако всичките му стандартни умения са притъпени, с изключение на способността му да мисли — няма ли тогава роботът да гледа на ръкопашния бой с една мъжка маймуна като на изключително вълнуващо приключение?“

„Разбирам какво искаш да кажеш — каза Куранов. — За да съзреш величието на обикновените неща, трябва да се смириш.“

„Точно така.“

И така, на следващия ден Куранов потегли с експресния влак на север, към Монтана, където имаше уговорка с още четирима работи да отидат на лов. Всеки от тях беше оставил само най-съществените си черти, елиминирайки останалото.

В друг случай биха полетели, използвайки собствените си способности. Сега обаче нямаха тази възможност.

В друг случай щяха да използват снопа лъчи за комуникация. Сега обаче бяха принудени да си говорят на този чудат, цъкащ език, който бе въведен специално за машините, но роботите се справяха прекрасно и без него вече повече от шестстотин години.

В друг случай мисълта да се отправят на север на лов за елени и вълци би ги изпълнила със скука. Сега обаче всеки от тях усещаше любопитния гъдел на неочакваното, сякаш това бе къде-къде по-важно изпитание от всичко, с което се бяха сблъскали преди.

Един пъргав и чевръст робот на име Янус посрещна групата в малката станция, разположена зад Пешеходния пост, в посока към най-северната граница на Монтана. За Куранов беше ясно, че Янус е прекарал няколко месеца на тази скучна длъжност и вероятно задължителната му двегодишна служба към Централната агенция е към своя край. Той беше прекалено активен и изпълнителен. Говореше бързо и се държеше така, сякаш трябва непрекъснато да се движи и да прави нещо, само и само да не му остане време да размишлява над скучните и лишени от събития дни, които прекарваше на Пешеходния пост. Той беше точно от тези работи, които даваха мило и драго за силни усещания; някой ден щеше да се изправи пред

предизвикателство, за което е абсолютно неподготвен, и това щеше да сложи край на живота му.

Куранов погледна към Тътъл — друг робот, който по време на пътуването им бе подел интересния, но безпредметен спор за развитието на индивидуалността на робота. Той твърдеше, че едва наскоро — само от няколко столетия — роботите имали индивидуална самоличност. Всеки, говореше Тътъл, бил като всички останали, студен и стерил, без собствени мечти. Откровено глупава теория. Тътъл бе неспособен да обясни как точно са стоели нещата при това състояние, но въпреки всичко отказваше да отстъпи от своята позиция.

Сега, докато наблюдаваше как Янус им говори, Куранов изобщо не можеше да си представи епоха, в която Централната агенция да произвежда милиони безмозъчни роботи във фабриките си. Та нали изконният стремеж на живота беше да изследва и да съхранява грижливо данните, придобити от индивидуална гледна точка, дори да са стандартни. Как биха могли едни безмозъчни, абсолютно идентични роботи дори да функционират по необходимия начин?

Както Стефан, друг член на тяхната група, беше казал, подобни теории можеха да се сравняват само с вярата във Второто знание. (Някои роботи смятаха, без да разполагат с никакви доказателства за това, че Централната агенция от време на време допуска грешки и когато отпуснатият жизнен срок на робота изтечеше, само частично изтрива натрупаната от него памет, преди да го премодулира за нова употреба. Тези роботи — или така поне твърдеше суеверието — имаха преимущества и често се оказваха сред онези, които съзряваха достатъчно бързо, за да бъдат издигнати до наставници и дори да получат служба в Централната агенция.) Тътъл се ядоса, когато възгледите му за индивидуалността на робота бяха сравнени с приказките за Второто знание. За да го разгневи още повече, Стефан намекна, че той сигурно вярва и в най-големите нелепици — тези за „човешките същества“. Отвратен, Тътъл млъкна, докато останалите се забавляваха на веселата случка.

— А сега — каза Янус, изваждайки Куранов от дрямката му — ще ви раздам екипировката.

Куранов, Тътъл, Стефан, Лийк и Сковски се отправиха напред, нетърпеливи да започнат приключението.

Всеки от тях получи бинокъл, обувки, които се закрепваха и стягаха към краката им, пакет със сечива за оцеляване и масла, които да им послужат в случай на някои непредвидени обстоятелства, електрическо ръчно фенерче, както и упойваща пушка с хиляда стрелички.

— Това е всичко, така ли? — поинтересува се Лийк. Той се бе изправял срещу почти толкова опасности, колкото и Куранов, а може би даже и повече, но сега изглеждаше уплашен.

— Какво повече ти е нужно? — нетърпеливо попита Янус.

— Ами, както знаеш, бяха ни направени някои видоизменения — каза Лийк. — Например очите ни сега не са това, което бяха, и...

— Имаш фенерче за през нощта — прекъсна го Янус.

— А пък и ушите ни...

— Слушай внимателно, движи се безшумно.

— Нямаме двигатели на краката си — продължаваше Лийк. — Ако се наложи да бягаме...

— Бъди предпазлив. Промъкни се до плячката, преди тя да усети, че си там, и няма да има нужда да я преследваш.

— Но — не се отказваше Лийк — както сме слаби сега, ако случайно ни се наложи да бягаме от нещо...

— Там има само вълци и елени — напомни му Янус. — Еленът няма да тръгне да те преследва, а вълкът едва ли ще иска да опита стоманена плът.

Сковски, който досега беше изключително мълчалив и се беше въздържал от подигравките, отправени от цялата група към Тъгъл, сега пристъпи напред.

— Чел съм, че тази част на Монтана се слави с необичайно високия си брой на... загадъчни случаи.

— Какви загадъчни случаи? — попита Янус.

Сковски изгледа останалите с жълтите си визуални рецептори, после спря поглед върху Янус.

— Ами... съобщения за стъпки, подобни на нашите, но непринадлежащи на никой робот, както и слухове за роботоподобни форми, видени из горите.

— О-о-о — реагира Янус, махайки пренебрежително с лъскавата си ръка. — Получаваме поне дузина съобщения всеки месец за така

наречените „човешки същества“, забелязани в най-затънтените райони на североизток оттук.

— Където ще ходим и ние? — обади се Куранов.

— Да — каза Янус. — Но аз изобщо не бих се притеснявал за това. Във всеки случай тези, които ми съобщават за подобни създания, са работи като вас. Възприятията им са редуцирани, за да се направи ловът по-голямо предизвикателство за тях. Несъмнено онова, което са видели, има съвсем рационално обяснение. Ако бяха разгледали тези неща с пълния капацитет на рецепторите си, нямаше да ми дрънкат подобни безсмислици.

— Само работи като нас ли са ходили там? — попита Сковски.

— Не — отвърна Янус.

Сковски поклати глава.

— Изобщо не е както си го представях. Чувствам се толкова слаб, толкова... — Той изпусна екипировката си на земята. — Не мисля, че наистина искам да продължа с това.

Останалите бяха изненадани.

— Да не би да се страхуваш от таласъмните? — попита го Стефан. Той беше шегаджията в групата.

— Не — отговори му Сковски. — Но аз не искам да стана инвалид, без значение колко много възбуда би прибавило това към приключението ми.

— Добре тогава — каза Янус. — Значи оставате четирима.

— Няма ли да получим и някакви други оръжия... освен упойващите пушки? — обади се Лийк.

— Те ще са ви напълно достатъчни — увери го Янус.

Въпросът на Лийк се стори доста особен на Куранов. Най-важната директива в съзнанието на всеки робот — която се инсталираше още във фабриката — забраняваше отнемането на всеки живот, който не може да бъде възстановен. Да, Куранов напълно разбираше Лийк, дори донякъде споделяше неговите мрачни предчувствия. Той подозираше, че намаляването на сетивните им възприятия е довело и до известно замъгляване на мисловния им процес, защото как по друг начин да си обяснят обхваналия ги ирационален страх?

— Така — започна Янус — сега единственото нещо, което трябва да знаете, е, че се очаква голяма снежна буря в Монтана утре

през нощта. Дотогава вече трябва да сте в ловната хижа, която ще ви служи като база по време на операцията, и снегът няма да ви причини никакви проблеми. Имате ли въпроси?

Никой не се обади.

— Тогава ви пожелавам късмет — каза Янус — и нека минат много седмици, преди да изгубите интереса си към предизвикателството. — Това беше традиционно пожелание, но като че ли Янус влагаше по-дълбок смисъл в него. Куранов си помисли, че той би искал страшно много да се отпрати на лов за елени и вълци с намалени до минимум възприятия, вместо да продължава с чиновническата си работа в малката станция до Пешеходния пост.

Те му благодариха, разгледаха картите на местността, излязоха от станцията и се отправиха към очакващото ги приключение.

Сковски ги гледаше как се отдалечават и когато те се обърнаха към него, им помаха с лъскавата си метална ръка, здраво стисната в юмрук.

Вървяха вече цял ден и цяла нощ, без да се нуждаят от почивка. Макар че двигателите на краката им бяха демонтирани и им бяха прикрепени ограничители на скоростта, те изобщо не бяха уморени. Едва сега роботите усещаха липсата на пълната сила на възприятията им, но това ни най-малко не ги демотивираше. Дори когато преспите станаха твърде дълбоки и се наложи използването на специалните им снегоходки, те продължиха да се движат напред.

Докато преминаваха през обширни равнини, където снегът бе образувал призрачни назъбености и чудати изкривени форми, и вървяха под дебелия покрив, образуван от кръстосаните клони на величествените борове от девствените гори, Куранов изпита такова въодушевление, каквото не бе усещал от много години. Понеже рецепторите му бяха доста притъпени, той съзираше опасност във всяка сянка, представяше си усложнения и спънки при всеки завой. Беше много възбуждащо да е тук.

Преди разсъмване започна да вали слабо — нежни снежинки полепнаха по студената им метална кожа. Два часа по-късно, когато светлината на деня озари гората, те изкачиха невисок хребет и огледаха непроходимия вековен лес. От другата страна на долината се забелязваше ловната хижа. Тя бе построена от лъскав, синкав метал;

имаше овални прозорци, сглобями стени и изглеждаше много функционална.

— Май ще можем още днес да тръгнем на лов, а? — попита Стефан.

— Определено — съгласи се Тътъл. — Да не губим време.

Те се спуснаха по хълма към долината, прекосиха я и се озоваха на прага на хижата.

Куранов дръпна спусъка.

Великолепният елен с огромни рога с дванайсет разклонения се изправи на задните си крака, размахвайки предните във въздуха и дишайки тежко. От ноздрите му излизаше пара.

— Добър изстрел! — извика Лийк.

Куранов стреля отново.

Красивият самец застана отново на четири крака.

Другият елен, който се намираше по-навътре в гората, се обърна и препусна по добре утъпканата пътека.

Големият самец разтърси величествената си глава, направи няколко несигурни крачки напред, опитвайки се да последва другарите си, закова се на място и се строполи на едната си страна. След един отчаян опит да се изправи отново на крака, той рухна в снега и остана да лежи там.

— Поздравления! — извика Стефан.

Четиримата работи изпълзяха от дълбоката пряспа, където се бяха скрили, когато еленът се беше приближил, след което се отправиха през заснеженото поле към мястото, където спеше животното.

Куранов се наведе и опипа забавения му пулс, наблюдавайки как ноздрите му се разширяват и свиват конвулсивно, докато дишаше повърхностно.

Тътъл, Стефан и Лийк се скупчиха около Куранов, прилекнаха около внушителния самец и започнаха да го докосват, възхищавайки се на перфектната мускулатура и силния гръб. Те се съгласиха, че да успееш да повалиш такъв изключителен екземпляр, когато рецепторите ти са драстично редуцирани, е истинско предизвикателство. После се изправиха и се отдалечиха, оставяйки Куранов сам, за да се наслади на триумфа си, както и внимателно да

събере и да запише емоционалните си реакции в микролентите на своята съкровищница от данни.

Куранов почти бе привършил с оценяването на случката, а еленът тъкмо започваше да се пробужда от упойващото вещество, когато Тътъл нададе такъв вик, сякаш всичките му системи изведнъж се бяха претоварили.

— Там! Вижте там!

Развълнуваният робот бе застанал на двеста метра от него близо до тъмните дървета и махаше с ръце. Стефан и Лийк вече се приближаваха към него.

В краката на Куранов еленът изсумтя и се опита да се изправи, не можа и загледа объркано. Записал всичко, което му бе необходимо за колекцията от данни, Куранов се изправи и тръгна към своите спътници.

— Какво става? — попита той, като пристигна.

Тримата се взираха в него със светещите си в кехлибарено визуални рецептори, които изглеждаха особено ярки в сивия здрач на късния следобед.

— Там — посочи Тътъл към пръстта пред тях.

— Стъпки — каза Куранов.

— Обаче не са на никого от нас — добави Лийк.

— Е, и? — попита Куранов.

— Не са и на роботи — уточни Тътъл.

— Естествено, че са.

Тътъл поклати глава.

— Разгледай ги по-внимателно — каза той.

Куранов се наведе и веднага осъзна, че очите му, загубили половината си сила, са го излъгали в сгъстяващия се сумрак на следобеда. Това изобщо не приличаха на стъпки на робот, с изключение на формата. Ходилата на роботите бяха снабдени с релефни гумени грайфери, докато тези отпечатъци не показваха нищо подобно. Роботите имаха два отвора на стъпалата, които служеха като дюзи на антигравитационната система, когато обектът летеше; на отпечатъците такива отвори не се забелязваха.

— Не знаех, че толкова далеч на север се срещат маймуни — каза Куранов.

— Не се срещат — рече Тътъл.

— Тогава...

— Това — започна Тътъл — са отпечатыци... на човек.

— Глупости! — реагира бурно Стефан.

— Как другояче си ги обясняваш тогава? — попита Тътъл. Той не изглеждаше особено доволен от своето обяснение, но щеше да го поддържа, докато някой не предложи по-приемлива алтернатива.

— Това е някакъв номер — каза Стефан.

— И кой го е направил? — попита Тътъл.

— Някой от нас.

Те се изгледаха един друг, сякаш вината веднага щеше да проличи по еднаквите им метални лица. Тогава Лийк се обади:

— Няма смисъл. Бяхме заедно. Тези следи са оставени съвсем наскоро — в противен случай вече щяха да бъдат засипани от снега. През целия следобед никой от нас не се е отделял от групата.

— Аз пък продължавам да си мисля, че е номер — не се предаваше Стефан. — Вероятно някой е бил изпратен от Централната агенция, за да направи тези отпечатыци, след което ние да ги намерим.

— Защо пък Централната агенция да прави такова нещо? — попита Тътъл.

— Може да е част от терапията ни — каза Стефан. — Може би по този начин изострят още повече предизвикателството пред нас и прибавят силни вълнения към лова. — Той махна с ръка към отпечатыците, сякаш се надяваше те да изчезнат. — Може би Агенцията прави така с всички работи, налегнати от скуката, за да им възвърне способността да се удивляват.

— Изобщо не ми се вярва — възрази Тътъл. — Много добре знаете, че всеки индивид трябва сам да си намира приключения и да съхранява своите реакции. Централната агенция никога не се меси, Тя е само съдия. Накрая тя ни оценява и награждава тези, чиито данни са най-зрели и мъдри.

За да прекъсне спора им, Куранов попита:

— Накъде водят тези следи?

Лийк посочи отпечатыците с блестящ пръст:

— Изглежда като че ли съществото е излязло от гората и е стояло тук известно време — навярно ни е гледало как дебнехме елена. После се е обърнало и се е върнало по същия път, по който е дошло.

Четиримата работи тръгнаха по стъпките, но когато стигнаха до първите борови дървета, не посмяха да навлязат в по-дълбоките части на гъстия лес.

— Стъмва се — каза Лийк. — Бурята ще врхлети всеки момент, както ни предупреди Янус. Както са ни намалени сетивата, по-добре да се приберем в хижата и да изчакаме, докато отново стане светло.

Куранов се запита дали изненадващото им малодушие е толкова очевидно за останалите, колкото бе за него. Всички разправяха, че не вярват в чудовищата от митовете, но ето че не смееха да последват стъпките. Куранов трябваше да признае обаче, че когато му се прииска да види звяра, оставил тези следи — така нареченото „човешко същество“ — бе нетърпелив да достигне неприкосновеността на хижата.

Постройката имаше само една стая, но това беше всичко, което им бе необходимо. Тъй като всеки от тях бе физически идентичен с останалите, никой не изпитваше нужда от усамотение. Ако на някого му се приискаше по-пълно уединение, трябваше само да елиминира външната среда в някой от модулите за деактивиране и щеше да се затвори в своето съзнание, преглеждайки стара информация или съпоставяйки някои недооценени данни. Така че на нито един от тях не му бе дискомфортно в тази стая със сиви стени и почти никакво обзавеждане, където щяха да прекарат още много седмици заедно, преодолявайки всички трудности или справяйки се с намалелия им интерес към лова.

Те закачиха упойващите си пушки на специалните поставки на стената и свалиха екипировката си, отделните елементи, на която бяха прикрепени към различните части от тялото им.

Докато стояха до най-големия прозорец и наблюдаваха как снегът се носи навън в заслепяваща бяла ярост, Тъгъл каза:

— Ако тези митове са верни, помислете си какво би станало със съвременната философия.

— Кои митове? — попита Куранов.

— За човешките същества.

Упорит както винаги, Стефан веднага побърза да се противопостави на недовършената мисъл на Тъгъл:

— Не съм виждал, нищо че да започна да вярвам в митове.

Тътъл беше достатъчно умен, за да избегне безсмисления спор около отпечатъците в снега, но не искаше да слага край на самия разговор. Той каза:

— Винаги сме мислели, че интелигентността е проява единствено на механизираното съзнание. Ако открием, че създание от плът и кръв може да...

— Но такава просто няма — прекъсна го Стефан.

Куранов си помисли, че Стефан трябва да е твърде млад — сигурно имаше не повече от трийсет или четирийсет години, откакто бе излязъл от фабриката. — Иначе просто не би могъл да отрича с такава бързина всичко, заплашващо установеното и поддържано от Агенцията статукво. Куранов знаеше от собствен опит, че като минат няколко десетилетия, онова, което преди ти се е струвало невъзможно, сега е просто една баналност.

— Има митове за човешките същества — каза Тътъл, — в които се разказва, че роботите са произлезли от тях.

— От плът? — изненада се Стефан.

— Знам, че звучи необичайно — продължи Тътъл, — но през живота си съм виждал къде-къде по-необичайни неща, които са се оказвали истина.

— Ти си бил навсякъде по света, на много повече места от мен. По време на пътешествията си сигурно си виждал десетки хиляди същества от плът и кръв, животни от най-различни видове. — За по-голям ефект Стефан направи пауза. — Натъквал ли си се обаче на животно, което да притежава макар и зачатъчна интелигентност, наподобяваща тази на робот?

— Никога — отсече Тътъл.

— Плътта просто не е предназначена за по-висше ниво на съзнателност — каза Стефан.

Те изведнъж се умълчаха.

Снегът се сипеше, а сивото небе сякаш надвисваше още по-ниско над земята.

Никой не смееше да си признае дълбокия страх, който изпитваше.

— Много неща ме учудват — каза Тътъл, изненадвайки Куранов, който си мислеше, че другият робот е приключил с изложението си. —

И едното от тях е откъде се е появила Централната агенция? Какъв е нейният произход?

Стефан махна пренебрежително с ръка.

— Винаги е имало Централна агенция.

— Това изобщо не е отговор — каза му Тътъл.

— Защо пък да не е? — попита Стефан. — Щом като можем да приемем, че винаги е имало вселена, звезди, планети и всичко помежду им, защо да не можем да приемем това?

— Да предположим — започна Тътъл — само заради спора, че не винаги е имало Централна агенция. Агенцията постоянно прави най-различни изследвания на своята природа, модифицирайки себе си. Огромни количества данни се прехвърлят в невероятно усъвършенствани хранилища на всеки петдесет или сто години. Не е ли възможно тогава Агенцията да изгуби по нещо от информацията, случайно да унищожи някаква част от паметта си по време на тези премествания?

— Абсурд — отсече Стефан. — Твърде много мерки са взети срещу подобни случаи.

Куранов, който знаеше за доста от бъркотиите, които бе направила Агенцията през последните стотина години, не беше толкова сигурен. Той бе силно заинтригуван от теорията на Тътъл.

Роботът продължи:

— Ако централната агенция по някакъв начин е изгубила по-голямата част от ранните си данни, знанията за човешките същества вероятно са се изгубили между безбройните парченца друга информация.

Стефан беше отвратен.

— По-рано ти беше настроен доста негативно към идеята за Второто знание, а ето, че сега вярваш на това. Удивяваш ме, Тътъл. Твоята съкровищница от данни сигурно представлява бъркотия от нелепа информация, противоречиви възгледи и безплодно теоретизиране. Ако вярваш в историите за човешките същества, вярваш ли също така и на всички съпътстващи ги митове? Да не би да си мислиш, че те могат да бъдат убити само с дървен инструмент? Мислиш ли, че спят през нощта в тъмни помещения? Че спят като зверовете? И че след като са от плът, не могат да бъдат убити, а се появяват отново някъде другаде в ново тяло?

Изправен срещу тези нетърпими суеверия, Тътъл изостави спора. Той обърна кехлибарения си взор към снега, сипещ се отвъд прозореца.

— Само предполагам. Фантазирах си малко, за да минава по-бързо времето.

Стефан заяви:

— Обаче фантазирането в никакъв случай не допринася за съзряването на нечий данни.

— Предполагам, че гориш от желание да съзрееш достатъчно, че да получиш повишение от Агенцията — не му остана дължен Тътъл.

— Разбира се — отвърна Стефан. — Разполагаме само с двеста години. Пък и какъв е смисълът на живота?

Може би, за да обмисли по-добре своите странни теории, Тътъл скоро се прикачи към деактивирания модул, монтиран в стената, малко под поставката за пушките. Той се плъзна навътре с краката напред, след което затвори шлюза зад главата си, оставяйки другите на техните собствени механизми.

Петнайсет минути по-късно и Лийк каза:

— Мисля, че и аз ще последвам примера на Тътъл. Имам нужда от време, през което да обмисля реакциите си от следобедния лов.

Куранов усещаше, че Лийк само си търси извинение да се изключи. Той не беше особено общителен робот и изглеждаше най-доволен, когато беше сам.

Останал насаме със Стефан в хижата, Куранов се намираше в доста неприятна и деликатна ситуация. Той си даваше сметка, че също изпитва нужда да поразмишлява в модула за деактивиране, обаче не искаше да обиди Стефан, оставяйки го с впечатлението, че всички изгарят от нетърпение да се отърват от него. Куранов харесваше младия робот — той беше енергичен, очевидно първосигнално реагиращ. Единственото нещо, което го дразнеше у него, беше неопитността му, както и желанието му да се налага, и възгледите му да бъдат приемани от всички. Е, времето със сигурност щеше да промени характера му, ето защо той не заслужаваше да бъде наранен. Как тогава да намери подходящо извинение, без да обиди Стефан по някакъв начин?

Младият робот разреши проблема, като каза, че също се нуждае от деактивиране. Когато и Стефан беше изключен, Куранов отиде до четвъртия от петте модула и се пхна в него, затвори шлюза и

почувства как всичките му сетива се отделят от него. Остана единствено съзнанието му, което се рееше в мрака, съзерцавайки богатството от идеи в неговата колекция от данни.

Куранов разсъждаваше над суеверието, превърнало се в гвоздеа на приключението — „човешкото същество“, човекът.

1. Макар и от плът и кръв, човекът мисли и знае.

2. Той спи през нощта, също като животните.

3. Той изядва друга плът, също като зверовете.

4. Той дефекира.

5. Той умира и се разлага, податлив е на болести и зарази.

6. Той създава малките си по ужасяващо немеханичен начин и малките му също имат съзнание.

9. Той разглобява роботите, макар че надали някой човек знае какво да прави с частите им.

10. Той е пълната противоположност на робота. Ако роботът олицетворява правилния начин на живот, човекът олицетворява неправилния.

11. Човекът се прокрадва към плячката си извънредно предпазливо, като се държи сякаш е напълно безобидно животно — до последния момент преди атаката.

12. Човекът може да бъде убит завинаги само с дървено сечиво. Дървото е продукт на органична форма на живот, макар че е трайно колкото метала. Стои по средата между плътта и метала и може да унищожи човешко същество.

13. Ако човекът бъде убит по какъвто и да е друг начин чрез каквито и да било средства, различни от дърво, той не умира. Когато се строполи пред неприятеля си, само прилича на мъртъв. Той мигновено се появява на друго място, в друго тяло, без никаква следа от наранявания, където продължава живота си.

Макар че списъкът продължаваше още и още, Куранов изостави този мисловен поток, понеже той сериозно го безпокоеше. Фантазиите на Тъпъл най-вероятно не представляваха нищо повече от това — предположения, догадки, измислици. Ако човешките същества наистина съществуваха, как би могъл някой да вярва в най-важното правило на Централната агенция — че вселената е изцяло логична и рационална въз всяко едно отношение?

— Пушките ги няма — каза Тътъл, когато Куранов се измъкна от деактивирания модул и се изправи на крака. — Изчезнали са. Всичките. Затова ви повиках.

— Изчезнали? — попита Куранов, взирайки се в празните поставки, където бяха стоели оръжията. — Къде са?

— Лийк ги е взел — обади се Стефан. Той бе застанал до прозореца, а дългите му синкави ръце блестяха от студените капчици вода, кондензиращи се от въздуха.

— Лийк също ли е изчезнал? — запита Куранов.

— Да.

Той помисли малко над това, после каза:

— Но къде би отишъл в тази буря? И защо е взел всички пушки?

— Сигурен съм, че няма защо да се притесняваме за това — каза Стефан. — Трябва да е имал основателна причина и той ще ни я каже веднага щом се върне.

— Ако се върне — рече Тътъл.

— Тътъл, говориш така, все едно мислиш, че е в опасност — обади се Куранов.

— Като вземем предвид какво се случи напоследък — следите, които открихме — бих казал, че наистина е възможно.

Стефан се изсмя подигравателно.

— Каквото и да се е случило — рече Тътъл, — трябва да признаете, че е доста странно. — Той се обърна към Куранов. — Искате ли да не се бяхме подлагали на операцията, преди да дойдем тук. Бих направил всичко, само и само отново да разполагам с пълните си възприятия. — Той се поколеба. — Мисля, че трябва да открием Лийк.

— Той ще се върне — каза Стефан. — Ще се върне, когато реши.

— Продължавам да мисля, че трябва да го потърсим — изказа се Тътъл.

Куранов се приближи до прозореца и застана до Стефан, взирайки се в снежната буря. Земята се бе покрила най-малко с трийсет сантиметра сняг, а гордите дървета се бяха превили под тежестта на белия товар. Снегът продължаваше да вали.

— Е? — попита Тътъл отново.

— Аз съм съгласен — подкрепи го Куранов. — Налага се да го потърсим, но задължително трябва да го направим заедно. В противен

случай, ако някой от нас претърпи злополука, ще му се наложи да се сблъска с тоталното изтощаване на батериите, преди да бъде открит.

— Прав си — каза Тътъл и се обърна към Стефан: — Ами ти?

— Ох, добре — отвърна той ядосано. — Ще дойда с вас.

Прожекторите им прорязваха светещи рани в мрака, но бяха неспособни да пробият плътната завеса на бесния снеговалеж. Движейки се един до друг, те претърсиха района около хижата, описвайки окръжност, като при всяко следващо търсене разширяваха радиуса. Имаха намерение да покрият цялата открита местност, но за нищо на света не биха навлезли в гората, дори и да не откриеха следа от Лийк. Съгласиха се на това ограничение, макар че никой — даже и Стефан — не си призна, че до голяма степен причината за игнорирането на гората се криеше в ирационалния страх от съществата, които навярно обитаваха гъстия лес.

В крайна сметка обаче това не се наложи, тъй като откриха Лийк на по-малко от двайсет метра от хижата. Той лежеше в снега, обърнат на една страна.

— Терминиран е — каза Стефан.

Нямаше нужда да го изрича — всички веднага бяха разбрали какво се е случило с него. Краката на Лийк липсваха.

— Кой би могъл да направи подобно нещо? — запита Стефан.

Нито Тътъл, нито Куранов можеха да му отговорят.

Главата на Лийк висеше безжизнено, защото част от връзките и съединенията бяха разкъсани. Визуалните му рецептори бяха счупени и механизмите зад тях се виждаха през разбитите гнезда.

Когато Куранов се приближи до тялото, видя, че някой е напъхал остър предмет в хранилището за данни на робота през очните му отвори и е накъсал лентите. Надяваше се, че горкият Лийк вече е бил мъртъв, когато това се е случило.

— Ужасно — промълви Стефан. Той обърна гръб на зловещата сцена и тръгна към хижата, но изведнъж се спря, осъзнавайки, че не бива да се отделя от групата.

— Какво ще правим с него? — попита Тътъл.

— Ще го оставим — каза Куранов.

— Да ръждясва тук?

— Няма да усети нищо повече.

— Но...

— Трябва да се прибираме — каза Куранов, осветявайки с прожектора си заснежения пейзаж. — Не е хубаво да се набиваме на очи.

Рамо до рамо, те се запътиха към хижата.

Докато вървяха, Куранов си припомни следната обезпокояваща мисъл:

9. Той разглобява роботите, макар че надали някой човек знае какво да прави с частите им...

— Според мен — започна Куранов, когато се озоваха в хижата — Лийк не е взел пушките. Някой — или нещо — е проникнало тук и ги е откраднало. Лийк е излязъл от деактивирания модул тъкмо когато виновниците са се измъквали. Без да губи време да ни буди, той се е втурнал след тях.

— Или са го принудили да ги последва — каза Тътъл.

— Съмнявам се, че е бил накаран да го стори против волята си — рече Куранов. — В хижата, където има достатъчно светлина, за да вижда, и достатъчно пространство, за да се движи свободно дори и с намалени възприятия, Лийк е могъл да се предпази от каквото и да е нараняване. Обаче след като се е озовал навън, в бурята, той е останал изцяло на тяхната милост.

Вятърът виеше покрай заострения покрив на хижата, разклащайки прозорците.

Тримата останали роботи стояха неподвижно, вслушвайки се в бесните пориви на вятъра, сякаш шумът бе издаван от някакъв огромен звяр, който щеше да срути постройката.

Куранов продължи:

— Когато огледах внимателно Лийк, видях, че е бил повален със силен удар във врата, точно под главата. Удар, който е бил нанесен отзад. Ако това бе станало тук, при това осветление, нищо не би могло да се промъкне зад гърба му, без той да го забележи.

Стефан отвърна поглед от прозореца и се обърна към тях.

— Смятате ли, че Лийк вече е бил терминиран, когато... — замълча, но в следващия миг намери сили да продължи: — Че е бил терминиран, когато са му разглобили краката?

— Можем само да се надяваме, че е станало така — рече Куранов.

— Но кой би направил подобно нещо? — чудеше се Стефан.

— Някой човек — каза Тътъл.

— Или човеци — допълни Куранов.

— Не — възрази Стефан. — За какво биха им притрябвали краката на робот?

— Никой не знае какво правят хората с онова, което отнемат — каза Куранов.

— Говориш така, сякаш Тътъл най-накрая те е убедил в съществуването на тези твари — разочаровано изрече Стефан.

— Докато не открием по-добър отговор на въпроса кой е терминирал Лийк, мисля, че най-сигурното обяснение се крие в човешките същества — обясни Куранов.

Известно време и тримата не проговориха нищо.

Тогава Куранов каза:

— Мисля, че първото нещо, което трябва да направим сутринта, е да се отправим обратно към Пешеходния пост.

— Ще ни вземат за незрели — каза Стефан. — Ако се появим там и започнем да дрънкаме врели-некипели за човешки същества, дебнещи в мрака край хижата, няма да си помислят нищо хубаво за нас. Сами видяхте какво беше отношението на Янус към онези, които се завръщат с подобни истории.

— Имаме доказателство — промълви Тътъл. — Мъртвият Лийк.

— Или — намеси се Куранов — можем да кажем, че Лийк е бил терминиран при нещастен случай и ние се връщаме, тъй като предизвикателството ни е отегчило.

— Искаш да кажеш, че изобщо няма да се налага да споменаваме за човешките същества? — попита Стефан с надежда.

— Най-вероятно — каза Куранов.

— Така ще бъде най-добре според мен — подкрепи идеята Стефан. — По този начин никакви сведения от втора ръка за нашата временна ирационалност няма да достигнат до Агенцията. Можем да прекараме повече време в деактивиращите модули, докато се почувстваме способни да дадем истинско обяснение за смъртта на Лийк, което май ни убягва в този момент. Ако медитираме достатъчно дълго, вярното решение на проблема само ще изплува. Тогава, докато дойде време Агенцията да подложи на проверка нашите хранилища за данни, ние ще сме прикрили всички следи на нелогичната реакция, от която страдаме в момента.

— Обаче — каза Тътъл — май вече знаем истинската история за смъртта на Лийк. Всички видяхме отпечатъците в снега, нали? Както и разчлененото му тяло... Нима не е възможно хората — човешките същества — да стоят зад това дело?

— Не — отговори Стефан. — Това са глупави суеверия. Абсолютно ирационално е.

— На разсъмване — каза Куранов, тъй като искаше да прекрати надигащия се отново спор — ще се отправим към Пешеходния пост, без значение колко силна е бурята.

Когато приключиха с разговора, далечното ръмжене на генератора на хижата — приятно успокояващ звук, който никога не утихваше — изведнъж секна. Възцари се пълен мрак.

Те излязоха навън. Светлината на прожекторите им разсичаше тъмната пелена, а снежинките полепваха по металната им кожа. Отидоха до компактният генератор, разположен в малка ниша зад хижата, и насочиха фенерите си към него. Горната част на обшивката му липсваше, оголвайки сложните вътрешни елементи на студа и снега.

— Някой е демонтирал хранващото ядро — каза Куранов.

— Но кой? — попита Стефан.

Куранов насочи лъча на прожектора си към земята.

Другите двама последваха примера му.

Забелязаха стъпки, които не принадлежаха на робот — също като отпечатъците, които бяха открили в гората в късния следобед. Същите следи, които се виждаха около тялото на Лийк.

— Не — промълви Стефан. — Не, не и не.

— Мисля, че при това положение ще бъде най-добре да се отправим към Пешеходния пост още тази нощ — каза Куранов. — Не смятам, че би било разумно да оставаме тук до сутринта. — Той погледна към Тътъл. — Какво мислите?

— Съгласен съм — подкрепи го Тътъл. — Обаче подозирам, че пътешествието няма да е лесно. Искате ми се рецепторите ми да работеха на пълна мощност.

— Все още можем да се движим бързо — каза Куранов. — Освен това не се нуждаем от почивка, за разлика от създанията от плът. Ако започнат да ни преследват, бързо ще натрупаме преднина.

— На теория — отбеляза Тътъл.

— Ще трябва да се задоволим с това.

Куранов се замисли над определени аспекти от мита:

7. Той убива.

8. Той може да надвие робот.

В хижата на призрачната светлина от ръчните им прожектори те обуха снегоходките си, прикрепиха си комплектите за ремонт при извънредни обстоятелства и взеха картите си. С лъчите от фенерите, насочени напред, излязоха в бурята, вървейки плътно един до друг.

Вятърът блъскаше широките им гърбове, докато неспиращият сняг се мъчеше да ги опакова в плътни, непроницаеми ледени костюми.

Роботите прекосиха сечището, ориентирайки се къде на сляпо, къде по някои познати обекти, които прожекторите им осветяваха. И тримата силно желаеха способностите им да не бяха редуцирани, да не говорим за радара, с който всеки от тях разполагаше преди. Скоро стигнаха до просеката между дърветата, която водеше през долината и обратно към Пешеходния пост. Спряха се там, взирайки се в тъмния тунел между преплетените клони. Никой не изгаряше от особено желание да поеме по него.

— Тук има толкова много сенки — промълви Тътъл.

— Сенките не могат да ни сторят нищо — отвърна Куранов.

Откакто се бяха събрали, от самия момент, когато се бяха срещнали във влака, пътуващ на север, Куранов бе разбрал, че той ще е лидерът. До този момент не им бе натрапвал водачеството си, но сега трябваше да поеме пълния контрол над ситуацията. Той се запъти напред между дърветата, сред сенките, спускайки се по заснежения склон.

Стефан неохотно го последва.

Тътъл вървеше най-отзад.

На половината път през долината тунелът между дърветата се стесняваше. Дърветата надвисваха все по-ниско, а клоните им почти докосваха лицата. Точно тук, на най-тесното място, сред най-дълбоките сенки, те бяха нападнати.

Нещо нададе триумфиращ вой, който отекна между дърветата, заглушавайки дори постоянното стенание на вятъра.

Куранов мигом се завъртя, без да е сигурен от коя посока е дошъл звукът, пронизвайки гъстия лес с прожектора си.

Накъде зад него Тътъл изкрещя.

Куранов се обърна към него — същото направи и Стефан — и фенерите на двамата осветиха нападнатия им другар.

— Не може да бъде! — извика невярващо Стефан.

Тътъл се бе строполил по гръб пред неудържимата атака на двукрако създание, което се движеше досущ като робот, макар очевидно да беше животно. То бе облечено в кожи, на краката си имаше ботуши и размахваше метална брадва.

Съществото тъкмо замахваше с нея към врата на Тътъл.

Роботът вдигна ръка, за да отблъсне оръжието, и успя — но с цената на жестоко разкъсана лакътна връзка.

Куранов се втурна да помогне на другаря си, но бе спрял, тъй като втори от зверовете от плът го връхлетя отзад. Оръжието му се стовари върху гърба на робота и го повали на колене.

Куранов падна на една страна, претъркули се и веднага се изправи на крака с добре координирано движение. Той светкавично се завъртя, за да посрещне нападателя си.

Лицето от плът се взря в него от три-четири метра разстояние, изпускайки пара в студения въздух. Бе обгърнато от кожена качулка — гротескна пародия на лице на робот. Очите му бяха твърде малки за визуални рецептори, освен това даже не светеха. Физиономията му не беше симетрична, както би трябвало да бъде — пропорциите му бяха нарушени, то бе подпухнало и почервеняло от студа. Дори не отразяваше светлината на прожектора и все пак... ... все пак... изглежда, притежаваше интелигентност. Без съмнение злонамерена, може би даже маниакална. Но въпреки всичко — интелигентност.

Неочаквано чудовището проговори на Куранов. Гласът му беше дълбок, езикът му изобилстваше от закръглени, меки срички и изобщо не приличаше на цъкащия, дрънчащ език, на който говореха роботите.

След това звярът изведнъж се хвърли напред, изкрещя и замахна с метална тръба към врата на Куранов.

Роботът отстъпи назад, излизайки от обсега на нападателя си.

Демонът дойде още по-близо.

Куранов погледна към спътниците си и видя, че първият демон бе изтласкал Тътъл почти до дърветата. Трети беше нападнал Стефан, който едва успяваше да се отбранява.

Крещейки, човекът пред Куранов отново нападна, забивайки тръбата си в гърдите на робота.

Куранов падна назад.

Човекът се приближи до него, вдигайки тоягата си.

Макар и от плът и кръв, човекът мисли и знае... той спи през нощта, също като животните. Той изяжда друга плът, също като зверовете, дефекира, умира и се разлага... Той създава малките си по ужасяващо немеханичен начин и малките му също имат съзнание... Той убива... Убива... Той побеждава роботите, разглобява ги и прави чудовищни неща (какво?) с частите им... Той може да бъде убит завинаги само с дървено сечиво. Ако бъде убит по какъвто и да е друг начин чрез каквито и да било средства, различни от дърво, той не умира наистина, а мигновено се появява на друго място, в друго тяло...

Чудовището тъкмо замахваше с импровизирания си боздуган, когато Куранов светкавично се завъртя, изправи се и нанесе удар с дългопръстата си ръка.

Лицето на мъжа се раздра и от него шурна кръв.

Демонът отстъпи назад озадачен.

Страхът на Куранов се замени с гняв. Той направи крачка напред и отново удари човека. И отново. Роботът вилнееше, макар и с намалени сили, пречупвайки тялото на демона и убивайки го временно, докато снегът почервения от кръвта му.

Изоставяйки своя нападател, той се нахвърли срещу звяра, който бе атакувал Стефан. Нападна го отзад и счупи врата му с един удар на стоманената си ръка.

После се добра до Тътъл и се разправи и с третия демон. Тътъл бе претърпял най-много поражения — едната му ръка бе тотално съсипана, а другата бе счупена. Бе повреден и главният му кабел, съвсем близо до врата, което за малко не го беше терминирало. Обаче, ако имаха късмет, тримата работи щяха да оцелеят.

— Мислех си, че с мен е свършено — продума Тътъл.

Замаян, Стефан се обърна към Куранов:

— Ти ги уби! И тримата!

— Иначе те щяха да ни терминират — рече Куранов. Вътре в него, където погледът им не можеше да проникне, бе настанал смут.

— Но най-важната директива на Централната агенция забранява отнемането на живота... — започна Стефан.

— Не съвсем — отвърна му Куранов. — Тя забранява отнемането на живот, който не може да бъде възстановен. Който не може да бъде възстановен.

— Тези животи ще бъдат ли възстановени? — попита Стефан, гледайки отвратителните трупове, неспособен да проумее думите на събеседника си.

— Вече си виждал човешки същества — започна Куранов. — Сега вярваш ли в митовете, или продължаваш да им се надсмиваш?

— Как мога да им се надсмивам?

— Тогава — продължи Куранов, — щом вярваш, че тези демони съществуват, трябва да вярваш и в другите неща, които се разказват за тях. — Той цитира собствените си мисли върху проблема от хранилището си за данни: „Ако човекът бъде убит по какъвто и да е друг начин, чрез каквито и да било средства, различни от дърво, той не умира. Когато се строполи пред неприятеля си, само прилича на мъртъв. Той мигновено се появява на друго място, в друго тяло, без никаква следа от наранявания, където продължава живота си.“ Стефан кимна, не желаейки да оспорва това твърдение.

Тогава Тътъл се обади:

— Ами сега какво?

— Продължаваме към Пешеходния пост — отвърна Куранов.

— И им казваме на какво се натъкнахме?

— Не.

— Но — каза Тътъл — можем да ги доведем тук, да им покажем труповете...

— Огледай се наоколо — рече му Куранов. — Останалите демони ни наблюдават от дърветата.

Дузина бели лица, преливащи от омраза, се взираха в тях.

— Не мисля, че ще ни нападнат отново — каза Куранов. — Те видяха какво можем, както и че най-важната директива не се отнася за тях. Със сигурност обаче ще преместят и заровят труповете, когато си тръгнем.

— Можем да вземем мъртъвците с нас — предложи Тътъл.

— Не — отсече Куранов. — И двете ти ръце са безполезни. Дясната ръка на Стефан е неуправляема. Не мога да нося някое от тези тела чак до Пешеходния пост, не и с редуцираните си възможности в момента.

— Тогава — каза Тътъл — значи наистина няма да разкажем на никого за онова, което видяхме тук?

— Не можем да си го позволим, ако искаме да получим повишения — отвърна му Куранов. — Единствената ни надежда е да прекараме известно време в някой модул за деактивиране, размишлявайки над случилото се, докато не се научим да живеем с това, на което станахме свидетели.

Те вдигнаха прожекторите си от снега и продължиха по пътя си, придържайки се близо един до друг.

— Вървете бавно и не показвайте страх — нареди им Куранов.

Наистина се движеха бавно, но всеки беше сигурен, че страхът му е очевиден за зловещите създания, дебнещи в сенките под боровите дървета.

Роботите вървяха цяла нощ и през по-голямата част от следващия ден, преди да достигнат станцията при Пешеходния пост. По това време бурята вече бе утихнала. Пейзажът беше спокоен, бял и тих. Докато наблюдаваха разстилащите се снежни поля, те изобщо не се съмняваха, че вселената е рационално място. Куранов обаче бе измъчван от една вледеняваща мисъл — ако вярваш в призраци и други странни създания като човешките същества, то тогава никога вече няма да можеш да мислиш за вселената като за царство на разума.

КОТЕНЦА

Студената зеленикава вода шуртеше по речното корито, бълбукайки около гладките бели камъни, а в нея се отразяваха приведените силуети на плачещите върби, растящи по насипа. Марни седеше на тревата и хвърляше камъчета в реката, наблюдавайки как вълничките се разпространяват в концентрични кръгове и обливат с пръски брега. Мислеше си за котенцата. За онези, които се бяха родили през тази година. Миналата година родителите ѝ бяха казали, че котенцата са отишли на небето. Сламената постеля на Пинки бе изчезнала на третия ден след мъчителното раждане. Тогава бащата на Марни беше казал:

— Господ ги взе в Рая, за да живеят с Него.

Тя не намери причини да се усъмни в това. В крайна сметка баща ѝ бе религиозен човек. Всяка седмица преподаваше в неделното училище и беше член на църковното настоятелство или нещо такова. Задължението му се изразяваше в това да брои всички събрани в църквата пари и да ги вписва в малко червено тефтерче. Непрекъснато беше избиран да изнася неделната проповед и всяка вечер им четеше пасажки от Библията. Снощи Марни бе закъсняла за четенето и той я наплеска. „Ако щадяш пръчката, ще разглезиш детето“, често казваше баща ѝ. Не, тя изобщо не се съмняваше в баща си, защото ако имаше някой, който да знаеше за Господ и котенцата, това беше той.

Тя обаче продължаваше да се чуди. Защо, след като има стотици хиляди котенца на този свят, Господ е решил да вземе именно нейните? Защо е такъв егоист?

Това беше единствената мисъл, която я занимаваше от доста време насам. През изминалите дванайсет месеца обаче се случиха доста неща, които я накараха да забрави за котенцата. Това бе първата ѝ година в училище и тя никога нямаше да забрави вълнението от подготовката за първия учебен ден — купуването на тетрадки, учебници и моливи. Първите няколко седмици бяха особено интересни — тогава се запозна с госпожа Азбука и госпожа Математика. Когато

училището започна да я отегчава, Коледата профуча по заледените пътеки с натоварената си шейна и обагри всичко в снежнобяло. Тя бе очарована от пазаруването по магазините, зелените, червените, жълтите и сините лампички, разноцветните гирлянди, Дядо Коледа от ъгъла на улицата, озарената от свещи църква на Бъдни вечер, когато изведнъж ѝ се доходи до тоалетната, а баща ѝ я накара да изчака, докато службата приключи. През март, когато празниците вече бяха забравени, майка ѝ роди близнаци. Марни беше учудена от това колко мънички са те и колко бавно растяха през следващите седмици.

Ето че отново беше юни. Близнаците бяха станали на три месеца и най-накрая бяха започнали да растат, макар и не особено бързо. Учебната година беше приключила, а до Коледа сякаш имаше цяла вечност. Скуката бе изпълнила всичко. Ето защо, когато чу баща си да казва на майка ѝ, че Пинки отново ще ражда, тя прие с цялото си сърце тази добра вест и изстиска всяка капчица ентусиазъм от нея. Марни се суетеше в кухнята, приготвяйки дом за малките от парцали, памук и една стара кутия.

Събитията следваха естествения си ход — както и предишния път Пинки роди през нощта в един тъмен ъгъл на плевнята, където се беше скрила. Не се наложи използването на стерилизирани парцали и памук, но кутията свърши добра работа. Родиха се шест котенца — всичките сиви, на черни петна, сякаш бяха опръскани с мастило.

Тя много се зарадва на котенцата, но едновременно с това се притесняваше за тях — ами ако Господ отново решише да ѝ ги вземе, както бе направил миналата година?

— Какво правиш, Марни?

Не беше нужно да поглежда — знаеше кой стои зад нея. Все пак се извърна, дори и само от уважение, и видя баща си, който я гледаше гневно. Тъмни петна от пот с неправилна форма украсяваха подмишниците на избелелия му работен комбинезон, а брадичката му също бе изцапана.

— Хвърлям камъчета — отвърна тихо тя.

— По рибата ли?

— О, не, сър — изрече тя почтително. — Просто си хвърлям камъчета.

— Помним ли кой бе жертвата при хвърлянето на камъни? — усмихна се той покровителствено.

— Свети Стефан — отговори тя.

— Много добре — усмивката му изчезна. — Вечерята е готова.

Тя седеше като глътнала бастун в овехтялото кресло и гледаше втренчено баща си, който им четеше от Стария Завет. В ръцете му лежеше старата, подвързана с черна кожа Библия, на която даже липсваха страници. Майка ѝ седеше до него на тъмносиния, тапициран с рипсено кадифе диван, с ръце, скръстени в скута, и усмивка, изразяваща благодарност към Божията милост, изписана на обикновеното ѝ, но хубавичко лице.

— Оставете страдащите дечица да дойдат при мене, не ги възпирайте, защото на такива е Божието царство. — Баща ѝ затвори книгата, а звукът сякаш отекна в застоялия въздух и увисна там, задържан от плътната завеса на тишината. Никой не проговори няколко минути. После баща ѝ попита:

— Коя глава прочетохме току-що, Марни?

— От Марка светото Евангелие, глава десета — послушно отвърна момичето.

— Чудесно. — Той се обърна към съпругата си, чиято усмивка сега сякаш казваше: „Постъпихме точно така, както едно благочестиво християнско семейство трябваше да постъпи“ и помоли:

— Мери, би ли приготвила, ако обичаш, кафе за нас и чаша мляко за Марни?

— Да — отговори майка ѝ, стана и се запъти към кухнята.

Баща ѝ седеше пред нея, разлиствайки старинната свещена книга. Пръстите му пробягваха по пожълтелите ѝ страници, изследвайки призрачните петна от виното, което някой далечен предтеча случайно бе разлял преди милион години.

— Татко? — нерешително се обади Марни.

Той вдигна поглед от книгата и я изгледа равнодушно — нито се усмихваше, нито се мръщеше.

— Какво ще стане с котенцата?

— Какво да стане с тях? — наежи се той.

— Господ ще ми ги вземе ли пак?

— Може би — беше всичко, което каза.

— Не може — почти проплака тя.

— Да не би да казваш какво Господ може и какво не може да направи, млада госпожице?

— Не, сър. — В очите на момичето проблесна уплаха.

— Господ може всичко!

— Да, сър. — Тя се размърда в креслото, притискайки се плътно в износената му кожена тапицерия. — Но защо би поискал пак моите котенца? Защо все моите?

— Достатъчно те слушах, Марни. Млъкни!

— Но защо все моите? — продължаваше тя.

Той се изправи изведнъж, приближи се до нея и зашлеви нежното ѝ лице. Тънка струйка кръв потече от ъгълчето на устните ѝ. Тя я избърса с опакото на дланта си.

— Не трябва да поставяш под съмнение мотивите на Господ! — извика той. — Твърде малка си, за да се съмняваш. — На устните му проблесна слюнка. Той сграбчи Марни за ръката и я изправи. — Сега се качвай в стаята си и веднага си лягай!

Тя не се възпротиви. Докато вървеше по стълбите, избърса кръвта, която бе започнала отново да тече. Изкачваше се бавно, а ръката ѝ се плъзгаше по полирания дървен парапет.

— Млякото е готово — чу гласа на майка си от долния етаж.

— Нямаме нужда от него — рязко отвърна баща ѝ.

Когато се качи в обгърнатата в полумрак стая, Марни се съблече и се пхна между завивките. Пълната луна се появи на прозореца, оранжевожълтата ѝ светлина се отразяваше в остъклените религиозни картини, висящи на стената. В спалнята майка ѝ галювно говореше на близнаците, докато сменяше пеленките им:

— Мъничките ангелчета на Господ — възкликаваше тя. Баща ѝ ги гъделичкаше и Марни чуваше как „ангелчетата“ гукат — звуците сякаш излизаха от дълбините на тлъстите им гърла.

Баща ѝ и майка ѝ не дойдоха да ѝ пожелаят „лека нощ“.

Беше наказана.

Марни седеше в плевнята и галеше едно от сивите котенца, отлагайки работата, която майка ѝ беше заръчала да свърши. Във въздуха се носеше силният аромат на сено. Слама покриваше пода и скърцаше под стъпките. В далечния ъгъл на помещението кравите мучаха — две от тях бяха порязали краката си на бодлива тел и сега

раните им зарастаха. Котенцето измяука и размаха лапичка към брадичката ѝ.

— Къде е Марни? — гласът на баща ѝ прогърмя някъде откъм двора.

Тъкмо се канеше да отговори, когато чу майка си да се обажда от къщата:

— Изпратих я при Браун за рецептата на Хелън. Ще се върне до двайсет минути.

— Значи имам достатъчно време — отвърна баща ѝ.

Марни усещаше, че нещо не е наред. Нещо ставаше, но тя не разбираше точно какво. Бързо върна котето в кутията и се скри зад купчина слама. Оттук можеше да вижда всичко, което става в помещението.

Баща ѝ влезе в плевнята, напълни една кофа с вода от чешмата и я сложи пред котенцата. Пинки изсъска и изви гръбнак. Той я сграбчи и я напъха в празен сандък за овес, където тя започна да се мята и да мяука като обезумяла. Пронизителните звуци, които издаваше, отекваха във вътрешността му и подхождаха повече за африканската савана, отколкото за една американска ферма. Марни понечи да се засмее, но страхът от баща ѝ я накара да сподави кикота си.

Той се обърна към кутията с котенцата. Внимателно извади едно, държейки го за врата. Погали го, след което рязко го потопи в кофата с вода. От вътрешността на съда се чу неистово дращение, а във въздуха се разхвърчаха пръски. Баща ѝ се намръщи и потопи цялото животинче във водата. Скоро драскането престана. Марни осъзна, че впила пръсти в циментовия под, наранявайки кожата си и изпочупвайки ноктите си.

Защо? Защо, защо, защо?

Баща ѝ извади отпуснатото телце от кофата. Нещо розово и кърваво се подаваше от устата на котенцето. Момичето не можеше да каже дали това беше езикът му, или пък скъпото ѝ създание бе изплюло вътрешностите си в последен и отчаян опит да се избави от ужасяващата смърт на удавянето.

Скоро и шестте котенца бяха мъртви. Скоро шестте безмълвни пухкави топки бяха хвърлени в чувал. Баща ѝ усука здраво горната му част, завърза я и едва тогава извади Пинки от сандъка. Треперещата котка го последва навън от плевнята, като започваше да съска и да мяука злобно всеки път, когато той се обърнеше към нея.

Марни стоя неподвижно доста дълго време, като съзнанието ѝ бе обсебено единствено от мисълта за случилото се и тя отчаяно се опитваше да го проумее. Дали Господ бе изпратил баща ѝ да убие котенцата? Той ли му беше наредил да направи това с тях — да ги отнеме от нея? Ако отговорът бе положителен, тя не виждаше как би могла да застане отново пред олтара и да вземе причастие. Момичето се изправи и тръгна към къщи, а от разранените му пръсти капеше кръв.

— Взе ли рецептата? — попита я майка ѝ, когато тя влезе в кухнята.

— Госпожа Браун не можа да я намери. Ще ти я прати утре. — Не можеше да повярва, че лъже толкова убедително. — Господ ли взе моите котенца? — изтърси изведнъж.

Майка ѝ я погледна смутено.

— Да — беше единственото, което можа да промълви.

— Ще му кажа аз на Господ! Той не може да прави така! Не може! — извика тя и побягна към стълбите.

Майка ѝ я изгледа, но не я спря.

Марни Коуфийлд се заизкачва бавно, а ръката ѝ се плъзгаше по гладкия полиран парапет.

По обяд, когато Уолтър Коуфийлд се върна от полето, чу издрънчаването на порцелан и трошенето на стъкло. Втурна се в дневната и завари съпругата си да лежи на пода в подножието на стълбите за втория етаж. Новата масичка бе преобърната, а статуетките бяха на парчета.

— Мери, Мери! Добре ли си? Удари ли се? — Той приклезна до нея.

Тя вдигна поглед към него.

— Уолт! Мили Боже, Уолт... Нашите скъпи ангелчета. Ваната... Милите ни ангелчета!

НИЕ ТРИМАТА

Джонатан, Джесика и аз изкарахме татко през трапезарията и изцяло обзаведената в староанглийски стил кухня. Имахме известни затруднения с минаването му през задната врата, но това беше само заради неговата твърдост. Да не си помислите, че имам предвид неговото държание или темперамент — вярно е, че татко можеше да бъде наистина гадно копеле, когато си поискаше, но сега причината бе друга. Просто мъртвешкото вкочаняване беше стегнало мускулите му. Това обаче нямаше да ни разколебае. Започнахме да го ритаме, докато не се прегъна на две и можеше да мине без проблеми през вратата. Извлякохме го на верандата и го спуснахме по шестте стъпала до моравата.

— Тежи цял тон! — оплака се Джонатан, докато бършеше струйките пот над веждите си, пухтеше и дишаше тежко.

— Не цял тон — поправи го Джесика. — По-малко от сто кила.

Макар че бяхме тризнци и иммахме изненадваща прилика в много отношения, се различавахме един от друг по множество малки детайли. Джесика например беше най-прагматичната от нас, докато Джонатан обичаше да преувеличава, да си фантазира и да си мечтае по цял ден. Аз представлявах нещо по средата на техните две крайности. Един прагматичен мечтател?

— А сега какво? — попита Джонатан, мръщейки се от погнуса и сочейки към трупа, който лежеше на тревата.

— Ще го изгорим — отсече Джесика. Красивите ѝ устни се свиха до тънка, сякаш нарисувана с молив линия върху лицето ѝ. Дългата ѝ руса коса улавяше в себе си цялата прелест на утринното слънце и сияеше. Денят беше прекрасен, а тя бе най-прекрасното нещо в него. — Ще го изгорим.

— Не трябва ли да изкараме и мама навън и да ги изгорим заедно? — попита Джонатан. — Така ще си спестим излишни усилия.

— Ако накладем голям огън, пламъците ще се вдигнат твърде високо — отвърна му Джесика. — А ние не искаме някоя случайно

прехвъркнала искра да запали къщата, нали?

— Голяма работа! Нали ще разполагаме с всичките къщи на света! — каза Джонатан, разпервайки ръце, за да покаже курортите около нас, очертаните на щата Масачузетс отвъд тях, Съединените щати и отвъд техните граници — целия свят.

Джесика се взираше изпитателно в него.

— Не съм ли прав, Джери? — обърна се Джонатан към мен.

— Не е ли целият свят на наше разположение? Можем да си изберем да живеем, където поискаме. Мисля, че е глупаво да се тревожим за някаква си стара къща.

— Прав си — казах.

— Аз обичам тази къща — рече Джесика.

Само защото Джесика обичаше тази къща, сега ние стояхме на четири-пет метра от проснатия труп, наблюдавахме го съсредоточено и си мислехме за пламъците, които щяха да го изпепелят за секунди. Изведнъж сякаш отнякъде избухна огън и обви татко в червено-оранжево було. Той гореше добре — почерня, започна да се подува, зацвърча и накрая се превърна в пепел.

— Чувствам се така, сякаш ми е тъжно — продума накрая Джонатан.

Джесика се намръщи.

— Това все пак беше нашият татко — каза ѝ Джонатан.

— Ние сме над евтината сантименталност. — Джесика се взираше съсредоточено в нас двамата, за да е сигурна, че разбираме онова, за което говори. — Ние сме нова раса с нови емоции и нов начин на мислене.

— Така е. — Но Джонатан не изглеждаше напълно убеден.

— Хайде сега да докараме и мама — предложи сестра ни.

Макар че беше само на десет години — с шест минути по-малка от Джонатан и с три минути по-малка от мен — Джесика беше най-силната като характер от нас. Обикновено ставаше така, както тя искаше.

Върнахме се в къщата за мама.

Правителството беше изпратило пред нашата къща военен контингент от дванайсет морски пехотинци и осем цивилни оперативни работници. Предполагаше се, че тези мъже бяха тук, за да

ни охраняват и да ни предпазват от опасност. Всъщност те се бяха разположили наоколо само за да бъдат сигурни, че ще останем затворници. Когато свършихме с мама, доवлякохме и техните трупове на ливадата и ги изгорихме един по един.

Джонатан беше изтощен. Той седна между два тлеещи скелета и избърса потта и саждите от лицето си.

— Може би правим голяма грешка — промълви.

— Грешка? — попита Джесика. Веднага бе заела отбранителна позиция.

— Може би не трябваше да ги убиваме всичките — рече той.

Джесика тропна с крак. Златистите ѝ къдрици се полюшнаха красиво.

— Джонатан, ти си едно тъпо копеле! Много добре знаеш какво щяха да сторят с нас. В момента, в който открият докъде се простират силите, които владеем, и колко бързо придобиваме нови умения, те най-накрая щяха да разберат що за опасност в действителност представляваме за тях. Щяха да ни убият.

— Можехме да убием само неколцина от тях — и пак щяхме да постигнем своето. Защо трябваше да избиваме всички?

Джесика въздъхна.

— Виж, те са като неандерталци в сравнение с нас. Ние сме нова раса с нови сили, нови емоции, нов начин на мислене. Ние сме най-преждевременно развитите деца в цялата човешка история — но те също имат определена груба сила, не го забравяй. Единственият ни шанс е да действваме без предупреждение. Както и направихме.

Джонатан огледа почернялата трева наоколо.

— Колко работа само ни чака! Отиде ни цялата сутрин да се отървем от онези, а какво ли ни чака още! Никога няма да успеем да почистим целия свят.

— Не след дълго ще се научим как да левитираме телата им — каза Джесика. — Усещам как тази сила се надига в мен. Може би даже ще се научим и как да ги телепортираме от едно място на друго. Тогава нещата ще бъдат много по-лесни. Освен това няма да почистваме целия свят, а само онези участъци от него, които искаме да използваме през следващите няколко години. Времето и плъховете ще ни помогнат там, където няма да се справим.

— Сигурно си права — примири се Джонатан.

Аз обаче знаех, че съмнението продължава да го гризе, защото донякъде споделях опасенията му. Безспорно ние тримата стояхме по-високо на еволюционната стълбица, отколкото всяко друго същество преди нас. Ние можехме да четем чуждите мисли, да виждаме бъдещето и сме способни да излизаме от тялото си, когато го пожелаем. Владеем онзи номер с огъня — можем да превръщаме мисловната енергия в истински природен ураган. Джонатан е в състояние да управлява движението на неголеми струи вода, талант, който му се струва най-забавен, когато аз уринирам; макар и да принадлежи към новата раса, той продължава да е странно заплепен от детинските лудории. Джесика е способна съвсем точно да предсказва времето. Аз пък съм емпатичен към животните — кучетата идват веднага при мен, както и котките, птиците и всички други създания. И, разбира се, ние можем да сложим край на живота на всяко растение или животно само като си помислим за смъртта му, както си помислихме за смъртта на цялото човечество. Навярно, имайки предвид Дарвиновата теория, на нас ни бе предопределено да унищожим тези нови неандерталци, веднъж след като сме разгърнали способностите си. Обаче не мога да се отърва от постоянно глождещото ме съмнение. Понякога имам чувството, че ще страдаме заради унищожението на цялата стара раса.

— Това е назадничащо мислене — заяви Джесика. Беше прочела мислите ми естествено. Нейният телепатичен талант е по-силен и по-добре развит от моя или от този на Джонатан. — Тяхната смърт не означава нищо. Не можем да изпитваме угризения. Ние сме тези, които носят новия живот, имаме нови емоции, нови надежди, нови мечти и нови правила.

— Наистина е така — казах аз. — Ти си абсолютно права.

В сряда слязохме към плажа и изгорихме труповете на мъртвите летовници. И тримата обичахме морето, ето защо не искахме плажната ивица да е осеяна с разлагащи се мъртъвци.

Когато приключихме с кремацията, двамата с Джонатан бяхме доста уморени. Джесика обаче настояваше да направим гадното нещо.

— Децата на нашата възраст не би трябвало да са способни на това — каза брат ни.

— Но ние сме — отвърна му тя. — Ние трябва да го направим. Освен това и аз го искам. Сега.

Така че направихме гадното нещо. Джонатан и тя. После аз с нея. Тя искаше още, но ние бяхме много изтощени.

Джесика се беше изтегнала на плажа. Все още неоформеното ѝ, стройно тяло се белееше на фона на белия пясък.

— Ще изчакаме — каза тя.

— Какво да чакаме? — попита Джонатан.

— Вие двамата отново да станете готови.

Четири седмици след края на света двамата с Джонатан лежахме сами на плажа, приличайки се на слънцето. Той беше странно мълчалив от известно време насам, сякаш се страхуваше да говори.

Накрая, изглежда, все пак събра сили и ми каза:

— Смяташ ли, че е нормално за момиче на нейните години да бъде толкова... как да го кажа, да си иска винаги по този начин? Дори и да е от новата раса?

— Не.

— Тя изглежда... обсебена от някаква идея.

— Да.

— Има някаква цел, която е неясна за нас.

Той беше прав. И аз имах същото усещане.

— Неприятности.

— Може би.

— Задават се неприятности.

— Може би. Но какви неприятности може да има, след като краят на света вече е настъпил?

Два месеца след края на света и изгарянето на мама и татко, когато на нас с Джонатан ни беше дошло до гуша от къщата и искахме да се отправим към по-екзотични места, Джесика най-накрая ни посвети в големите новини.

— Не можем да си тръгнем оттук точно сега — заяви тя. Тонът ѝ беше непреклонен. — Няма да си тръгнем оттук поне още няколко месеца. Бременна съм.

Дадохме си сметка за съществуването на това четвърто съзнание, когато Джесика беше бременна в четвъртия месец. И тримата се събудихме посред нощ — бяхме подгизнали от пот и ни се гадеше. Усещахме присъствието на новата личност.

— Бебето е — каза Джонатан. — Момче е.

— Да — подкрепих го, треперейки от болка заради мощното психическо въздействие, което ми оказваше. — И макар че е вътре в теб, Джесика, той знае. Още не е роден, но усеща всичко.

Джесика се извиваше от болки. Само изхленчи безпомощно.

— Бебето ще бъде също като нас, на нашето еволюционно ниво, а не по-висше — настоя Джесика. — Повече няма да ти слушам глупостите, Джонатан!

Тя беше само едно дете, макар и да носеше друго дете в утробата си. Щеше да става все по-гротескна с всеки следващ ден.

— Откъде можеш да знаеш, че няма да бъде по-висше от нас? — попита Джонатан. — Никой от нас не може даже да надзърне в съзнанието му. Никой от нас не може...

— Новите видове не еволюират толкова бързо — заяви тя.

— Ами ние!

— Освен това той е напълно безопасен — та той е наша рожба. Джесика очевидно си мислеше, че тази истина ще покаже още по-нагледно колко лъжлива е теорията на Джонатан.

— Ние също сме рожби на нашите родители — рече той. — И къде са те сега? Да предположим, че ние не сме новата раса. Да предположим, че сме кратка междинна стъпка — нещо като стадият на какавидата между гъсеницата и пеперудата. Може би това бебе е...

— Нямаме никакви основания да се страхуваме от бебето — отново подчерта Джесика, потупвайки издутия си корем с две ръце. — Дори и това, което казваш ти, да е вярно, той все пак ще има нужда от нас. За възпроизвеждане.

— Ще има нужда от теб — изсъска Джонатан. — Не от нас. Седнах и се вслушах в спора, без да знам какво да мисля.

Всъщност мисълта за новото същество, което щеше да се присъедини към нас, ме очароваше, но и ме плашеше. Опитах се да ги поразвеселя малко:

— Може би всичко, което си мислим, е погрешно. Навярно бебето е самото Второ пришествие — онова, за което говори Йейтс в стихотворението си — звярът, който се движи към Витлеем, за да се роди.

Никой от двамата не оцени чувството ми за хумор.

— Изобщо не мога да понасям Йейтс — заяви Джонатан.

— И аз — подкрепи го Джесика. — Такъв навъсен задник е бил. Както и да е, ние стоим над такива суеверия. Ние сме новата раса, имаме нови емоции и нови мечти, нови надежди и нови правила.

— Това е сериозна заплаха, Джери — обърна се брат ми към мен. — Не е нещо, с което да си правиш майтап.

След което отново започнаха да се карат и да си крещят един на друг — също както мама и татко често правеха, когато не можеха да оправят семейния бюджет. Някои неща никога не се променят.

Бебето ни събуждаше непрекъснато всяка нощ, сякаш му харесваше да нарушава почивката ни. Някъде през седмия месец от бременността на Джесика, малко преди разсъмване, сънят ни беше прекъснат от мощна експлозия на мисловна енергия, идваща от неизлязлото още от утробата същество.

— Мисля, че съм сбъркал — изведнъж каза Джонатан.

— За кое? — попитах. Едва го виждах в тъмната спалня.

— Не е момче. Момиче е — рече той.

Опитах се да сондирам със съзнанието си мозъчето на създанието вътре в корема на Джесика. То ми се противопостави и не ме допусна вътре, също както не бе допуснало психическите атаки на Джонатан и Джесика. Обаче бях сигурен, че е мъжко, а не женско. Казах това на Джонатан.

Джесика седеше изправена в леглото, с гръб, опрян на таблата, а с ръцете си беше обгърнала корема си.

— И двамата грешите. Мисля, че е момче и момиче. Или нито едното от двете.

Джонатан запали нощната лампа и я изгледа. Крайморската ни къща беше странно притихнала.

— Какво трябва да означава това?

Тя потрепери от болка, след като детето вътре в нея я ритна силно.

— Аз се намирам в по-близък контакт с него от вас. Усещам какво става вътре в него. То не е като нас.

— Тогава значи съм прав — каза Джонатан.

Джесика не отговори.

— Ако е от двата пола или пък не е от нито един от тях, значи няма да се нуждае от никого от нас — каза той.

Джонатан загаси лампата. Нямаше какво друго да се направи.

— Може би трябва да го убием — предложих.

— Няма да можем — отвърна Джесика. — То е прекалено силно.

— Господи Исусе! — възкликна Джонатан. — Неспособни сме дори да прочетем мислите му! Щом може да задържи нас тримата извън съзнанието си, със сигурност ще се защити от каквото и да е. Господи Исусе!

В мрака, докато богохулствата на Джонатан отекваха в помещението, Джесика каза:

— Повече не изричай това, Джонатан. Това е нещо по-долно от нас. Ние стоим над тези стари суеверия. Ние сме новите хора. Имаме нови емоции, нови вярвания, нови правила.

— Да, така е — допълних аз. — За още месец и нещо.

ЗАКОРАВЕЛИЯ

Артерии от светлина пулсираха на фона на черното небе. Сред ослепителните проблясъци милиони студени дъждовни капки сякаш бяха застинали по средата на падането си. Блестящата от влага улица отразяваше небесните огньове и като че ли бе павирана с парчета счупени огледала. После озареното от светкавици небе помръкна за пореден път и дъждът заваля отново. Улицата потъна в непрогледен мрак. Плътта на нощта се бе притиснала до пътната настилка.

Стискайки зъби и мъчейки се да не обръща внимание на болката в гърдите, детектив Франк Шоу се взираше напрегнато в мрака, опитвайки се да различи нещо. Той стискаше здраво в ръце верния си „Смит и Уесън“ 38-и калибър, модел, „Нийфс Спешъл“. Полицаят зае удобна поза за стрелба и изстреля два куршума в непрогледния мрак.

Отсреща Карл Скат се шмугна зад ъгъла на най-близкия склад тъкмо навреме, за да избегне куршумите. Първият изстрел проряза въздуха, а вторият одраска ъгъла на сградата.

Неумолимото барабанене на дъжда по металните покриви на складовете и пътната настилка, съчетано с тътена на гръмотевиците, изцяло заглушаваше пукота от изстрелите. Дори и частните охранители да бяха на работа, те най-вероятно нямаше да чуят нищо, така че Франк едва ли можеше да се надява на чужда помощ.

А колко се нуждаеше от нея само! Скаг беше едър и изключително силен мъж, сериен убиец, който бе извършил най-малко двайсет и две убийства. Този тип бе извънредно опасен дори и когато се намираше в добро настроение, а точно сега бе благоразположен толкова, колкото и един въртящ се бясно циркуляр. Това определено не беше задача само за едно ченге.

Франк си помисли дали да не се върне до колата си и да се обади за подкрепления, но си даваше сметка, че Скаг щеше да се изпари, преди районът да бъде отцепен. Никое свястно ченге нямаше да се откаже от преследване само заради собственото си благополучие — още по-малко пък Франк Шоу.

Газейки в локвите през служебния път между две големи складови помещения, детективът предпазливо заобиколи ъгъла на сградата, в случай че там го причакваше Скаг. Убиецът обаче не беше там.

За разлика от предната част на голямото здание, където циментовите площадки за товарене се издигаха към огромните врати на гаражите, тази страна на сградата беше съвсем пуста. На около шейсетина метра под бледата мъждукаща светлина на обвитата с тел електрическа крушка се виждаше метална врата, предвидена за хора. Тя беше полуотворена, но в този момент се затръшна.

Потръпвайки от болка, Франк се завтече към входа. Той се изненада, като видя, че дръжката липсва и ключалката е разбита, сякаш Скаг бе използвал лост или ковашки чук. Дали все пак беше намерил някакъв инструмент покрай стената на сградата и го бе взел, за да си проправи път във вътрешността на зданието? Франк го беше изгубил от поглед само за няколко секунди, не повече от половин минута, което с положителност не бе достатъчно да разбиеш стоманена врата.

Защо алармата против крадци не се беше задействала? Складът със сигурност бе защитен от някаква система за сигурност. Скаг не би могъл да проникне във вътрешността на постройката по такъв елегантен начин, че да надхитри алармата.

Мокър до кости, Франк неволно потрепери, когато допря гърба си до студената стена. Вратата се намираше само на няколко крачки от него. Той се притаи, стисна зъби, наложи си да престане да трепери и се вслуша внимателно.

Чуваше единствено барабаненето на дъждовните капки върху ламаринените покриви и стени. Бълбукането на водата в канавките и водосточните тръби. Фученето и свистенето на вятъра.

Франк извади пълнителя на револвера си, измъкна двата неизползвани патрона, пусна ги в джоба си и сложи зареден догоре барабан на мястото на предишния.

Дясната му страна пулсираше от болка. Само преди минути Скаг го беше нападнал, връхлитайки от сенките, размахвайки дълъг метален прът, който очевидно бе намерил в района на строежите. Бе замахнал с него като с бейзболна бухалка и ударът накара Франк да се почувства така, сякаш парчета натрошено стъкло се търкаха едно в друго дълбоко в мускулите и костите му. Всеки път, когато си поемеше дъх, болката

забиваше остриетата си в него. Може би едно-две от ребрата му бяха счупени. Може би не... но най-вероятно бяха. Франк бе мокър до кости, беше на ръба на силите си и му беше адски студено.

Обаче се забавляваше.

Сред останалите детективи от отдел „Убийства“ Франк беше известен като Закоравелия Шоу. Това бе и прякорът, с който го наричаха приятелите му, когато беше в корпуса за морски пехотинци преди повече от двайсет и пет години. Бе си заслужил това име заради непоколебимостта си, твърдия си характер, упорития си нрав и невъзможността да бъде пречупен. Прозвището го последва и когато напусна военната служба и се присъедини към Полицейското управление на Лос Анджелиес. Франк изобщо не насърчаваше хората да го наричат по този начин, но те въпреки това го правеха, понеже името му прилягаше.

Той бе висок, широкоплещест, с тесни бедра, а тялото му бе здраво като стомана. Когато огромните му длани бяха свити в юмруци, изглеждаха толкова заплашителни, че стигаше само да ги размахва пред лицето на съперника си, за да получи мигновеното му съдействие. Широкото му лице приличаше на издялано от гранит — с много зор и с цената на сума ти изпочупени длета и неизброими удари с чук.

Колегите му от отдел „Убийства“ често обичаха да казват, че характерът на Франк познава само две състояния — зъл и по-зъл.

Бледосините му очи, бистри като дъждовна вода, гледаха на света с ледено подозрение. Когато се замислеше, той обикновено оставаше напълно неподвижен, а живият му поглед контрастираше със застиналостта на тялото му и създаваше впечатлението, че той наблюдава света от вътрешността на някаква черупка. Той беше дяволски корав човек — или така поне твърдяха приятелите му. Това обаче беше само половината от онова, което казваха за него.

Сега, след като зареди револвера си, той пристъпи към вратата на склада. Ритна я силно и тя се отвори. Приведен и присвил глава, държейки пистолета насочен пред себе си, той се вмъкна бързо в сградата, оглеждайки се наляво и надясно, очаквайки всеки момент Скаг да връхлети отгоре му, въоръжен с лост, чук или какъвто и да е

там инструмент, който копелето бе използвало, за да проникне в сградата.

От лявата страна на Франк се издигаше шестметрова стена, осеяна с метални лавици, отрупани с хиляди малки кутии. Отдясно пък бяха наредени големи дървени контейнери, подредени в редици, издигащи се поне на девет метра височина, простиращи се дълбоко във вътрешността на зданието. Между редиците бе оставено място за коридори, достатъчно широки, за да могат да се движат електрокари и други товарни машини.

Флуоресцентните лампи, монтирани по издигащия се на петнайсетина метра таван на помещението, бяха загасени. Само няколко крушки хвърляха бледо сияние върху съхраняваните стоки, оставяйки по-голямата част от обширното хале потопено в царството на сенките.

Франк се движеше предпазливо и тихо. Обувките му жвакаха, докато пристъпваше по циментовия под, но звукът почти не се чуваше заради непрестанното барабанене на дъжда по ламаринения покрив. С вода, стичаща се от веждите му, покрай челюстта му и от дулото на пистолета, той оглеждаше внимателно всяка от редиците и проверяваше празните пространства между тях, взирайки се в полумрака с готов за стрелба револвер.

Скаг се намираше в далечния край на третия проход, на около четирийсетина метра от мястото, където стоеше Франк, наполовина в сенките, наполовина облян от млечно бледа светлина, изчакващ да види дали детективът ще го последва. Той можеше да стои далеч от светлината и да се прокрадва в мрака покрай контейнерите, където изобщо нямаше да бъде забелязан, но като се излагаше така демонстративно на показ, той сякаш се подиграваше на Франк. Скаг остана още известно време на мястото си, като че ли да се увери, че е бил видян, след което бързо изчезна зад ъгъла.

Пет минути си играеха на криеница, движейки се тихомълком из лабиринта между всевъзможни кутии и сандъци. Убиецът се изложи на показ още три пъти, макар че нито веднъж не допусна Франк да се доближи до него.

„Той също се забавлява“ — помисли си полицаят. Това го ядоса.

Високо горе на стените, под обвитите с паяжини корнизиди, имаше тесни, неголеми прозорци, благодарение на които подобната на пещера

сграда се осветяваше през деня. Сега единствено блясъкът на светкавиците ги разкриваше. Макар и спорадичното им избухване да не можеше да освети складовото помещение, то беше достатъчно да заблуди полицаия, тъй като сенките оживяваха и подскачаха от внезапните експлозии от светлина. Франк за малко да застреля два от тези безобидни фантоми.

Промъквайки се в друг проход, взирайки се в здрача от двете страни, детективът изведнъж чу силно стържение. Той веднага се досети какво го е предизвикало — контейнер, плъзгащ се върху друг контейнер.

Погледна нагоре. Високо над главата му в полумрака един контейнер с размерите на канапе — който изглеждаше като черен силует — тъкмо се клатушкаше на ръба на този под него. След това се наклони рязко и изведнъж полетя като камък надолу, право срещу взирация се в тавана полицай.

Франк светкавично се хвърли напред и се претърколи точно в момента, когато контейнерът експлодира върху цимента, където детективът бе стоял допреди малко. Той се помъчи да прикрие лицето си от стотиците трески, които подобно на десетки шрапнели се разпръснаха мигновено след сблъсъка. Огромната кутия се оказа пълна с хромирани кранове за чешми и лъскави душ-батерии, които се разпиляха по пода, като няколко от тях удариха Франк по гърба и хълбоците.

Горещи сълзи опариха очите му, защото болката в гърдите отново се беше събудила. Имаше чувството, че ребрата му са стрити на прах.

Високо горе Скаг издаде звук, който наподобяваше едновременно вик на ярост, животински вой, възбуден от тръпката на лова, и ненормален смях.

Благодарение на някакво шесто чувство Франк усети предварително убийствената, спускаща се мълниеносно тежест. Той се завъртя надясно, надигна се и се прилепи плътно до същата стена от контейнери, на върха на която стоеше Скаг. Втори огромен контейнер се разби с трясък на пода пред него.

— Жив ли си? — извика Скаг.

Франк не отговори.

— Да, трябва да си долу, защото не те чух да крещиш. Пъргаво копеле си ти, а?

Отново този безумен кикот. Звучеше като атонална музика, изпълнена на някаква разстроена флейта. Студен, металически звук. Нечовешки. Франк Шоу потръпна.

Изненадата беше любимата стратегия на детектива. По време на преследване той обичаше да прави точно това, което жертвата му най-малко очакваше. Сега, използвайки за прикритие трополенето на дъждовните капки по гофрирания ламаринен покрив, той се изправи в мрака покрай стената от контейнери, прибра пистолета си в кобура, примигна няколко пъти и започна да се катери.

— Не се крий в сенките като плъх — изкрещя Скаг. — Що не се покажеш и не се опиташ да ме застреляш, а? Имаш пистолет, а аз нямам. Твоите куршуми срещу всяко нещо, което мога да хвърля върху теб. Какво повече искаш, пъзливо ченге такова?

Шест метра нагоре по деветметровата стена от дървени контейнери, с изтръпнали от напрежението пръсти, впили се във всяка възможна пролука, и крака, плътно прилепени към тесните жлебове между кутиите, Франк застина за миг. Болката отдясно го стегна досущ като ласо и заплаши да го запрати два етажа по-надолу върху циментовия под. Полицаят се вкопчи с всички сили в несигурната си позиция и стисна очи, мъчейки се да прогони болката.

— Ехо-о, задник такъв! — извика Скаг.

„Да?“

— Знаеш ли кой съм аз, бе?

„Голям човек на въртележката на психарите, не е ли тъй?“

— Аз съм този, когото вестникарите нарекоха Нощния касапин.

„Знам, бе, много добре знам това, лигаво изродче.“

— Целият този проклет град лежи буден посред нощ, страхувайки се от мен, питайки се къде ли съм в момента — продължаваше да вика психопатът.

„Не целият град, човече. Лично аз изобщо не съм си нарушил спокойствието заради теб.“

Постепенно парещата болка в ребрата му утихна. Е, не изчезна съвсем, но сега се бе притъпила и намаляла до монотонно пулсиране.

Сред приятелите си измежду морските пехотинци и колегите от полицейското управление Франк имаше репутацията на човек, понасящ с лекота нараняванията, които биха повалили всеки друг. Във Виетнам беше улучен от два куршума от виетконгска картечница:

единият беше попаднал в лявото рамо, а другият — точно над бъбрека. Обаче въпреки раните бе продължил да напредва и беше взривил картечаря с ръчна граната. Кървящ, той изтегли със здравата си дясна ръка трима от своите тежко ранени приятели от огневата линия в укритието, където се намираха на сигурно място от вражеските снайперисти. Не след дълго пристигналият хеликоптер успя да ги открие и докато санитарите го качваха вътре, той им заяви: „Войната е истински ад, обаче е и страшно въодушевяваща!“ Приятелите му казваха, че е твърд като стомана. Но това беше само част от онова, което говореха за него.

Най-горе Карл Скаг вървеше бързо върху купчината контейнери. Франк се намираше достатъчно близо, за да чуе тежките му стъпки.

Дори и да не беше чул нищо, той пак щеше да знае, че Скаг се движи. Стената от контейнери, по която се катереше полицаят, се клатеше, макар и не достатъчно силно, за да запрати детектива върху бетонния под долу.

Отново започна да се катери — ръцете му опипом търсеха опора в тъмнината, докато той напредваше сантиметър по сантиметър през камарите водопроводни части. Няколко трески се забиха в дланите му, но с тази слаба, пробощаща болка му бе лесно да се справи.

От новото си място върху планината от контейнери Скаг закрепва към друг обгърнат в сенки ъгъл от склада, където, както си мислеше той, се криеше Франк:

— Ехо-о-о, страхопъзльо смотан!

„Каза ли нещо?“

— Имам нещичко за теб, страхопъзльо смотан.

„Не знаех, че си разменяме подаръци.“

— Имам нещо остро за тебе.

„Май предпочитам да е телевизор.“

— Приготвил съм ти същото, което използвах и върху останалите.

„Добре. Да забравим телевизора. И на марков одеколон ще се зарадвам.“

— Идвай по-бързо и се пригответи да бъдеш изкормен, страхопъзльо смотан!

„Идвам, бе, идвам!“

Франк най-сетне стигна до върха, надигна глава над ръба на контейнера, погледна наляво, после надясно и видя, че Скаг се намира на около девет метра разстояние. Убиецът беше застанал с гръб към полицаия и се взираше съсредоточено в прохода долу.

— Хей, ченге миризливо, погледни ме, виж ме как стоя на светло. Можеш да ме уцелиш без проблеми. Само трябва да направиш една крачка напред и да стреляш. Какъв ти е проблемът? Нима те е шубе и това да сториш, бързо копеле такова?

Франк изчака поредната гръмотевица. Когато тя удари, той се повдигна над ръба и се качи върху контейнера, заемайки приведена стойка. Трополящият дъжд се чуваше много по-силно тук горе и в съчетание с гръмотевиците навярно беше в състояние да прикрие всеки шум, който Франк можеше да издаде.

— Ехо-о-о, там долу! Знаеш ли кой съм аз, бе, ченге безмозъчно? „Започна да се повтаряш. Скука, ску-у-ука!“

— Аз съм истинска награда, трофей, за който всяко ченге като теб може само да си мечтае!

„Да, главата ти ще отива добре на стената на бърлогата ми.“

— Чака те невероятна кариера, ако ме гръмнеш, повишения и медали, страхопъзльо смотан!

Лампите на тавана бяха само на три метра над главите им и от такова нищожно разстояние даже мъждукащите електрически крушки хвърляха достатъчно светлина, за да озарят половината от площта на контейнерите, върху които стояха. Скат се намираше на по-осветен участък и в момента продължаваше да се обръща към невидимата си публика от един човек, която както си мислеше той, се намираше под него.

Изваждайки своя „Смит и Уесън“, Франк пристъпи напред от сенките към кехлибарената светлина. Скаг изкрещя:

— Ако ти не дойдеш при мен, страхопъзльо смотан, аз ще те набарам!

— Кого наричаш страхопъзльо, бе? — попита Франк.

Сепнат, Скаг се завъртя светкавично към него и за малко да загуби равновесие на ръба на контейнера. Размаха ръце, за да се задържи.

Хванал револвера с две ръце, полицаят му нареди:

— Разпери ръце, застани на колене и после легни по корем на земята!

Карл Скаг изобщо нямаше онова излъчване, характерно за повечето серийни убийци — гъсти вежди, квадратна челюст и каменна физиономия. Той беше красив. Красив като кинозвезда. Широкото му, изваяно лице изглеждаше мъжествено и чувствително. Очите му не бяха като на гущер, змия или някаква друга гадина; бяха кафяви, бистри и интересни.

— Лягай по корем веднага! — повтори Франк.

Скаг не помръдна. Само се ухили. Усмивката му разруши излъчването му на холивудски актьор, защото бе лишена от всякакъв чар. Това бе жестоката озъбеност на крокодил.

Мъжът бе едър, дори по-едър и от полица. Беше висок най-малко метър и деветдесет и пет. Съдейки по атлетичния му външен вид, той беше посветил живота си на заниманията с бодибилдинг. Въпреки хапещия студ на ноемврийската нощ престъпникът носеше само тънка памучна синя риза, дънки и маратонки. Мокра от дъжда и потта, ризата му бе прилепнала по тялото му, очертавайки мускулестите му гърди и рамене.

— И как точно смяташ да ме смъкнеш долу, а, ченге тъпо? — попита ехидно той. — Да не би да си мислиш, че ще ти позволя да ме оковеш, а после ще си лежа спокойно тук, докато ти припкаш за подкрепления? Абсурд, свинска мутро!

— Чуй ме внимателно! Ще те гръмна, без да се замисля.

— Така ли? Аз пък ще ти кажа, че ще ти отнема скапания пистолет по-бързо, отколкото си мислиш. После ще ти откъсна главата и ще ти я натикам в задника!

Франк попита:

— Наистина ли е необходимо да си толкова вулгарен?

Озъбвайки се още по-широко, Скаг се хвърли към него.

Франк го простреля почти от упор в гърдите.

Изстрелът прокънтя из обширното помещение, а Скаг бе отхвърлен мигновено назад. Той прелетя над ръба на контейнера и се понесе към тъмния проход долу. През това време не спираше да крещи. Писъкът му секна едва когато се удари в бетонния под.

Неочакваното падане на Скаг разклати контейнерите и за момент високата кула се наклони заплашително, проскърцвайки и стържейки.

Франк залегна.

Докато чакаше големите кутии да се стабилизират, той си помисли колко писане го чака след изстрела и колко формуляри трябваше да се попълват, за да бъдат успокоени кървящите сърца, които бяха убедени, че всяка жертва на полицейски куршум е невинна като майка Тереза. Прииска му се Скаг да не го беше предизвиквал толкова бързо. Предпочиташе убиецът да се бе оказал по-хитър, да го беше въвлякъл в по-интересна игра на котка и мишка преди финалната сцена. Така поне гонитбата щеше да му осигури достатъчно забавления, които да компенсират планините от хартия, които трябваше да изпише.

Контейнерите бързо се успокоиха и Франк се изправи на крака. Той отиде до ръба на стената, до мястото, откъдето беше полетял Скаг. Погледна надолу към прохода. Циментовият под беше обагрен в сребристо от сиянието на мъждукащата лампа.

Скаг обаче не беше там.

Навън проблесна светкавица. Сянката на Франк подскочи, сви се, подскочи и пак се сви, сякаш принадлежеше на Алиса в някое от нейните преобразявания отвъд огледалната повърхност.

Гръмотевица разтърси нощното небе и още по-силен порой заля ламаринения покрив.

Франк поклати глава, отново погледна към прохода долу и примигна невярващо.

От Скаг продължаваше да няма и следа.

3

След като се спусна от планината от контейнери, Франк Шоу огледа внимателно пустия проход. Той изучаваше напрегнато сенките, после се доближи до червените петна, където Карл Скаг се бе размазал на земята. Най-малко един литър кръв се бе пролял, като част от нея още не се беше просмукала в шупливия цимент и искреше на малки червени локвички.

Никой не можеше да бъде прострелян от упор с 38-и калибър в гърдите, след което просто да се изправи и да си тръгне.

Обаче май точно това бе направил Скаг.

Кървава дيريا показваше откъде е минал. Стиснал здраво револвера, Франк тръгна по следите на убиеца, стигна до място, където се пресичаха няколко коридора, и пое по този наляво. Движеше се крадешком, стараейки се да не издава нито звук, като периодично преминаваше през осветени и тъмни участъци. Така измина четирийсет-петдесет метра и стигна до място, където петната от кръв просто изчезваха по средата на коридора.

Франк огледа контейнерите от двете страни на прохода, но Скаг не се криеше и тук. Между четвъртитите им силуети нямаше никакви подходящи заслони или удобни ниши, които да му послужат за скривалище.

Макар и ранен изключително тежко, и да бързаше да се измъкне от преследвача си, Скаг очевидно бе успял внимателно да превърже раните си и да спре кръвотечението. Но с какво? Дали беше разкъсал ризата си и си беше направил турникети?

По дяволите, та Скаг имаше смъртоносна рана в гърдите. Франк бе видял ужасния сблъсък на куршума с плътта, бе забелязал как Скаг бива отхвърлен назад, бе зърнал кръвта. Гръдната кост на психопата беше раздробена, парченца от нея се бяха забили във вътрешните му органи. Артерии и вени бяха прерязани. Куршумът вероятно бе минал и през сърцето му. Никакви турникети и превръзки не биха могли да

спрат кръвоизлива или да накарат разкъсаните кардиални мускули да възобновят ритмичните си контракции.

Франк се вслуша в нощта.

Дъжд, вятър, гръмотевици. Останалото — тишина.

„Мъртвите не кървят“ — помисли си детективът.

Може би, затова кървавата дияра прекъсваше на това място — защото Скаг е умрял, след като е стигнал дотук. Обаче, ако беше умрял, смъртта очевидно не бе успяла да го спре. Той беше продължил напред.

„И какво преследвам сега? Един мъртвец, който отказва да умре?“

Повечето ченгета само биха се изсмели на тази мисъл, но не и Франк. Това, че беше жилав, закоравял, упорит и несломим, не означаваше, че е закостенял. Той изпитваше респект към тайнствената сложност на вселената.

Ходещ мъртвец? Едва ли. Но ако случаят беше точно такъв, тогава ситуацията ставаше страшно интересна. Запленяваща. Изведнъж Франк се почувства така погълнат от работата си, както не се бе чувствал от седмици насам.

Складът беше огромен, но не и безкраен. Обаче, докато Франк инспектираше потъналите в лепкав мрак места, смразяващият интериор му изглеждаше по-голям от пространството между четирите стени на сградата, сякаш части от зданието се простираха в други измерения или то менеше по магически начин размерите си, за да подкрепи впечатлението му за огромните му размери.

Полицаят продължаваше да търси Скаг навсякъде из халето — из тъмните коридори покрай дървените контейнери, из тесните проходи между металните лавици, отрупани с всевъзможни кашони и кутии. Той повдигаше капаците на контейнерите и надзърташе в кашоните, но все още никой от тях не бе послужил за ковчег на ходещия мъртвец. Скаг като че ли се беше продънил вдън земя.

На два пъти Франк преустановяваше търсенето, докато премине болката в гърдите му. Заинтригуван от мистерията около изчезването на психопата, той съвсем бе забравил, че беше ударен с железен прът. Изключителната му способност да се справя с болката допринасяше за имиджа му на як мъжага — веднъж един негов приятел от управлението бе казал, че прагът на болката при Закоравелия Шоу е някъде между тази на носорог и дървен кол. Имаше времена, когато изпитването на болка бе нещо привлекателно за него. Болката изостряше сетивата му и го държеше нащрек. Тя го смиряваше и му напомняше, че животът е безценен. Франк не беше мазохист, но не забравяше, че болката е жизнена и неугасима част от съществуването.

Вече бяха минали петнайсет минути, откакто детективът бе стрелял по Скаг, а още не бе открил убиеца. Въпреки всичко продължаваше да е убеден, че психопатът се намира някъде в сградата, жив или мъртъв, и не е избягал в дъждовната нощ. Убедеността му се основаваше на нещо повече от някакво си предчувствие — Франк притежаваше невероятна интуиция, която отличаваше доброто от страхотното ченге.

Само миг по-късно, когато интуицията на детектива доказва правотата си, той проверяваше един от ъглите на сградата, където бяха наредени двайсетина електрокара. Те приличаха на гигантски насекоми в полумрака — чудовищни богомолки, чиито деформирани силуети се открояваха сред останалите машинарии.

Франк се движеше безшумно между удължените им сенки, когато Карл Скаг ненадейно проговори зад гърба му:

— Мене ли търсиш?

Полицаят се обърна светкавично, насочвайки пистолета си. Убиецът се намираше на около четири метра от него.

— Виждаш ли ме? — попита той.

Гръдният му кош беше недокоснат — никаква деформация не се забелязваше.

— Виждаш ли ме?

Падането му от триетажната височина изобщо не му се беше отразило. Нямаше счупени кости или премазана плът. Синята му памучна риза бе пропита с кръв, но източникът на тези петна бе незабележим.

— Виждаш ли ме?

— Виждам те — продума Франк.

Скаг се ухили.

— Знаеш ли какво виждаш?

— Една торба с лайна.

— Може ли нищожното ти съзнание изобщо да проумее истинската ми природа?

— Разбира се. Ти си една кучешка фъшкия.

— Не можеш да ме обидиш — каза Скаг.

— Е, поне мога да се опитам.

— Незначителното ти мнение изобщо не ме засяга.

— Боже, само да не взема да те отегча!

— Започваш да ставаш досаден.

— Ти пък си ненормален.

Усмивката на Скаг бе лишена от всякакво очарование и отново напомни на Франк за озъбената паст на крокодил.

— Аз стоя толкова високо над теб и всички от твоя вид, че си неспособен да ме съдиш.

— О, простете ми необмислената дързост тогава, велики господарю!

Усмивката на Скаг се изкриви в зловеща гримаса, а очите му се разшириха. Те не приличаха вече на обикновени кафяви очи. От техните мрачни дълбини надничаше гладно, страховито влечуго, чийто вперен поглед накара Франк да се почувства като полска мишка, взираща се в хипнотизиращите очи на змия.

Скаг направи една крачка напред.

Франк отстъпи назад.

— От твоя вид има само една полза — интересна плячка сте.

— О, много ми е драго да чуя, че сме интересни — отвърна му детективът.

Скаг направи още една крачка напред, при която една от сенките на богомолките пробяга през лицето му. Детективът отстъпи назад.

— Твоят вид е роден, за да умре.

Понеже винаги се бе интересувал от действията на ненормалното престъпно съзнание, точно както хирургът се интересува от естеството на раковите образувания, които изрязва от телата на пациентите си, полицаят попита:

— Моят вид ли? Какво имаш предвид под моя вид?

— Човечеството.

— Аха.

— Човечеството — повтори Скаг, произнасяйки думата така, сякаш беше най-гнусната обида.

— Значи ти не си човек, а? Така ли е?

— Така е — съгласи се убиецът.

— Какво си тогава?

Безумният кикот на психопата бе студен като вледеняващ арктически вятър.

Франк потрепери. Сякаш парченца лед изведнъж се понесоха из кръвоносните му съдове.

— Добре, достатъчно! — отсече той. — На колене, а после по очи на земята!

— Толкова бавно загряваш — процеди Скаг.

— Сега ти ставаш досаден. Лягай долу с разперени ръце и крака, ти, кучи сине!

Скаг протегна дясната си ръка към детектива и Франк си помисли, че убиецът е сменил тактиката си и възнамерява да започне да моли за милост.

След това обаче ръката започна да се променя. Дланта се удължи и стана по-широка, а пръстите увеличиха дължината си с пет сантиметра. Кокалчетата станаха по-дебели и възлести. Крайникът потъмня, докато не започна да изглежда странно нездрав — по повърхността му избиха петна и ръката се обагри в черно, кафяво и жълтеникаво. Твърди косми изникнаха от кожата, а ноктите се превърнаха в демонично закривени остриета.

— Толкова си корав, нали — истинска имитация на Клинт Ийстуд. Сега обаче те е страх, нали, жалко човекче такова? Най-накрая те е страх, нали?

Само ръката се бе променила. По лицето и тялото на Скаг не се забелязваха никакви белези на трансформация, Очевидно имаше пълен контрол над метаморфозата.

— Върколак! — възкликна Франк учудено.

Безумният кикот на убиеца прогърмя в обширното помещение. Скаг съгна демонстративно пръстите на новата си ръка, след което ги сви в юмрук.

— Не. Никакъв върколак — изсъска той. — Нещо далеч по-приспособимо. Нещо безкрайно необикновено и къде-къде по-интересно. Страх ли те е сега? Напълни ли гащите, страхопъзльо смотан?

Ръката на убиеца започна да се променя отново. Грубите косми се скриха обратно в кожата, откъдето бяха изникнали. Петнистата плът стана още по-тъмна, като цветовете започнаха да преливат в гамата на зелено-черното. Появиха се люспи. Пръстите на ръцете се удебелиха и върху тях се появиха смукателни възглавнички. Между пръстите прорасна тънка ципа. Ноктите също промениха формата си, но нито остротата им, нито дължината загуби от това.

Скаг беше прикрил лице с чудовищната си лапа и сега се взираше във Франк през ципестите си пръсти. После свали внезапно ръката си и се озъби. Устата му също се бе променила. Устните му бяха станали тънки, черни и наподобяваха шагрен. Когато се отдръпнаха настрани, разкриха множество заострени зъби, сред които се открояваха двата кучешки — значително по-дълги и извити от

останалите. Тънък, лъскав и раздвоен на върха език се стрелна между тях, облизвайки почернелите устни.

Убиецът се изсмя при вида на учудването и ужаса на Франк. Устата му отново заприлича на човешка, но само за момент.

Метаморфозите с ръката обаче продължаваха. Люспите бяха преобразени в корава, гладка, пурпурночерна хитинообразна субстанция, а пръстите, досущ като восък, подложен на силен огън, се разтопиха, докато китката на Скаг не заприлича на назъбен, остър като бръснач крайник на богомолка.

— Виждаш ли? Нямам никаква нужда от нож или каквото и да било острие, когато искам да бъда Нощния касапин — изсъска съществото. — В ръцете ми е скрито безкрайно разнообразие от какви ли не остриета.

Франк продължаваше да държи револвера си насочен към неприятеля, макар и да беше сигурен, че и магнум 357-и калибър с патрони с тefлонови връхчета не би му осигурил никаква защита.

Навън небесата бяха разцепени от брадвата на нова светкавица. Проблясъкът на електрическото острие нахлу в помещението през тесните прозорци, разположени високо горе над бетонния под. Истински вихър от изкривени сенки връхлетя върху Скаг и Франк.

Когато тътенът от гръмотевицата заглъхна, детективът попита:

— Какво, по дяволите, си ти?

Скаг не отговори веднага. Той бе вперил поглед в полицаия от доста дълго време и изглеждаше озадачен. Когато най-сетне проговори, в гласа му имаше любопитство и гняв:

— Твоят вид е мекушав. Твоят вид няма смелост, няма кураж. Когато се изправи срещу неизвестното, твоят вид реагира така, както реагира овца, подушила вълк. Презирам хилавата ви природа. Най-силните мъже се пречупват, след като им разкрия истинската си същност. Те пицят като малки деца, побягват панически или не помръдват, сковани от ужас, загубили ума и дума от страх. Но не и ти. Какво те прави по-различен? Защо си толкова безстрашен? Дали си просто тъп? Не разбираш ли, че вече си мъртъв, човече? Толкова ли си глупав да си мислиш, че ще се измъкнеш оттук жив и здрав? Погледни се — ръката ти с пистолета изобщо не помръдва.

— Имал съм доста по-страшни преживявания от това — невъзмутимо отговори Франк. — Минал съм през две данъчни

ревизии.

Скаг не се засмя. Той определено очакваше съвсем друга реакция от набелязаната жертва. Убийството не му беше достатъчно; явно се нуждаеше и от тоталното унижаване и издевателстване над плячката.

„Е, копеле, изобщо няма да получиш онова, което искаш от мен“ — помисли си Франк.

— Какво, по дяволите, си ти? — повтори той.

Потраквайки с последните два сегмента на страховития си крайник, бавно пристъпвайки напред, Карл Скаг каза:

— Може би съм изчадие на Ада. Това задоволява ли те като обяснение? Ммммммм?

— Стой на мястото си! — предупреди го детективът.

Чудовището направи още една крачка.

— А може би съм демон, надигнал се от някоя сярна яма? Усецаш ли определен студ в душата си, чувстваш ли присъствието на нещо сатанинско?

Полицаят се блъсна заднешком в един от електрокарите, бързо пристъпи встрани от препятствието и продължи да отстъпва.

Продължавайки да напредва към него, Скаг рече:

— Или навярно съм пришълец от друг свят, създание, чуждо на всичко тук, заченато под неznайна луна, родено под неведомо слънце?

Докато говореше, дясното му око започна да потъва в черепа му, смали се и изчезна. Очната кухня се затвори, както езерната повърхност се събира след цопването на камъче във водата. На мястото, където преди имаше око, сега се виждаше само гладка кожа.

— Извънземен? В състояние ли си да проумееш поне това? — продължаваше Скаг. — Имаш ли достатъчно ум да приемеш, че дойдох във вашия свят, прекосявайки неизбродимото море на космоса, понесен от галактическите течения?

За Франк вече не представляваше никаква загадка как убиецът е минал през стоманената врата на сградата. Та той с лекота би могъл да преобрази ръцете си в огромни чукове или железни лостове, с които да изкърти вратата. Без съмнение е проникнал и в таблото на алармената инсталация, трансформирайки крайниците си в дълги и тънки приспособления, с помощта на които е деактивирал системата за сигурност.

Лявата страна на лицето на Скаг се набръчка и тем зейна дупка. Изчезналото дясно око се появи в нововъзникналия отвор, точно под лявото. Само след две примигвания двете очи претърпяха метаморфоза — те вече не бяха човешки, а инсектоидни, изпъкнали и многофасетъчни.

В гърлото на Скаг сякаш също бяха започнали да настъпват промени, защото гласът му стана по-нисък и дрезгав.

— Демон, пришълец..., а може би съм резултат от някакъв генетичен експеримент, който ужасно се е объркал. Ммммм? Какво мислиш?

Отново този кикот. Франк не можеше да понася този смях.

— Е, какво мислиш? — настойчиво питаше убиецът, докато се приближаваше към него.

Без да спира да отстъпва, детективът каза:

— Вероятно не си нито едно от тези неща. Както сам каза... ти си далеч по-необикновен и интересен от тях.

Сега и двете длани на Скаг се бяха превърнали в сегментирани инсектоидни клещи. Метаморфозата, обхванала китките му, се разпростря нагоре по мускулестите му ръце, като човешката плът отстъпваше пред променящата я ракообразна форма. Шевовите на синята му риза се разпраха, после раменете му бяха погълнати от трансформацията, обхванала торса му. Хитиновите сраствания промениха размерите и формата на гръдния му кош и копчетата на ризата му се разхвърчаха.

Макар и да знаеше, че само си хаби амунициите, Франк изстреля три куршума в неприятеля си, натискайки спусъка с най-голямата бързина, на която бе способен. Първият от тях уцели Скаг в корема, вторият — в гърдите, а третият — в гърлото. Плътта се разкъса, рухна кръв. Променящото формата си същество се олюля назад, но успя да се задържи на крака.

Франк ясно бе видял дупките от куршумите и знаеше, че всеки човек би умрял на момента от тези рани. А Скаг само се олюля. След като възстанови равновесието си, плътта му започна да нараства и след половин минута от раните не бе останала и следа.

С мляскащ звук черепът на Скаг започна да се издува, ставайки двойно по-голям от предишните си размери. Тази промяна обаче нямаше нищо общо с куршумите, които бе поел убиецът. Лицето му

сякаш избухна навътре, но почти веднага нова маса плът изпъкна на мястото му и взе да оформя причудливи инсектоидни черти.

Франк нямаше намерение да разглежда внимателно гротескните подробности от поредното превъплъщение на Скаг. Той изстреля още два патрона в смущаващо пластичното лице, след което побягна, прехвърли се през един електрокар, заобиколи друг, затича се по коридора покрай металните лавици, опитвайки се да не обръща внимание на болката, която се обаждаше по време на задъхания му бяг през обширното пространство на склада.

В началото на този ден, когато уличното движение бе изключително натоварено, сутринта бе навъсена и дъждовна и от палмите се стичаше вода, Франк си бе помислил, че духът на този ден ще бъде мрачен и скучен също като времето — отегчителен, лишен от всякакви интересни събития, може би дори потискащ. Вместо това денят се бе оказал вълнуващ, интересен, дори въодушевяващ. Човек никога не знае какво му готви съдбата в следващия миг — именно това правеше живота забавен и заслужаващ да бъде изживян.

Приятелите на Франк обичаха да казват, че въпреки закоравелия си нрав той има ненаситен апетит за живот и забавления. Това обаче беше само част от онова, което казваха за него.

Някъде далеч отзад Скаг нададе нечовешки рев. В каквато и форма да се намираше сега, той идваше след Франк — и се движеше невероятно бързо.

Франк се катереше припряно въпреки болката в ребрата си. Стигна до върха на друга планина от контейнери, висока колкото триетажна сграда. Този път те съдържаха машинни елементи, зъбчати колела, инструменти и сачмени лагери.

Шест други контейнера бяха разпилени на върха на тази дървена палисада. Франк избута един от тях до ръба. Според надписа на една от страните му би трябвало да е пълен с двайсет и четири портативни компактдискови устройства — точно като онези, с които младежите обичат да тормозят невинните минувачи по улиците, усилвайки до краен предел звука на любимата си неслушаема музика. Полицаят нямаше никаква представа какво правят подобни неща сред купчините инструменти, лагери и зъбчати колела, но контейнерът тежеше само около стотина килограма, ето защо той бе способен да го бута.

В тъмния проход долу се чу остър, пронизителен писък, изпълнен с гняв и предизвикателство.

Франк се надвеси покрай контейнера, който бе изтласкал до самия ръб, погледна надолу и видя, че сега Карл Скаг бе придобил отвратителна инсектоидна форма, която не приличаше нито на сто и двайсет килограмова хлебарка, нито на огромна богомолка, но изглеждаше като чудовищен хибрид между двете.

Изведнъж покритата с хитин глава на създанието се завъртя нагоре. Антените му потрепнаха. Многофасетъчните, сияещи в кехлибарено очи се взряха във Франк.

Той тласна кутията, запращайки я в празното пространство. Загубил равновесие, едва не се подхлъзна и за малко да полети заедно с нея. Полицаят се изви назад и се оттласна от ръба.

Контейнерът с портативните компактдискови устройства се удари в земята с оглушителен трясък. Двайсет и четирима арогантни пънкари с лош музикален вкус, но пък със силно желание за висококачествен звук, щяха да останат разочаровани тази Коледа.

Детективът пропълзя бързо до ръба и зърна как гърчещото се туловище на Скаг се отърсва от отломките на контейнера, който се беше стоварил отгоре му. Изправяйки се на крака, Франк започна да се клати напред-назад, опитвайки се да разлюлее тежкия контейнер под себе си. Скоро половината стена вече се клатеше, а планината от инструменти, лагери и зъбчати колела вече се олюляваше заплашително. Той се напрегна до краен предел, полагайки сетни усилия в този танц на разрушението, после скочи от тресящата се палисада точно в мига, преди тя да рухне. Полицаят успя да се приземи върху близко стоящ контейнер, който също се олюляваше, но бе по-стабилен. При скока си падна на ръце и колене; няколко трески се забиха дълбоко в дланите му, но в същото време той чу как половин дузина тежки контейнери се разбиват в коридора под него, така че викът му бе повече израз на радост, отколкото на болка.

Бързо пропълзя внимателно към ръба. Заради купчината отломки от Скаг не можеше да се види нищо. Обаче променящият формата си престъпник не беше мъртъв — нечовешките му яростни писъци свидетелстваха, че е оцелял. Планината от отломки се раздвижи, докато убиецът си запробива път през нея, размахвайки страховитите си крайници.

Доволен, че поне е спечелил малко време, Франк се изправи, затича се по импровизираната площадка, стигна до края ѝ и започна да се спуска. Бързаше към друга част на обширното помещение.

Поел по произволно избран маршрут, детективът премина покрай полуразбитата врата, през която двамата със Скаг бяха влезли в сградата. Убиецът я беше затворил и бе натрупал няколко очевидно тежки контейнера пред нея, за да попречи на Франк да се измъкне лесно и безшумно. Полицаят не се съмняваше, че сменящото формата си създание бе повредило механизма на електрическите врати на гаражите от предната част на сградата, както и че бе взело мерки, за да блокира и другите изходи.

„Нямаше защо“ — помисли си детективът. Той нямаше никакво намерение да си плюе на петите. Като полицейски служител Франк бе длъжен да се разправи с Карл Скаг, понеже той представляваше изключителна заплаха за спокойствието и сигурността на обществото. Детективът вярваше силно в дълга и отговорността. Освен това беше и бивш морски пехотинец. И макар че никога не си го беше признавал,

харесваше му, че го наричат Закоравелия. Изпитваше удоволствие при мисълта за репутацията, която вървеше заедно с прякора му, и за нищо на света не би си позволил да се провали.

Освен това, въпреки че бе започнал да се уморява от играта, продължаваше да се забавлява.

Железни стъпала покрай южната стена водеха към високо разположен балкон с решетъчен метален под. До балкона се намираха четирите канцеларии, където се помещаваха кабинетите на управителя, секретарите и чиновниците.

Големи, плъзгащи се стъклени врати свързваха всеки кабинет с балкона и през тях Франк можеше да различи тъмните силуети на бюрата, столовете и оборудването. Всяко помещение имаше външни прозорци, които пропускаха уличното осветление, както и блясъците на светкавиците.

Тук шумът на дъжда се чуваше по-силно, защото гофрираният покрив на зданието беше само на три метра отгоре. Гръмотевиците отекваха в гофрираната ламарина.

Застанал по средата на балкона, Франк се бе подпрял на железния парапет и съсредоточено се взираше в огромното пространство под себе си. Можеше да види някои от проходите, обаче в никакъв случай цялото помещение или дори по-голямата му част. От мястото си можеше да забележи силуетите на електрокарите, покрай които бе срещнал Скаг и където за пръв път бе открил невероятните му способности да се възстановява и дарбата му да променя формата си. Можеше да види и срутената стена от контейнери, където бе погребал съществото под планина от машинни инструменти, зъбчати колела и компактдискови устройства.

Не се забелязваше и следа от движение.

Полицаят извади револвера си и го презареди. Дори и да изстреляше всичките шест патрона от пълнителя от упор в гърдите на Скаг, щеше да успее само да го забави за минута или по-малко, докато копелето се възстановеше. Минута. Достатъчно време да презареди. Детективът се бе запасил с амуниции. Пистолетът бе напълно безполезен, обаче Франк възнамеряваше да играе колкото се може по-дълго, а револверът определено беше част от играта.

Повече не биваше да мисли за болката в ребрата. Краят на шоуто приближаваше и детективът не можеше да си позволи този лукс.

Трябваше да се покаже достоен за репутацията си и да стане Закоравелия Шоу, както и да елиминира всичко, което би могло да отвлече вниманието му от Скаг.

Той отново огледа помещението.

Нищо не помръдваше, но сенките в просторното хале сякаш потрепераха от насъбраната в тях енергия като че ли бяха живи и макар че сега стояха неподвижно, бяха готови да скочат отгоре му в мига, в който им обърне гръб.

Светкавиците хвърляха нервни, смущаващи отражения в помещението зад Франк, а ярко отражение на отражението проблясваше през плъзгащите се врати на балкона. Полицаят си даваше сметка, че електрическите проблясъци разкриват местоположението му, обаче въпреки това не се отдалечи от парапета. Все пак складът беше тяхната Самара, а часът на срещата им приближаваше.

„Обаче — мислеше си Франк — Скаг определено ще бъде доста изненадан, когато разбере, че ролята на Смъртта в тази Самара принадлежи не на него, а на мен.“ Още една светкавица проблесна, като този път сиянието ѝ озари не само стаите зад Франк, но и цялото помещение. Призрачни вихрушки светлина се понесоха по металния таван, осветявайки повърхността му, която до този момент беше потънала в мрак. Благодарение на тези светлинни експлозии полицаят успя да види Скаг. Насекомоподобното му тяло се бе впило в най-високата точка на тавана, закрепило се с краката нагоре, досущ като огромен паяк, неподлежащ на законите на гравитацията. Макар че детективът бе успял да го зърне само за секунда, беше почти сигурен, че сега тялото на убиеца наподобява повече на гущер, отколкото на паяк.

Стискайки здраво своя револвер с двете си ръце, Франк изчака следващата проява на бурята. По време на затишието между две светкавици той бе успял да прецени разстоянието, което изминава неговият враг, и сега бавно проследяваше невидимия си неприятел. Когато тесните прозорци отново се изпълниха със светлина и призрачното сияние озари тавана, оръжието му бе насочено директно към променящото формата си създание. Той стреля три пъти и бе сигурен, че поне два от куршумите са попаднали в целта.

Разтърсен от изстрелите, Скаг изкрещя и полетя надолу. Падането му обаче ни най-малко не напомняше падането на камък например. Той не спря да извършва метаморфози дори и докато се носеше към пода. Изостави образа си на паякогущер и възобнови човешкото си тяло, като на гърба му изведнъж изникнаха огромни черни криле като на прилеп. Чу се изплющяване, когато той ги размаха. Понесе се из въздуха, прелетя над парапета и кацна на балкона само на шест метра от Франк. Дрехите му — дори и обувките му — се бяха разпорили по шевове от многобройните метаморфози и сега той беше гол.

Ципестите криле се преобразиха в ръце, едната от които посочи към Франк, докато Скаг казваше:

— Не можеш да ми избягаш.

— Знам, бе, знам — отвърна детективът. — Ти си като досадник на коктейлно парти — истинска лепка.

Пръстите на убиеца изведнъж се удължиха до двацет и пет сантиметра, трансформирайки се в същото време от плът в здрава кост. Върховете им се превърнаха в подобни на ножове остриета. В основата на всеки пръст имаше назъбен шип като шпора, идеален за изкормване и разкъсване.

Франк изстреля последните три куршума от барабана си.

Улученият Карл Скаг залитна назад и падна на металния под.

Полицаят презареди. Преди да е свършил, убиецът вече се надигаше.

С отвратителен кикот Карл Скаг се приближаваше към детектива. И двете му ръце се бяха превърнали в дълги, костеливи, назъбени нокти. Само за да изпита удоволствие от ужаса на жертвата си, той демонстрира поразяващия контрол, който имаше над формите и функциите на плътта си. Пет очи се отвориха на различни места по гърдите му и всичките се взряха немигащо във Франк. Ужасна уста, осеяна с остри зъби, зейна на мястото на корема му и противна жълтеникава течност се процеди от връхчетата на горните зъби.

Детективът даде още четири изстрела, които повалиха Скаг на земята, после стреля още два пъти, докато лежеше на металния под.

Франк тъкмо презареждаше оръжието си, когато убиецът се изправи и пак тръгна към него.

— Готов ли си? Готов ли си да умреш, страхопъзльо смотан?

— Не съвсем. Имам да платя още една вноска за колата си, защото най-накрая искам да разбера какво е да притежаваш една от тези проклетни играчки.

— Накрая ще кървиш като всички останали.

— Наистина ли?

— Ще пициш като всички останали.

— Ако винаги е едно и също, понякога не ти ли омръзва? Не би ли искал да кървя и да пиця по-различно от другите, да има някакво разнообразие?

Скаг се хвърли напред.

Франк изпразни целия пълнител в него.

Убиецът се строполи на земята, изправи се и започна да се кикоти.

Полицаят захвърли празния револвер.

Очите и устата изчезнаха от гърдите и корема на променящото формата си създание. На тяхно място се появиха четири малки, сегментирани, ракоподобни ръце, чиито пръсти завършваха с клещи.

Докато отстъпваше по металния балкон и минаваше покрай стъклени врати на канцелариите, чиито повърхности проблясваха от отраженията на светкавиците, Франк каза:

— Знаеш ли какъв ти е проблемът, Скаг? Ти си твърде претрупан. Щеше да бъдеш доста по-страшен, ако беше по-изтънчен. Всички тези превъплъщения, това безумно захвърляне на една форма след друга — то е прекалено затормозяващо. Съзнанието се затруднява да го възприеме, човек го заболява главата от безбройните ти метаморфози... В крайна сметка се получава нещо внушително, но не и ужасяващо Разбираш ли какво имам предвид?

Дори и да беше разбрал, Скаг или не беше съгласен със забележката на детектива, или изобщо не му пукаше за нея, понеже продължи да се променя. Извити костеливи шипове изникнаха от гърдите му и той каза:

— Ще се приближа до теб и ще те прикова на тези остриета, а после ще изсмуча очите от черепа ти.

За да изпълни втората част от закана си, той започна да изменя формата на лицето си, създавайки издадено напред цилиндрично отвърстие на мястото на устата си. Наподобяваше огромно смукало.

Тънки остри зъби се подаваха от ръбовете му и то издаваше противен, мляскащ, всмукващ звук.

— Точно това имах предвид под претрупан — продължи Франк, докато отстъпваше към парапета в края на балкона.

Скаг се намираше само на три метра от него.

Изпълнен със съжаление, че играта е към своя край, Франк освободи тялото си от човешката обвивка, която бе възприел. Костите му се разтвориха. Нокти, коса, вътрешни органи, тлъстина, мускули и всички други форми на плът се превърнаха в едно цяло. Тялото му стана напълно безформено. Тъмната, желеподобна, пулсираща маса се изля от костюма му през краищата на крачолите му.

С шумолене дрехите му се свлякоха в мека купчина на металния под на балкона.

Франк възстанови човешката си форма и застана съвършено гол до празния си костюм, обръщайки се към своя противник:

— Ето това е начинът да преобразиш себе си, без да повредиш дрехите си по време на процеса. Като имам предвид твоята необмислена прибързаност, ми е чудно как изобщо са ги останали някакви дрехи.

Шокиран, Скаг изостави чудовищния си вид и се завърна отново към човешкото си тяло.

— Та ти си същият като мен!

— Не — отрече Франк. — От твоя вид да, но не и същият като теб. Аз живея в мир с обикновените хора, както повечето от нас са живели с хората от хиляди години. От друга страна, ти си отблъскващ дегенерат, луднал по своята мощ, воден от безумната нужда да властва над някого.

— Живееш в мир с тях? — попита Скаг презрително. — Но те са родени да умрат, докато ние сме безсмъртни. Те са слаби, а ние сме могъщи. Тяхното съществуване няма друг смисъл, освен да ни доставя удоволствие по един или друг начин, или да ни възбужда с предсмъртната им агония.

— Точно обратното — каза Франк. — Те са ценни именно защото животът им е едно непрекъснато напомняне, че съществуването, лишено от самоконтрол, представлява хаос. Прекарал съм почти целия си живот заключен в човешко тяло и с редки изключения понякога се принуждавам да изпитвам човешка болка, да

се запознавам както с тревогите, така и с радостта от човешкото съществуване.

— Ти си този, който се е побъркал.

Франк поклати глава.

— Чрез полицейската си работа аз служа на човечеството, следователно съществуването ми не е лишено от смисъл. Те имат отчаяна нужда от нас, за да им помагаме, не го ли разбираш?

— Имат нужда от нас?

Докато нова гръмотевица, по-силна от всички до този момент, раздираше небето, Франк трескаво търсеше думи, с които да провокира разбиране дори у болното съзнание на Скаг.

— Човешкият живот е неизразимо тъжен. Помисли над това — телата им са крехки, животът им е кратък, досущ като съскащия залез на къса свещ на фона на възрастта на Земята, най-дълбоките им връзки — били те в семейството, били с приятели — имат преходен характер, ярки пламъци на любов и доброта, които изобщо не могат да озарят голямата, безкрайна, тъмна и лееща се река на времето. Но въпреки това те рядко отстъпват пред жестокостта на битието, рядко губят вяра в себе си. Мечтите им не винаги се сбъдват, но въпреки това те не се предават, борейки се с мрака. Непокоелимата им воля за борба на фона на тяхната тленност е пример за храброст, самата същност на благородството.

Скаг го изглежда мълчаливо за един доста дълъг миг, после избухна в маниакален смях.

— Та те са си плячка, глупако! Играчки, с които да си играем. Нищо повече. Какви са тези глупости, че в техния живот имало цел, борба, самообладание? Не трябва да се боим от хаоса, нито да го омаловажаваме. Хаосът трябва да бъде прегърнат. Хаосът, прелестният хаос е основното състояние на вселената, където титаничните сили на звездите и галактиките се сблъскват без никаква цел или значение.

— Хаосът не може да съжителства с любовта — рече Франк. — Любовта е силата, която носи стабилност и хармония.

— Тогава за какво ни е скапаната любов? — попита Скаг, произнасяйки последната дума от това изречение с неприкрита омраза.

Франк въздъхна.

— Е, ами аз се отнасям с признателност и уважение към необходимостта от любов. Бях просветлен от контакта си с човешките

същества.

— Просветлен? „Покварен“ е по-точната дума.

Кимайки, Франк му отвърна:

— Естествено, че ще реагираш по този начин. Тъжното е, че именно заради любовта — в защитата на любовта — аз ще трябва да те убия.

Скаг изглеждаше мрачно развеселен.

— Да ме убиеш? Що за шега е това? Ти можеш да ме убиеш дотолкова, доколкото мога да те убия аз. И двамата сме безсмъртни, ти и аз.

— Ти си млад — рече Франк. — Дори по човешките стандарти си младеж, а по нашите си направо пеленаче. Бих казал, че съм най-малко с триста години по-стар от теб.

— Е, и?

— Ами има умения, които придобиваме единствено с възрастта.

— Какви умения?

— Тази вечер те видях да парадираш с генетичната си пластичност. Видях те да придобиваш множество фантастични форми. Но все още не съм те видял да постигнеш максималното в областта на клетъчния контрол.

— Кое е?

— Пълният разпад до аморфна маса, която въпреки своята безформеност си остава съгласувано, единно същество. Номерът, който ти показах, когато се измъкнах от дрехите си. Той изисква железен контрол, защото те отвежда до границата на хаоса, където трябва да запазиш своята идентичност, докато се намираш на несигурния ръб на разпадането. Все още не си усвоил тази степен на самоконтрол, защото, ако тоталната аморфност беше сред възможностите ти, със сигурност щеше да се опиташ да ме изплашиш, като ми я демонстрираш. Твоята смяна на облика обаче е толкова енергична, че е направо откачена. Ти се превъплъщаваш както ти дойде, придобивайки онази форма, която ти хрумне първо, с детинска липса на дисциплина.

— И какво от това? — Скаг изобщо не изглеждаше обезпокоен, напротив — продължаваше да е все така безкрайно сигурен в себе си и арогантен. — Твоите по-големи умения изобщо не променят факта, че аз съм безсмъртен и неуязвим. Всичките ми рани заздравяват, независимо колко тежки са били. Отровите се изхвърлят от системите

ми, без да предизвикат ефект. Нито адска температура, нито арктически студ, нито взрив, по-слаб от ядрена експлозия, нито каквато и да е киселина не могат да скъсят живота ми дори с една секунда.

— Обаче ти си живо същество с метаболична система — напомни му Франк. — И с помощта на едни или други средства — чрез белите дробове, когато сме в човешка форма, или чрез други органи, когато сме в различен облик — ти трябва да дишаш. Имаш нужда от кислород, за да поддържаш живота си.

За секунда Франк изостави човешката си обвивка, изпадайки в напълно безформено състояние, разпростирайки се като безкрайна манта от океанските дълбини, и полетя напред, обвивайки се плътно около Скаг. Плътта му се прилепи към всяка гънка и извивка, към всяка вдлъбнатина и изпъкналост на тялото на неговия противник. Той обгърна своя съперник, покривайки всеки милиметър от кожата му, запушвайки носа и ушите му, обгръщайки всяко косъмче, отрязвайки му всеки достъп до кислород.

Приклещен в тази желеподобна обвивка, Скаг използваше всички средства, с които си мислеше, че ще се освободи. От тялото му изникнаха остри нокти и рогове, както и костеливи, назъбени шипове. Но плътта на Франк не можеше да бъде разкъсана или пробита; дори когато тъканите му бяха разрязвани от наточените като бръсначни нокти, клетките му се събираха отново, съединявайки се незабавно.

Скаг оформи половин дузина усти на различни места от тялото си. Някои от тях бяха осеяни с остри като игли резци, други наподобяваха челюсти на акула с двойни редици от зъби и всички те разкъсваха яростно месото на Франк. Но аморфната плът на по-възрастното същество преливаше в отвърстията, вместо да бяга от тях — Ето ти моето тяло, опитай го — като ги запушваше и така им пречеше да захапват и преглъщат, прилепайки се около зъбите и по този начин притъпявайки ръбовете им.

Скаг се трансформира в отблъскваща инсектоидна форма.

Франк се пригоди към нея.

Скаг си създаде криле и се опита да потърси спасение в полета.

Франк отново се нагоди към него, свали го на земята и го лиши от въздух.

Навън нощта продължаваше да бъде управлявана от хаоса на бурята. В склада, където влажността и температурата на въздуха бяха контролирани, редът господстваше навсякъде, с изключение на личността на Карл Скаг. Но и хаосът на Скаг сега бе овладян и здраво обвит в непроницаемата прегръдка на Франк Шоу.

Тя не приличаше на хватката на екзекутор, а по-скоро бе като прегръдката на брат или свещеник; той нежно извеждаше Скаг от този живот, като при това си действие усещаше същото съжаление, което изпитваше при вида на обикновените хора, които страдат и умират при катастрофа или неизлечима болест. Смъртта беше нежеланият син на хаоса в една вселена, която изпитваше болезнена нужда от хармония.

През следващия час Скаг продължаваше да се гърчи, извива и бори, но енергията му все повече намаляваше. Един човек не би издържал толкова дълго без кислород, обаче Скаг не бе човек-той беше същевременно и нещо повече, и нещо по-малко от човек.

Франк бе търпелив. Стотици години на самоналожено приспособяване към човешкото съществуване го бяха научили да бъде извънредно търпелив. Той продължи да притиска плътно своя противник цял час след като и последният забележим признак на живот у Скаг угасна в организма на безумното създание. То бе като обект, потопен в бронз, или завинаги застинал в парче кехлибар.

Тогава Франк възстанови човешкия си облик. Трупът на Карл Скаг също имаше човешки вид, защото това бе финалната метаморфоза, която бе настъпила с него в последните секунди на агонията му. Мъртъв, той изглеждаше толкова крехък и трогателен, колкото всяко човешко същество. Когато се облече, Франк грижливо зави трупа на по-младия си събрат в парче импрегнирана хартия, която бе открил в един от ъглите на склада. Това бе труп, който не трябваше да попада в ръцете на патолога, защото разбулването на мистериите на неговата плът би разкрило на човечеството съществуването на тайната раса, която живееше сред тях. Детективът понесе мъртвото създание навън, през дъждовната нощ, към своя шевролет.

Франк внимателно положи тялото на Скаг в багажника и затвори капака.

Преди разсъмване, докато покритите с шубраци хълмове на Националния горски парк на Лос Анджелиес и жълто-розовото сияние на огромния град изпълваха низините южно и западно от него, Франк

изкопа дълбока дупка и положи трупа на Скаг в земята. Докато засипваше гроба, той плачеше.

От това диво гробище потегли директно към къщи — към уютното си четиристайно бунгало. Мърфи, ирландският сетер, го чакаше до вратата, сумтейки и размахвайки опашка от радост. Сюз, котката му, първо се отдръпна с типичната за котките отчужденост, но после сиамяката също се втурна към него.

Макар че нощта бе напрегната, Франк не отиде да си легне, защото той никога не се нуждаеше от сън. Вместо това свали от себе си мокрите дрехи, сложи си пижамата, намъкна отгоре домашния си халат, направи си голяма купа пуканки, отвори си една бира и седна на канапето заедно със Сюз и Мърфи, за да изгледа един стар филм на Франк Капра, който бе гледал поне двайсетина пъти преди, но никога не му омръзваше — Джими Стюарт и Дона Рийд в „Това е прекрасен живот“.

Познатите на Франк Шоу разправяха, че той има дяволски закоравял нрав, но това беше само част от онова, което се говореше за него. Всички негови приятели казваха, че под тази закоравяла същност тупти сърце, чиято нежност и топлина са несравними.

ЗДРАЧ НА РАЗСЪМВАНЕ

— Знаеш ли, че понякога си голямо магаре — каза жена ми вечерта, когато отнех Дядо Коледа от нашия син.

Бяхме в леглото, но тя не беше в настроение нито за сън, нито за любов.

Гласът ѝ бе рязък и изпълнен с омраза:

— Как можеш да причиниш такова нещо на едно дете?

— Та той е на седем години...

— Малко дете е — сопна ми се Елън грубо, макар че рядко си говорехме по този начин. През повечето време нашето брачно съжителство бе тихо и спокойно.

Лежахме безмълвни. Завесите бяха дръпнати и разкриваха френските прозорци, водещи до красива тераса на втория етаж. Лунната светлина нахлуваше в спалнята ни, осветявайки я в бледо пепеляво. Дори на фона на това бледо сияние, въпреки че се бе завила с одеялото, гневът на Елън прозираше от нейната напрегната, скована поза, с която се преструваше, че се опитва да заспи.

Най-накрая жена ми проговори:

— Пит, ти току-що използва ковашки чук, за да разбиеш крехката фантазия на едно малко момче, една безобидна фантазия, само заради твоята фикс-идея, че...

— Не беше безобидна — казах търпеливо. — И освен това нямам никакви фикс-идеи.

— Напротив, имаш — настоя Елън.

— Просто вярвам в рационалното...

— О, я млъкни!

— Не искаш ли да поговориш с мен за това?

— Не. Безсмислено е.

Въздъгнах.

— Обичам те, Елън.

Тя остана безмълвна още доста дълго време. Вятърът виеше под стрехите.

Някъде сред клоните на черешовите дървета от задния на двор се обади бухал.

Най-накрая Елън ми каза:

— И аз те обичам, но понякога ми се иска да те сритам отзад.

Бях ѝ ядосан, защото съзнавах, че не е справедлива, че позволява на чувствата да влияят на разума ѝ. Сега, много години по-късно, бих дал всичко, за да я чуя отново да казва, че иска да ме срита отзад... Веднага бих се подчинил с усмивка.

Още от люлката моят син Бени беше научен, че Господ не съществува под никое име и под никаква форма, както и че религията е спасението на слабите хора, на които не им стига смелост да се изправят срещу света такъв, какъвто е. Не позволих Бени да бъде кръстен, защото за мен тази церемония представляваше примитивен обред, посредством който детето щеше да бъде въвлечено в един култ на невежество и ирационалност.

Елън — моята съпруга и майка на Бени — бе възпитавана като методистка и все още продължаваше (според мен) да съхранява следи от вярата си. Тя казваше, че е агностичка, неспособна да отиде подалеч и да ме последва в лагера на атеизма. Обичах я изключително много, поради което ѝ прощавах нейната непоследователност. Въпреки това не можех да изпитвам нищо друго освен презрение към тези, които не можеха да приемат факта, че вселената е лишена от Бог и че човешкото съществуване не е нищо друго освен биологична случайност.

Презирах всички, които превиваха колене и се унижаваха пред въображаемия Бог на съзиданието — всички методисти, лутерани, католици, баптисти, мормони, евреи и прочие. Те носеха най-различни етикети, но в крайна сметка споделяха същата нездрава заблуда.

Най-голямото ми отвращение обаче беше от онези, които някога са били незасегнати от заразата на религията — рационални мъже и жени като мен — но впоследствие са се подхлъзнали по пътеката на разума и са пропаднали в бездните на суеверието. Те предаваха своята най-ценна придобивка — независимия си дух, самоувереността си, интелектуалната си целокупност за недозрелите, съмнителни обещания за задгробен живот с тоги и музика на арфа. Бях по-отвратен от това, че отхвърлят с лека ръка предишния си светски мироглед,

отколкото бих бил, ако научех, че някой стар приятел е развил всепоглъщаща страст към секса с кучета и се е развел с жена си заради някоя кучка от породата немска овчарка.

Хал Шийн, партньорът ми, с когото бях основал проектантското бюро „Фалън и Шийн“, също се гордееше със своя атеизъм. Той ми беше най-добрият приятел в колежа и двамата бяхме забележителен екип, когато възникнеше спор за религията. Неизбежно, ако някой хранеше вяра във висше същество или пък се осмелеше да оспори нашата гледна точка за вселената като сборище на могъщи безгрижни сили — всеки от тази пасмина съжаляваше, че ни е срещнал, защото ние събличахме всичките му претенции за зрелост и му разкривахме детето-идиот, какъвто той всъщност беше. Всъщност понякога ние даже не чакахме някой да повдигне въпроса за религията, а направо примамвахме нашите състуденти, за които знаехме, че са вярващи.

По-късно, след като взехме дипломи по архитектура, всеки от нас искаше да работи единствено с другия, поради което създадохме компанията. Мечтаехме си да създаваме здрави, но елегантни, функционални, но красиви сгради, които да очароват и да изненадват, да печелят възхищението не само на колегите ни професионалисти, но и на целия свят. Така с интелект, талант и непоколебима упоритост започнахме да преследваме своите цели още докато бяхме твърде млади мъже. „Фалън и Шийн“, фирмата на вундеркиндите (така ни наричаха), се превърна в център на революцията в областта на проектирането и дизайна и въодушевяваше както студентите от университетите, така и дългогодишните професионалисти.

Най-важният аспект на нашия огромен успех беше, че атеизмът лежеше в основата му, защото ние съвсем съзнателно бяхме решили да създаваме нова архитектура, която по никакъв начин да не е вдъхновена от религията. Повечето лаици изобщо не си дават сметка, че фактически всички сгради покрай тях, включително и тези, които са дело на хора от модерните училища по дизайн, съчетават архитектурни детайли, разработени да засилват ролята на Господ и мястото на религията в живота. Сводестите тавани например, които са използвани за пръв път в църквите и катедралите, първоначално са въведени, за да насочват погледа нагоре и индиректно да предизвикват размисли за Рая и небесните награди. Всевъзможните сводове и куполи не са просто арки, те са замислени като агенти на религията, безмълвна реклама на

Господ и Неговата висша сила. От самото начало двамата с Хал бяхме убедени, че никакви сводести тавани, никакви кули, никакви тесни прозорци или врати, никакви елементи, имащи нещо общо с религията, няма да намерят място в сградите на „Фалън и Шийн“. Ние се опитвахме да насочим погледа надолу, към земята, и по хиляди начини да напомняме на онези, които разглеждат нашите постройки, че те са рожби на земята, не деца на Господ, а просто по-развити в интелектуално отношение братовчеди на маймуните.

Повторното приобщаване на Хал към лоното на римокатолическата църква беше истински шок за мен. На трийсет и седем, когато беше на върха на кариерата си, когато чрез своя необикновен успех бе доказал превъзходството на неугнетения, рационален човек над въображаемите божества, той се завърна с очевидна радост към вероизповеданието от своето детство, унижавайки се пред олтара, и намокри челото и гърдите си с така наречената светена вода, отхвърляйки по този начин интелектуалната основа, върху която се базираше целият му живот на съзнателен зрял човек.

Ужасът на това му деяние вледени сърцето ми, поразявайки ме чак до мозъка на костите ми.

Аз започнах да презирам религията още повече, защото бе отнела Хал от мене. Удвоих усилията си да елиминирам всеки повей на религиозна мисъл или суеверие от живота на сина ми и бях твърдо убеден, че Бени никога няма да бъде откраднат от мен от самозаблуждаващите се, слабоумни тъпацы, които се кадыха с тамян, дрънчаха с камбани и пееха лъчезарни химни на своя Господар. Когато видях, че синът ми развива силен интерес към четенето още от най-ранна възраст, започнах да избирам внимателно книгите за него, насочвайки го далеч от всички произведения, които дори и индиректно представяха религията като приемлива част от живота. Давах му творби, които имаха изцяло светски характер и нямаше да пораждат и окуражават възникването на някакви нездравни фантазии. Щом видях, че се интересува от вампири, върколаци, призраци и цялата армия традиционни чудовища, вълнуващи децата, побързах да обезсърча този му интерес, надсмях му се и му показвах добродетелта и удоволствието от издигането над тези детински неща. О, аз не му отнех наладата от хубавия страх, защото в това нямаше нищо религиозно. На Бени му бе

позволено да вкусва ужаса, предизвикван от книги за работи-убийци, филми за чудовището на Франкенщайн, както и други заплахи, които бяха дело на човека. Моята цензура се съсредоточаваше главно върху чудовищата от сатанински или окултен произход, понеже вярата в подобни неща е просто друг аспект на религията, обратната страна на преклонението пред Господ.

Позволявах му да вярва в Дядо Коледа, докато не стана на седем години, макар че изпитвах доста опасения заради своята снизходителност. Легендата за Дядо Коледа включва и християнски елемент, разбира се — добрият Свети Ник и така нататък. Елън обаче настояваше да не го лишаваме от тази фантазия. Неохотно се съгласих, че тя навярно е безобидна, но само при условието, че ще се отнасяме към празника като към светско събитие, което няма нищо общо с раждането на Исус. За нас Коледа беше празник на семейството и на здравата ни вяра в материализма.

В задния двор на голямата ни къща в Бъкс Каунти, Пенсилвания, растяха две огромни, дългогодишни черешови дървета, под чиито клони аз и Бени често седяхме през по-топлите месеци, играейки на дама или на карти. Под разкошните им корони, които бяха изгубили по-голямата част от листата си заради настъпващата есен, в един необичайно топъл ден в началото на октомври, аз и седемгодишният ми син бяхме увлечени в играта, когато той ме попита дали Дядо Коледа ще му донесе много подаръци тази година. Отвърнах му, че още е твърде рано да мисли за Коледа, а той ми каза, че всички деца мислели за празника и вече били започнали да приготвят списъците си с подаръци. После изведнъж ми каза:

— Татко, а откъде Дядо Коледа знае дали сме били добри или лоши? Той не може да наблюдава всички деца едновременно, нали? Нашите ангели-хранители ли му говорят за нас, или...

— Ангели-хранители? — повторих озадачен и неприятно изненадан. — Какво знаеш за ангелите-хранители?

— Ами те ни наблюдават, помагат ни, когато сме в беда... Затова си мислех, че може би си говорят и с Дядо Коледа.

Едва бяха минали няколко месеца от раждането на Бени, когато аз се бях събрал с разсъждаващи по сходен начин родители от нашата общност и бяхме решили да създадем частно училище, основано на принципите на светския хуманизъм, където дори и най-незначителните

религиозни мисли щяха да бъдат държани далеч от учебните занятия. Всъщност намерението ни се състоеше в това, да дадем на децата си възможност да изучават литература, история, социология и етика от антиклерикална гледна точка, получавайки едно прекрасно образование. Бени бе приключил с предучилищните занимания и през този октомври, за който говоря, вече беше във втори клас на началното училище, където съучениците му идваха от семейства, ръководени от същите рационални принципи, както и нашето. Бях изненадан да науча, че в подобна среда той е бил подложен на религиозна пропаганда.

— Кой ти каза за тези ангели-хранители?

— Едни деца.

— Те вярват ли в тези ангели?

— Сигурно.

— А вярват ли във феята на зъбките?

— Ееее, не!

— Тогава защо вярват в ангелите-хранители?

— Видели са ги по телевизията.

— Видели са ги, казваш?

— В едно шоу, което ти не ми позволи да гледам.

— И само защото са ги видели по телевизията, ти си мислиш, че те съществуват, така ли?

Бени сви рамене и премести пионката си пет квадратчета напред.

Вярвах, че популярната култура — особено телевизията — е проклятие за всички мъже и жени на разума, защото поощряваше най-разнообразни религиозни суеверия и посредством поглъщането на всеки аспект от живота ни човек не можеше да избяга от нея и изключително силното ѝ влияние. Книги и филми като „Заклинателят“, както и телевизионни програми за ангели-хранители биха могли да осуетят и най-усърдните усилия на даден родител да отгледа детето си в атмосфера на неопетнена рационалност.

Невероятно топлият октомврийски ветреца не беше достатъчно силен, за да попречи на играта с карти, но рошеше прекрасната кестенява коса на Бени. Той бе седнал върху възглавничка на своя стол от секвоя, за да стига до масата, и изглеждаше толкова малък и уязвим. Изпълнен с любов към него и жадувайки от все сърце да му осигурия най-добрия възможен живот, аз все повече се ядосвах с всяка следваща

секунда; гневът ми бе насочен не към Бени, а към тези, които, закърнели интелектуално и емоционално заради своята извратена философия, се бяха опитали да подложат на религиозна пропаганда едно невинно дете.

— Бени — казах аз, — чуй ме внимателно. Няма никакви ангели-хранители. Те просто не съществуват. Всичко това е гнусна лъжа, измислена от хора, които искат да те накарат да вярваш, че ти не си отговорен за собствения си успех в живота. Те искат да те убедят, че всички лоши неща, които ти се случват, са резултат от твоите грехове и са по твоя вина, а всички хубави неща идват заради Божията милост. Това е начин да те управляват. Точно това представлява и религията — тя е инструмент, създаден да те контролира и потиска. Той примигна.

— Грейс? Коя Грейс^[1]?

— Какво?

— Коя е Грейс? Имаш предвид госпожа Грейс Кийвър от магазина за играчки ли? Какъв инструмент използва тя да ме натиска? — Той се закикоти. — Сигурно ще стана плосък и ще ме закачат на закачалка, когато тя спре да ме натиска. Татко, защо говориш такива щуротии?

Той беше само на седем години, а аз се мъчех да дискутирам с него потисническата природа на религиозните вярвания, все едно бяхме двама интелектуалци. Засрамен, задето се бях държал толкова глупаво, преместих настрани игралната дъска и се опитах да го накарам да разбере защо вярата в подобни глупости като ангелите-хранители не е просто невинно забавление, а крачка напред към интелектуално и емоционално заробване. Когато той започна да изглежда напълно отегчен, смутен, объркан и разстроен — но не и просветлен — се ядосах истински и сметнах за извънредно важно да му кажа истината за Дядо Коледа.

Изведнъж осъзнах, че ако му позволявам да вярва в мита за Дядо Коледа, всъщност полагах основата за онази ирационалност, от която се стараех всячески да го предпазя. Как можех да бъда толкова заблуден, че да вярвам във възможността Коледа да се празнува изцяло като светско събитие, без опасността от зараза от страна на религиозната традиция, която в крайна сметка беше залегнала в зараждането на празника. Сега виждах, че издигането на украсена елхичка в дома ни и разменянето на подаръци, бутафорните ясли по

църковните поляни и надуващите тропети пластмасови ангелчета в универсалните магазини бяха създали у Бени впечатлението, че духовните измерения на празника имат голямо значение и в материален аспект. Това от своя страна го бе превърнало в плодотворна почва за нелепиците за ангелите-хранители и всички други глупости за греха и спасението.

Под клонките на черешовите дървета, докато октомврийският ветреца ни водеше бавно към една друга Коледа, аз казах на Бени истината за белоградия старец, обяснявайки му, че подаръците всъщност са от майка му и от мен. Той ми отвърна, че имал доказателства за съществуването на Дядо Коледа — курабийките и млякото, които оставял за веселия старец, били изяждани. Убедих го, че сладкишите всъщност са изчезвали в моя собствен стомах, а млякото — което не харесвам — е било изливано директно в мивката. Методично и непоколебимо — но с мисълта за любовта и нежността, които изпитвах към него — аз свалих цялата така наречена магия от празника и го оставих без никакви съмнения, че всички истории за Дядо Коледа не са били нищо друго освен добронамерена, но изцяло погрешна заблуда.

Той ме слушаше, без да възражава повече и когато най-сетне свърших, ми каза, че се чувства уморен и иска да си легне. Търкаше си очите и се прозяваше демонстративно. Не искаше да продължаваме играта и се качи направо в стаята си.

Последното нещо, което му казах под черешовите дървета, беше, че силните, уравновесени хора не се нуждаят от въображаеми приятели като Дядо Коледа или от някакви си ангели-хранители.

— Единствените, на които можем да разчитаме през живота си, Бени, сме самите ние, нашите семейства и приятели. Ако искаме да получим нещо в живота си, то няма да стане, като напишем писмо на Дядо Коледа да ни го донесе или като се помолим на Господ за него. Ще го получим само ако се потрудим — или благодарение на щедростта на нашите роднини и приятели. Няма никакъв смисъл да си пожелаваш нещо или пък да се молиш за него.

Три години по-късно, когато Бени лежеше в болницата и умираше от рак на костите, за пръв път осъзнах защо другите хора изпитваха нужда да вярват в Господ и да потърсят утеха в молитвата. Животът ни бива сполетяван от такива чудовищни трагедии, че е

невероятно трудно да устоиш на изкушението да не потърсиш мистични отговори за жестокостта на този свят.

Дори и да приемем, че няма нищо след смъртта и че нито една душа не може да надмогне разложението на плътта, все пак ни е изключително трудно да се примирим с мисълта, че нашите деца са обречени да изчезнат завинаги и безвъзвратно от този свят, без да отидат никъде другаде. Децата са специални, как могат да бъдат заличени напълно, все едно никога не са съществували? Срещал съм атеисти, които, въпреки че презират религията и никога не са изричали молитва за себе си, мълвят името на Бога заради неизлечимо болните си деца — само за да разберат, понякога със смущение, но често и с дълбоко съжаление — че тяхната философия отхвърля наивността на молбата им за божествена намеса.

Докато Бени умираше, аз не промених убежденията си; нито веднъж по време на това изпитание не отхвърлих принципите си и не започнах да хленча към Господ. Бях твърд, решителен и непоколебим, решен да понеса товара си сам, макар че имаше моменти, когато ми се струваше, че няма да издържа на тази мъка.

Онзи ден през октомври от седмата година на Бени, докато седях под черешите и гледах как той се прибира вкъщи да спи, нямаше никаква представа за какви жестоки изпитания щяха да бъдат подложени принципите и самоувереността ми. Гордеех се, че съм освободил своя син от неговите наивни фантазии за Дядо Коледа, и бях абсолютно сигурен, че ще дойде време, когато той ще ми е благодарен за строгото възпитание, което бе получил от мен.

Когато Хал Шийн ми каза, че се завръща в лоното на римокатолическата църква, си помислих, че си прави шега с мен. Пиехме си коктейлите след работа в бара на хотела близо до фирмения ни офис и аз бях останал с впечатлението, че целта на срещата беше отпразнуването на някаква голяма комисиона, която Хал бе спечелил за нас.

— Имам новини за теб — беше ми казал загадъчно той същата сутрин. — Да се срещнем в „Риджънси“ да пийнем по едно в шест вечерта.

Обаче, вместо да ми съобщи, че сме избрани да проектираме сграда, която да прибави още една глава към славната история на

„Фалън и Шийн“, той ми каза, че след повече от година на безмълвни разговори със себе си е захвърлил атеизма, сякаш не е бил нищо повече от обикновен пашкул, и е полетял отново към царството на вярата. Засмях се, очаквайки кулминацията на шегата, но той ми се усмихна в отговор и тогава видях, че в усмивката му има нещо — може би съжаление към мен — което моментално ме убеди в сериозността му.

Започнах да споря с него — отначало спокойно, после разпалено. Изпитвах презрение към преоткриването му на Бога и се опитах да го засрамя за това, че предаваше интелектуалното си величие.

— Реших, че човек може да бъде интелигентен и в същото време да е ревностен християнин, юдаист или будист — заяви Хал с дразнещо хладнокръвие.

— Невъзможно! — извиках аз и ударих по масата с юмрук. Чашите ни издрънчаха и един неизползван пепелник за малко да падне на земята. Клиентите на заведението веднага обърнаха глави към нас.

— Виж Малкълм Мъгъридж — каза Хал. — Или К. С. Луис. Исаак Сингър. Християни и един евреин — и същевременно безспорни интелектуалци.

— Чуй се само! — казах отвратен. — Колко пъти само други хора споменаваха тези имена — и не само тези — когато спорехме с тях за интелектуалното превъзходство на атеизма. Тогава ти с плам им обясняваше какви глупаци са всъщност тези Мъгърбриджовци, Луисовци и Сингъровци.

Той сви рамене.

— Изглежда, не съм бил прав.

— Просто така?

— Не, не просто така. Сега ти ме чуй, Пит. Повече от година четях и мислех по този въпрос. Активно се съпротивлявах на подтика да се завърна към вярата, но ето че сега съм победен.

— От кого? От някой свещеник-пропагандатор ли?

— Никой човек не ме е побеждавал. Това си беше изцяло вътрешен спор, Пит. Никой освен мен нямаше и най-бегла представа, че се мъча да запазя равновесие върху опънатото въже.

— Кога именно започна да се клати това въже?

— Ами, от няколко години имам чувството, че животът ми е празен...

— Празен? Та ти си млад и здрав. Имаш умна и красива жена. Намираш се на върха на кариерата си, всички ти се възхищават заради свежестта и жизнеността на твоята архитектурна визия, при това си и богат! И ти наричаш това „празен живот“?

Той кимна.

— Празен е. Но не мога да ти обясня защо. Също като теб аз събрах всички тези неща и ми изглеждаше, че съм най-щастливият и преуспял човек на света. Обаче отвътре се чувствах празен и всеки нов проект, който започвахме, имаше все по-малко значение за мен. Постепенно осъзнах, че всичко, което съм построил, и всичко, което мога да построя в идните дни, няма да ме задоволи, понеже постиженията ми не са дълготрайни. Е, естествено, че някоя от нашите сгради може да издържи и двеста години, но няколко века са само зрънце пясък в огромния пясъчен часовник на времето. Съоръженията от камък, стомана и стъкло не са трайни. Те не са, както си мислехме ние, свидетелства за необикновения човешки гений. По-скоро обратното — те ни напомнят, че дори и най-мащабните ни постройки са несигурни, че и най-големите ни постижения могат да бъдат моментално заличени от земетресения, войни, цунами или от въздействието в продължение на хиляда години на слънцето, вятъра и дъжда. Така че какъв е смисълът?

— Смисълът — напомних му ядосано — е, че като издигаме подобни постройки, като създаваме по-добри и по-красиви здания, ние подобряваме живота на хората и насърчаваме другите да си поставят още по-високи цели от нас. Така всички ние заедно изграждаме едно по-добро бъдеще за цялото човечество.

— Да, но докога? — притисна ме той. — Ако няма задгробен живот, ако всяко индивидуално съществуване завършва в гроба, тогава колективната съдба на вида е същата като тази на отделния екземпляр — смърт, пустота, мрак... нищо. Нищо не може да се появи от нищо. Не можеш да искаш благородни и висши цели от човешкия род като цяло, ако не позволяваш висши цели на индивидуалния дух. — Той вдигна ръка, за да ме накара да замълча. — Знам, знам. Разполагаш с доста аргументи срещу това изявление. Аз самият съм те подкрепял с тях по време на безбройните ни спорове по темата с другите хора. Но не мога да те подкрепям повече, Пит. Мисля, че животът има някакъв по-висш смисъл освен самото живеене. Ако не разсъждавах така, щях

да напусна бизнеса и да прекарам остатъка от живота си в забавления, наслаждавайки се на скъпоценните дни, които ми остават. Обаче сега вярвам в онова, което хората наричат душа... както и вярвам, че тя оцелява и след смъртта на човек. Така мога да продължа да работя във „Фалън и Шийн“, защото това е моята съдба, което означава, че и постиженията ми ще имат смисъл. Надявам се да можеш да приемеш това. Нямам намерение да те агитирам в своята вяра. Това е първият и последен път, когато ще ме чуеш да говоря за религията си, защото аз уважавам твоето право да не вярваш. Сигурен съм, че ще можем да продължим както преди.

Обаче не можахме.

Аз продължавах да мисля, че религията е омразна изродена болест на съзнанието, поради което се чувствах некомфортно в присъствието на Хал. Продължавах да се държа така, все едно сме близки, че нищо не се е променило помежду ни, но усещах, че той вече не е същият човек.

Пък и новата вяра на Хал неизбежно започна да покварява чудесната му архитектурна визия. Сводести тавани започнаха да се появяват в неговите проекти. Новите му сгради подтикваха хората да гледат нагоре и да съзерцават небесата. Тази промяна на посоката беше приета добре от някои клиенти и дори възхвалявана от критиците в престижните списания, но аз не можех да я понеса, понеже знаех, че това е предателство спрямо ориентираната към човека архитектура, която се бе превърнала в наша запазена марка. Четиринайсет месеца, след като той прегърна римокатолицизма, аз му продадох своя дял от компанията и направих своя организация, свободна от влиянието му.

— Хал — казах му последния път, когато се видяхме, — дори и когато беше атеист, ти очевидно никога не си осъзнавал, че човек не бива да се страхува от нищото в края на живота си. Той трябва или да го приеме неохотно като житейски факт... или да го приветства.

Лично аз го приветствах, понеже изобщо не се тревожех за съдбата си в отвъдния живот и това ми действаше освобождаващо. След като не бях набожен, можех да се концентрирам изцяло върху спечелването на награди на този свят — единствения свят, който съществуваше.

През нощта, последвала разговора ми с Бени за Дядо Коледа — през тази нощ, когато Елън ми каза, че искала да ме скрие отзад, докато лежахме в обляната от лунна светлина спалня в противоположните краища на голямото легло с балдахин, тя ми каза и нещо друго.

— Пит — започна съпругата ми, — ти си ми разказвал за детството си и аз съм срещала твоите родители, така че имам много добра представа какво означава да израснеш в подобна атмосфера. Мога да разбера защо реагираш толкова бурно срещу техния религиозен фанатизъм, като приемаш атеизма. Но понякога... отиваш твърде далеч. Ти не си щастлив просто да бъдеш атеист — ти направо изгаряш от желание да натрапиш своята философия на всеки друг, без значение какво ще се случи... В това отношение приличаш на родителите си — само че вместо да натрапваш Бог, ти натрапваш безбожие.

Изправих се в леглото и се вгледах в завитото ѝ с одеялото тяло. Не виждах лицето ѝ, понеже бе обърнато на другата страна.

— Това е доста гадничко, Елън.

— Но е вярно.

— Изобщо не съм като родителите си. Нищо подобно. Изобщо не насаждам атеизъм у Бени, както те се опитвах да ме накарат да вярвам в Господ.

— Това, което направи с него днес, беше толкова лошо, все едно го беше набил.

— Елън, всички деца рано или късно научават истината за Дядо Коледа... Някои дори по-рано и от Бени!

Тя се обърна към мен и вече виждах достатъчно ясно лицето ѝ, за да забележа гнева ѝ, но същевременно не достатъчно добре, че да зърна любовта, която както знаех, също бе някъде там.

— Сигурно — каза тя. — Те всички научават истината за Дядо Коледа, но надали собствените им бащи унищожават така брутално детските им фантазии, по дяволите!

— Не съм я унищожил. Аз просто го убедих в наивността ѝ.

— Той не е някакво си колежанче в дискусийна група — реагира Елън. — Не можеш да спориш със седемгодишно дете. На тази възраст те са само емоции, само сърце. Пит, след разговора с теб той се

прибра разплакан и един час по-късно, когато се качих горе, продължаваше да плаче.

— Добре де, добре.

— Плачеше.

— Добре, чувствам се ужасно.

— Добре. Заслужаваш си го.

— Признавам, че можех да се справя и по-добре, да бъда по-тактичен...

Тя отново ми обърна гръб, без да каже нищо.

— Но не съм направил нищо лошо — продължих. — Имам предвид, че беше голяма грешка да си мислим, че можем да празнуваме Коледа само като светско събитие. Невинните фантазии могат да доведат до нещо не чак толкова невинно.

— О, я млъкни! — пак ми се сопна жена ми. — Млъкни и заспивай, преди да съм забравила, че те обичам.

Шофьорът на камиона, който блъсна Елън, се опитваше да спечели пари, за да си купи лодка. Той бе запален рибар, чиято най-голяма страст беше риболовът с лодка. За да си позволи лодка, трябваше да се натовари с повече работа. Използваше амфетамини, за да не заспи. Камионът беше марка „Питърбилт“, от най-големите модели, които са произвеждани. Елън караше синьото си беемве. Бяха се сблъскали челно и макар че тя очевидно се е опитала да избегне удара, не е успяла.

Бени беше съсипан. Зарязах работата си и останах вкъщи при него през целия юли. Той имаше нужда от много прегръдки, вдъхване на увереност и нежни напътствия, за да преодолее тази трагедия. Аз също се чувствах смазан, понеже Елън бе нещо повече от моя съпруга и любима — тя беше моят най-безкомпромисен критик, моят най-добър шампион, моят най-добър приятел и моят единствен довереник. Посред нощ, когато лежах сам в спалнята, която споделяхме, заравях лице във възглавницата ѝ, вдъхвах от чезнещия ѝ аромат и плачех; нямах сили да изпера калъфката седмици наред. Пред Бени обаче се стараех да не показвам мъката си и да му давам пример, излъчвайки сила, от която той така отчаяно се нуждаеше.

Не разреших Елън да бъде погребана. Тя бе кремирана, а пепелта ѝ бе разпръсната в морето.

Един месец по-късно, през първата неделя от август, четирийсет или петдесет приятели и роднини дойдоха вкъщи, за да направим тиха паметна служба за Елън, изцяло светска служба, лишена от каквото и да е религиозно съдържание. Бяхме се събрали във вътрешния двор, недалеч от басейна, и неколцина приятели пристъпваха напред, за да споделят своите спомени за Елън и да обяснят какво огромно значение е изиграла тя в техния живот.

Бени беше до мен през цялото време, тъй като исках да види, че майка му е била обичана и от други хора, както и че съществуването ѝ е променило много човешки съдби. Като слушаше как хората говорят прекрасни неща за майка му, той не можа да сдържи сълзите си, но сега в очите и на лицето му се четеше не само печал — сега той се чувстваше горд с нея, а настроението му мъничко се подобри, докато хората разказваха какви шеги си е правила Елън с тях. Това, както и обстоятелството, че научава за майка си неща, които не е знаел преди, с времето щяха да поразсеят мъката му и да му помогнат да се пребори със загубата.

В деня след събирането станах доста късно. Излязох да потърся Бени и го намерих под черешовите дървета в задния ни двор. Бе седнал на земята с прибрани към гърдите си колене, а ръцете му обгръщаха краката. Той се взираше в долината, но на мен ми се струваше, че погледът му е насочен към нещо още по-далечно.

— Как си? — попитах го и седнах до него.

— Добре — отвърна ми той.

За известно време никой от нас не проговори. Над главите ни листата на дърветата тихо шумоляха. Ярките розово-бели цветчета на пролетта бяха изчезнали и клонките бяха отрупани с плодове, макар и все още неузрели. Денят беше горещ, но дървото хвърляше гъста, прохладна сянка.

Най-накрая той проговори:

— Татко?

— Мммм?

— Ако е вярно това, което каз...

— Моля?

— Знам какво казваш за...

— За какво? За това, че няма рай, няма ангели и всякакви такива неща...

— Аз не просто го казвам, Бени. То е истина.

— Ами... добре, ако нямаш нищо против, ще си представя мама в Рая... с криле, ангели и всичко останало.

Той все още беше много разстроен — беше минал само месец от смъртта ѝ и щеше да се нуждае от много месеци, ако не и години, докато възстанови душевното си равновесие. Ето защо започнах да му противореча с обичайните си аргументи за наивността на християнската вяра. За един дълъг миг не продумах нищо, после му казах:

— Добре, какво ще кажеш да си помисля за това няколко минути, става ли?

Седяхме един до друг, вперили поглед в долината, и аз знаех, че нито един от двамата ни не вижда пейзажа пред нас. Пред очите ми беше Елън, такава, каквато беше на Четвърти юли миналото лято — с бели шорти и жълта блузка. Играехме на фризби и тя се смееше, смееше... Не знаех какво точно виждаше Бени, макар и да подозирах, че съзнанието му гъмжеше от безвкусни райски образи, включително и на ангели с ореоли и златни стълби, изкачващи се спираловидно към златен трон.

— Тя не може просто да умре — промълви той след малко. — Тя беше твърде прекрасна, за да изчезне завинаги. Мама трябва да е... някъде.

— Но то е точно така, Бени. Тя е някъде. Майка ти живее в теб. Ти имаш нейните гени например. Още не знаеш какво представляват гените, но ги имаш — нейната коса, нейните очи... И понеже тя беше добър човек, който те научи на хубави неща, ти също ще станеш добър човек, когато пораснеш, ще имаш свои деца и майка ти ще продължи да живее в тях и в техните деца. Майка ти живее и в нашите спомени, както и в спомените на приятелите си. Тя беше добра към толкова много хора, поради което те са били променени до някаква степен от нейната добрина. Те никога няма да я забравят, ще бъдат по-добри към хората около тях благодарение на нея и така добрината ще продължава да живее.

Той ме слушаше съсредоточено, макар и да си мислех, че концепцията за безсмъртие посредством кръвната връзка, както и безличното безсмъртие, основано на нравствените отношения с други хора, са трудноразбираеми за него. Опитах се да измисля начин, по

който да представя нещата така, че и едно дете да може да ги проумее. Той обаче прекъсна мисълта ми:

— Не. Това не е достатъчно. Чудесно е, че толкова много хора помнят мама, но това просто не е достатъчно. Тя трябва да е някъде. Не само споменът за нея. Затова, ако нямаш нищо против, ще си представя, че е в Рая.

— Обаче имам нещо против, Бени — изрекох и го прегърнах. — Трябва да се изправяме срещу неприятните неща, синко, и да ги приемаме храбро.

Той поклати глава.

— Тя е добре, татко. Тя не си е отишла завинаги. Сега е някъде другаде. Знам че е така. И е щастлива.

— Бени...

Той погледна към клоните на дърветата и попита:

— Кога ще узреят черешките?

— Бени, нека не променяме темата. Ние...

— Хайде да отидем да хапнем в закусвалнята на госпожа Фостър — да си вземем хамбургери, пържени картофки, кола и сладолед с цели черешки,

— Бени...

— Може ли, а?

— Добре. Но...

— Аз ще карам! — извика той и се втурна към гаража, смеейки се на шегата си.

През идната година упоритият отказ на Бени да приеме смъртта на майка си първоначално ме тревожеше, после започна да ме дразни, докато накрая наистина ме вбеси. Той й говореше всяка вечер, преди да заспи, и изглеждаше уверен, че тя го чува. Често, след като го бях завил и целунал за лека нощ, той се измъкваше от одеялото, коленичеше на пода и започваше да се моли майка му да е щастлива и невредима там, където е отишла.

На два пъти го чух случайно, а през останалите случаи стоях тихичко в коридора, след като излизах от стаята му и когато той си мислеше, че съм слязъл по стълбите, започваше да се моли на Господ, макар че не знаеше нищичко за Господ, като изключим забранените от

мен телевизионни предавания и другите прояви на масовата култура, които не бях способен да контролирам.

Бях готов да го изчакам да престане да се занимава с тези дивотии, сигурен, че детинската му вяра ще изчезне съвсем естествено, когато той разбере, че Господ никога няма да му отговори. Докато дните си течаха без никакви проявления на Божиите чудеса, уверяващи го, че душата на майка му е безсмъртна, Бени постепенно щеше да започне да разбира, че всичко, което съм му казал за религията, е било вярно, и впоследствие щеше да се завърне отново към царството на разума, където бях направил — и търпеливо пазех — място за него. Не исках да му кажа, че знаех за молитвите му, както и не желях да го принуждавам да престане да се моли, понеже бях наясно, че като реакция към деспотичната родителска власт той би се вкопчил още по-силно в ирационалната си заблуда за вечния живот.

Обаче, след като минаха четири месеца и нощните му разговори с Господ и мъртвата му майка не престанаха, реших, че не мога повече да търпя никакви молитви в къщата си, пък били те и прошепнати. Макар и рядко да ги чувах, аз знаех, че те са произнасяни, и това, че знаех, ме подлудяваше така, сякаш чувах всяка отделна думичка от тях. Започнах да споря със сина си. Убеждавах го и го молах. Какво ли не опитах — даже и класическия номер с моркова и пръчката — наказвах го за показването на всяко религиозно чувство и го награждавах и за най-малката антирелигиозна проява, дори и когато бе направена абсолютно несъзнателно или аз я интерпретирах като антирелигиозна. В крайна сметка той получи няколко награди и много повече наказания.

Не го биех, както и не го наранявах физически по никакъв начин. Не исках да постъпвам като родителите си и да изкарам насила Господ от него, както те се бяха опитали да Го вкарат в мен.

Заведох Бени при един психиатър — доктор Гъртън — когато всичко друго не беше дало резултат.

— Трудно му е да приеме смъртта на майка си — казах на лекаря. — Просто не се... справя. Тревожа се за него.

След три сеанса с Бени доктор Гъртън ми се обади и ми съобщи, че повече няма нужда да водя сина си при него.

— Нищо му няма, господин Фалън. Няма защо да се тревожите за него.

— Не сте прав — настоях аз. — Той се нуждае от лечение. Все още не може да се... справи.

— Господин Фалън, вие ми казахте същото и преди, но аз не можах да открия нищо, което да ми подсказва какво точно в поведението му ви кара да си мислите, че не се справя. Какво толкова прави той, та сте така разтревожен?

— Моли се — отвърнах аз. — Моли се на Господ да пази майка му щастлива и невредима. Говори на майка си, сякаш е сигурен, че тя го чува, говори й всяка вечер.

— О, господин Фалън, ако това е всичко, което ви тревожи, мога да ви уверя, че няма смисъл да се терзаете. Това, че говори на майка си и се моли за нея, е нещо напълно естествено и...

— Всяка вечер! — повторих аз.

— Дори и десет пъти на ден да го прави, пак ще е нормално. Няма нищо нездраво в това. Молитвите към Господ за майка му и говоренето с майка му в Рая... е просто психологически механизъм, чрез който той постепенно ще се приспособи към факта, че тя вече не е тук, на земята, с него. Това е нещо напълно обичайно.

— Не е нещо напълно обичайно в тази къща, доктор Гъртън! Ние сме атеисти!

Той помълча няколко секунди, после въздъхна:

— Господин Фалън, трябва да разберете, че вашият син е личност със свои права. Все още е малък, но несъмнено е личност. Не можете да мислите за него като за ваша собственост или пък да го възприемате като неоформено съзнание, което да моделирате както си искате...

— Изпитват уважение към индивидуалността, доктор Гъртън. Много по-голямо уважение, отколкото безмозъчните певци на химни, които ценят живота на другите хора по-малко от въображаемия си господар в небесата.

Този път мълчанието му продължи доста по-дълго. Накрая лекарят рече:

— Добре. Тогава със сигурност си давате сметка, че няма никакви гаранции, че синът ви ще стане като вас. Той ще има свои собствени идеи и желания. Всеки сблъсък по въпроса за религията може да създаде пропаст между вас, която ще се задълбочава с годините, вместо да намалява. Възможно е моментното му състояние

да не е само психологически механизъм, използван от Бени, за да се справи със смъртта на майка си. То може да се окаже началото на една вяра за цял живот. Не казвам, че непременно ще стане така, просто ви предупреждавам, че трябва да сте подготвен за тази възможност.

— Няма да го позволя! — казах твърдо.

Той отново направи пауза. Когато най-накрая отвори уста, лекарят ми рече:

— Господин Фалън, аз наистина не виждам смисъл да водите Бени отново при мен. Нищо не мога да направя за него, защото той не се нуждае от нищо, което да мога да му дам. Но може би вие трябва да си помислите дали да не уредите час за самия себе си.

Затворих му телефона.

През следващите шест месеца Бени непрекъснато ме нервираше и ядосваше с отказа си да изостави глупавата си заблуда за Рая. Навярно бе престанал да говори на майка си всяка вечер и навярно не винаги произнасяше и молитвите си, обаче силната му вяра не можеше да бъде разклатена. Когато говорех за атеизма, когато си правех презрителни шеги с Господ, когато се опитвах да споря с него, той само ми казваше: „Не, татко, не си прав“ или „Не, татко, не е така“. После или се отдалечаваше от мен, или сменяше темата. Понякога пък правеше нещо още по-вбесяващо — казваше ми: „Не, татко, не си прав“, след което ме прегръщаше много силно и ми казваше, че ме обича. В тези моменти той изглеждаше доста тъжен, като в тъгата му се примесваше и съжаление — сякаш се боеше за мен и усещаше, че имах нужда от напътствия и вяра. Нищо не можеше да ме ядоса повече от това! Та той беше само на девет години, а не някакъв си възрастен гуру!

Като наказание за съзнателното пренебрегване на моите желания аз му забранявах да гледа телевизия за няколко дни — а понякога и седмици. Лишавах го от десерт след вечеря, а веднъж даже не му позволих да играе с приятелите си за цял месец. Нищо не даде резултат.

Религията, която бе успяла да превърне родителите ми в сурови непознати, заразата, която бе превърнала детството ми в кошмар, болестта, която бе откраднала най-добрия ми приятел Хал Шийн от мен, когато най-малко очаквах, че ще го загубя, тази религия отново си

проправяше път към моя дом. Сега тя беше покварила моя син, единственият човек, който имаше значение в живота ми. Не, това не бе някоя конкретна религия — Бени нямаше необходимото теологично образование, така че идеите му за Господ и Рая не принадлежаха към определено вероизповедание и бяха смътно християнски, но само смътно. Това бе религия без структура, без догма или доктрина, религия, базирана изцяло на чувствата. Навярно някои биха казали, че тогава тя не е била никаква религия и аз напразно съм се тревожел. Но аз знаех, че забележката на доктор Гъртън беше вярна — тази детска вяра можеше да се окаже семенцето, от което да израснат религиозните убеждения след години. Вирусът на вярата се намираше в къщата ми, избуяваше, протягайки отровните си корени, и аз се чувствах обезсърчен и объркан заради неуспеха си да намеря противоотрова за него.

За мен бе настанал истински ужас. Това не беше режещият ужас на бомбена експлозия или самолетна катастрофа, милостиво краткотраен, а хроничен ужас, който продължаваше ден след ден, седмица след седмица.

Бях сигурен, че ме е сполетяла най-лошата от всички възможни неприятности, както и че се намирам в най-мрачните времена от живота си.

Точно тогава Бени се разболя от рак на костите.

Почти две години след като умря майка му, през един мразовит февруарски ден, ние се разхождахме в парка и пускахме хвърчило. Бени бягаше с макарата в ръце и я размотаваше. Изведнъж падна. След това отново. Попитах го какво има и той ми каза, че го боли десният крак.

— Навярно съм го навехнал, когато се катерехме с момчетата по едни дървета вчера.

Той си почиваше вкъщи няколко дни и аз му предложих да го заведе на лекар, но Бени заяви, че се чувства по-добре.

Седмица по-късно беше в болницата, направиха му най-различни изследвания и след два дни диагнозата беше потвърдена — рак на костите. Имаше твърде много разсейки, за да може да се оперира. Лекарите му назначиха незабавно лечение — облъчване с радиий и химиотерапия.

Бени изгуби косата си и страшно отслабна. Бе станал толкова блед, че сутрин не смеех да го погледна, ужасявайки се от мисълта, че ако продължи да пребледнява, ще стане прозрачен и накрая, когато заприлича на направен от стъкло, ще се строши на парченца пред очите ми.

След пет седмици той показва внезапни признаци на подобрене и макар че не бе в ремисия, все пак беше достатъчно добре, за да си дойде вкъщи. Облъчването и химиотерапията продължиха в амбулаторни условия. Сега си мисля, че състоянието му се беше подобрило не заради облъчването или ролята на някои медикаменти, а просто защото искаше да види разцъфналите черешови дървета за последен път. Временната му победа над болестта представляваше проява на волята, един триумф на съзнанието над тялото.

С изключение на един ден, когато валя дъжд, през останалото време той си седеше под отрупаните с цветове клонки, наслаждавайки се на пролетната зеленина по моравите и забавлявайки се с лудориите на катеричките, които идваха от близките дървета да се гонят на нашата ливада. Той не седеше вече в онези столове от секвоя, а в широко, удобно кресло, което му бях донесъл от къщата. Краката му лежах на възглавничка, понеже бе много слаб.

Играехме на карти и дама, но обикновено той бе твърде уморен, за да се съсредоточи върху играта за дълго, така че през по-голямата част от времето просто седяхме и си почивахме. Говорехме си за отминалите дни, за хубавите мигове, които бяхме преживели за кратките му десет години, както и за майка му. Прекарвахме и много време в мълчание, обаче никога неловко — понякога тъжно, да, но никога неловко.

Никой от нас не говореше за Господ, за ангели-хранители или за Рая. Знаех, че Бени не е изгубил вярата си, че майка му е преодоляла смъртта на тялото си по някакъв начин и сега е отишла на едно по-добро място. Той обаче не казваше нищо по този въпрос и не сме си говорили какво ще стане с него. Вярвам, че синът ми е избягвал темата от уважение към мен и понеже не е искал нищо да помрачи онези последни дни.

Винаги ще съм му благодарен за това, че не ме подложи на изпитание. Боя се, че щях да се опитам да го накарам да прегърне

рационализма дори в последните му дни, като така щях да се превърна в още по-голямо магаре от това, което съм.

Само след девет дни, прекарани у дома, състоянието му отново се влоши и го върнахме в болницата. Ангажирах стая с две легла, едното от които зае той, а другото — аз.

Раковите образувания бяха засегнали черния му дроб и там бе открит тумор. След хирургична намеса той се постабилизира за няколко дни, дори беше весел, но после състоянието му отново се влоши.

Състоянието му се подобряваше и влошаваше, подобряваше и влошаваше непрекъснато. Всяко подобрение обаче беше все по-малко окуражаващо, докато всяко влошаване бе все по-тежко и внезапно.

Бях интелигентен, богат и талантлив. Бях знаменитост в своята област. Но не можех да направя нищо, за да спася сина си. Никога не съм се чувствал толкова нищожен, толкова безпомощен.

Поне можех да се опитам да бъда силен заради Бени. В негово присъствие гледах да съм весел. Не му позволявах да ме вижда разплакан, но ридаех тихичко посред нощ, безпомощен като дете, докато той лежеше на съседното легло, потънал в тревожен сън. През деня, докато той беше на терапия, правеха му изследвания или го оперираха, аз седях до прозореца.

Сякаш някакво алхимично заклинание беше направено, защото светът изглеждаше сив. Никъде не виждах цветовете — навярно съм живял в някакъв стар черно-бял филм. Сенките бяха станали поплътни и ясно очертани. Въздухът също бе посивял, като че ли в него се бе просмукала някаква токсична мъгла, която не можеше да бъде видяна, а само усетена. Гласовете бяха неясни — слуховият еквивалент на сивотата. Няколкото пъти, когато включих телевизора или радиото, музиката сякаш нямаше мелодия, която бих могъл да различа. Вътрешният ми свят беше толкова сив, колкото и физическият свят около мен, и невидимата, но остро осезаема мъгла, която замърсяваше външното пространство, бе проникнала в самия мен.

Дори в дълбините на това отчаяние аз не отстъпих, не се обърнах към Господ за помощ, нито го проклет заради това, че измъчва едно невинно дете. Не подирих помощта на свещеници, нито пък упование в лечението чрез вяра и молитви.

Издържах.

Ако бях проявил слабост и бях потърсил утеха в суеверието, никой нямаше да ме обвини. За по-малко от две години се бях разделил с най-добрия си приятел, бях изгубил жена си при автомобилна злополука и сега гледах как синът ми умира от рак. От време на време чувате за хора с лош късмет или четете за тях във вестниците и странно защо те говорят за това как са се обърнали към Бога в своето страдание и как намерили покой и утеха във вярата. Когато четете за тях, винаги се натъжавате и състраданието ви се пробужда; можете даже да им простите глупавата религиозна сантименталност. Разбира се, вие съвсем скоро ги забравяте, понеже знаете, че такава трагедия може да връхлети и вас, а подобна мисъл е нетърпима. Сега аз не само че трябваше да мисля за това, но и да го преживея — а в живота си не бях изневерявал на принципите си.

Погледнах в бездната и я приех.

След изненадващо продължителна, отчаяна, болезнена борба с болестта през една августовска нощ Бени най-сетне се отърва от мъките. Бяха го вкарали в интензивното два дни преди това и ми беше разрешено да стоя при него само по петнайсет минути на всеки втори час. На втория ден обаче ми позволиха да поседя до леглото му няколко часа, понеже знаеха, че не му остава много.

Иглата на системата пронизваше лявата му ръка. Аспиратор беше вкаран в носа му. Бени бе свързан с електрокардиографа, който отчиташе сърдечната дейност в зеленикавата светлина на монитора до леглото, като всеки удар бе придружен от меко пиукане. Линията на екрана и звуците често ставаха хаотични за по три-четири минути, после се нормализираха.

Стисках ръчичката му. Отмятах залепналите за челото му кестеняви кичури. Завивах го до брадичката, когато му ставаше студено, и смъквах одеялото надолу, щом пристъпът на треска отминеше.

Бени ту губеше, ту се връщаше в съзнание.

— Татко?

— Да, Бени?

— Това ти ли си?

— Аз съм.

— Къде съм аз?

— В леглото. На сигурно място. Аз съм тук, Бени.

- Вечерята готова ли е?
- Не още.
- Искам хамбургер и пържени картопки.
- Точно това ще вечеряме.
- Къде са обувките ми?
- Не ти трябва обувки тази вечер, Бени.
- Мислех си, че ще излезем на разходка.
- Не тази вечер.
- Оо!

Тогава въздъхна и отново се унесе.

Навън валише дъжд. Капките се удряха в стъклата и се стичаха надолу. Бурята засилваше сивото настроение, което беше потопило света.

Една вечер, някъде около полунощ, Бени изведнъж се събуди. Беше в съзнание. Знаеше точно къде се намира, кой съм аз и какво се случва. Обърна глава към мен и ми се усмихна. Опита се да си вдигне ръката, но беше твърде слаб дори да надигне глава.

Станах от стола си, приближих се до леглото му, стиснах ръката му и му казах:

— Всички тези жици... Мисля, че май ще заменят някои от твоите части с механични и ще заприличаш на робот.

— Ще ми бъде добре — рече той със слаб, треперещ глас, който звучеше странно трогателно самоуверен.

— Искаш ли бучка лед?

— Не, татко. Искам...

— Да, Бени? Всичко, което поискаш, Бени.

— Страх ме е, татко.

Изведнъж се уплаших, че ще изгубя присъствието на духа, към което така отчаяно се бях стремил по време на дългите седмици на неговата болест. Преглътнах и казах:

— Не се бой, Бени. Аз съм до теб. Не се страхувай...

— Не — прекъсна ме той. — Аз не се страхувам... за себе си. Страх ме е... за теб.

Помислих си, че е започнал отново да бълнува, и не знаех какво да кажа.

Но той не бълнуваше и следващите му думи изясниха всичко, което искаше да ми каже.

— Искам всички ние... да бъдем заедно отново... както бяхме, преди мама да умре... заедно отново някой ден. Но ме е страх, че ти... няма... да ни намериш...

Мъчително е да си припомням останалото. Дотолкова бях обсебен от идеята за атеизма, че не можах да се насиля да кажа на сина си някоя безобидна лъжа, която би направила последните му минути по-леки. Ако му бях обещал, че ще вярвам, ако му бях казал, че ще го потърся в другия свят, той щеше да си отиде от този много по-щастлив. Елън беше абсолютно права, когато бе нарекла атеизма ми „фикс-идея“. Просто седях, стисках ръчичката му, опитвах се да прикрия сълзите си и му се усмихвах. Тогава той ми каза:

— Ако не вярваш, че ще ни намериш... Навярно наистина няма да ни намериш.

— Няма страшно, Бени — продумах. Целунах го по челото, по лявата буза; за момент допрых лице до неговото и го прегърнах нежно, опитвайки се да компенсирам с обич обещанието за вяра, което бях отказал да му дам.

— Татко..., ако само... нали ще ни потърсиш?

— Всичко ще бъде наред, Бени.

— ... моля те... потърси ни...

— Обичам те, Бени. Обичам те с цялото си сърце.

— ... ако ни потърсиш... ще ни намериш...

— Обичам те, Бени! Обичам те!

— ... ако не ни потърсиш... няма да ни намериш...

— Бени, Бени...

Сивата светлина на сивия ден падаше върху сивите чаршафи и сивото лице на сина ми.

Навън сивите капки сив дъжд се стичаха по сивия прозорец.

Бени умря, докато го прегръщах.

Изведнъж цветовете се върнаха в света. Твърде много цвят, твърде силен, поразяващ възприятията. Светлокафявото в безжизнените очи на Бени беше най-чистото, най-пронизващото, най-красиво кафяво, което някога бях виждал. Стените около нас бяха бледосини, но на мен ми изглеждаха като направени не от тухли и хоросан, а от вода. Имах чувството, че ще се удавя в бушуващо море. Киселото ябълково зелено на монитора на електрокардиографа блестеше ярко, изгаряйки очите ми. Воднисто сините стени сякаш се

носеха към мен. Чух тропота на бягащи нозе, докато сестрите и санитарите тичаха насам, обезпокоени за малкия си пациент, но преди да влязат в стаята, аз бях пометен от гигантска синя вълна, която ме запрати в дълбоките подводни течения.

Закрих компанията. Оттеглих се от преговорите за нови комисиони. За тези ангажменти, които вече бяха поети, уредих да бъдат прехвърлени възможно най-бързо към други архитектурни бюра, от чиято работа бях доволен и с които моите клиенти щяха да се разбират добре. Освободих служителите си, плащайки им щедри обезщетения заради прекъсването на договорите, и им помогнах да си намерят нова работа.

Вложих богатството си в такива ценни книжа и облигации, които изискваха малко или почти никакъв надзор от моя страна. Изкушението да продам къщата беше голямо, но след дълъг размисъл изоставих тази идея и реших да наема човек, който да се грижи за нея в мое отсъствие.

Години след Хал Шийн и аз достигнах до заключението, че нито едно човешко постижение не си струва усилията, които си положил, за да го реализираш. Дори и най-големите съоръжения от камък и стомана не бяха нищо друго освен жалка суета и нямаше да оставят след себе си никакви следи. От гледна точка на необятната, студена вселена, в която трилиони звезди хвърлят светлина върху десетки трилиони планети, дори пирамидите изглеждат крехки и ефемерни като хартиени фигурки. На фона на тъмната светлина на смъртта и ентропията дори героичните усилия и гениалните дела изглеждат глупаво.

И взаимоотношенията със семейството и приятелите не изглеждаха по-трайни от нестабилните човешки съоръжения от камък. Веднъж бях казал на Бени, че продължаваме да живеем в спомена, в генетичната следа, в добротата, с която сме се отнесли към други хора. Сега обаче тези неща ми се струваха ефемерни като облачета дим, изложени на режещия, пронизващ вятър.

За разлика от Хал Шийн обаче аз не потърсих утеха в религията. Никой удар не беше достатъчно силен, за да разтърси непоклатимата ми фикс-идея.

Мислех си, че религиозният фанатизъм е най-ужасното нещо на света, но ето, че открих нещо по-лошо — кошмарът на един атеист, който, неспособен да повярва в Господ, също така е неспособен да повярва в значението на човешката борба и храброст, следователно не може да намери смисъл в нищо — нито в красотата, нито в удоволствието, нито дори и в най-мъничкия акт на доброта.

Прекарах тази есен на Бермудските острови. Купих си двайсетметрова спортна яхта — лъскава и мощна машина — и се научих да я управлявам. Съвсем сам обиколих Карибите. Понякога се разтакавах на четвърт мощност с дни в унисон с мързеливия ритъм на живота на архипелага. Тогава изведнъж бивах овладян от неистово желание да се размърдам, да престана да си губя времето и аз давах „пълен напред“, а двигателите ръмжаха доволно. Яхтата ми пореше вълните с безразсъдна устременост, сякаш трябваше да достигна крайната си цел за точно определено време.

Когато Карибите ми дотегнаха, се насочих към Бразилия, но Рио задържа интереса ми само за няколко дни. Бях се превърнал в богат скитник, местещ се от един първокласен хотел в друг, от един мегаполис в друг. Хонконг, Сингапур, Истанбул, Париж, Атина, Кайро, Ню Йорк, Лас Вегас, Акапулко, Токио, Сан Франциско. Търсех нещо, което да осмисли живота ми, макар и през цялото време да знаех, че няма да го намеря.

За няколко дни си мислех, че ще съумея да посветя живота си на хазарта. В хаотичното обръщане на картите, във въртенето на рулетката виждах странните, безумни очертания на съдбата. Като се обричах да плувам в дълбоката река на хаоса, си мислех, че не е невъзможно да живея в хармония с безсмислието и безпорядъка на вселената, а следователно и да намеря покой. За по-малко от седмица спечелих и изгубих цели състояния, накрая напуснах игралните маси със сто хиляди долара по-малко в джобовете си. Това бе само частица от милионите, на които можех да разчитам, но за онези няколко дни научих, че дори потапянето в хаоса на случайността и шанса не ми осигуряваше никакво бягство от съзнанието за ограничеността на живота и всички човешки дела.

През пролетта се завърнах у дома, за да умра. Не съм сигурен дали имах намерение да извърша самоубийство. Или пък, загубил воля за живот, може би вярвах, че просто ще легна на познатото място и ще

си умра от скръб, без да има нужда да вдигам ръка срещу себе си. Обаче, макар и да не знаех начина, по който смъртта щеше да стигне до мен, бях сигурен, че тя е моята крайна цел.

Къщата в Бъкс Каунти бе изпълнена с болезнени спомени за Елън и Бени и когато отидох в кухнята, и погледнах през прозореца към черешовите дървета в задния двор, сърцето ме заболя, сякаш бе стегнато в менгеме. Дърветата горяха в пламъците на хиляди розово-бели цветчета.

Бени харесваше най-много цъфналите черешови дървета и тяхната прелест така изостри спомените ми за Бени, че все едно бях пронизан с нож. За известно време стоях наведен над кухненския бар-плот, останал без дъх, после успях болезнено да си поема въздух, докато накрая заплаках.

После излязох навън и застанах под величествените корони на дърветата. От смъртта на Бени бяха минали почти девет месеца, но те продължаваха да цъфтят. По някакъв начин, който не можех напълно да си изясня, продължилото им съществуване означаваше, че поне някаква част от сина ми все още е жива. Помъчих се да проумея тази странна идея... и внезапно цветчетата започнаха да се сипят отгоре ми.

Не само няколко. Не просто стотици. Само за една минута всяко цветче от двете дървета падна на земята. Аз се обръщах, озъртах се насам-натам, слисан и объркан, докато въртящите се розово-бели цветове падаха в плътна, гъста пелена около мен досущ като снежинки. Никога не бях виждал нещо подобно. Черешовите цветчета падат изведнъж, всички накуп, едновременно.

Когато това странно явление завърши, аз изтупах цветчетата от главата и раменете си. Разгледах ги внимателно. Не бяха нито изсъхнали, нито увехнали, нито показваха признаци на някаква болест.

Погледнах към клонките. Там не беше останало нито едно цветче. Сърцето ми щеше да изхвъркне.

Около краката ми купчини от черешови цветчета започваха да се раздвижват от приятния ветрец, който бе задухал от запад.

— Не — казах аз, толкова уплашен, че не можех даже да си призная на какво точно казвах „не“.

Обърнах гръб на дърветата и се втурнах в къщата. Докато тичах, и последното от цветчетата падна от косата и дрехите ми.

Обаче, когато се качих в библиотеката и извадих бутилка „Джак Даниълс“ от барчето, си дадох сметка, че продължавам да стискам цветчета в ръката си. Веднага ги хвърлих на пода и избърсах длан в панталона си, сякаш бях докосвал нещо мръсно.

Отидох в спалнята си, взимайки със себе си бутилката, и се напих до безсъзнание, отказвайки да си отговоря на въпроса защо изобщо ми трябваше да пия. Казах си, че това няма нищо общо с черешовите дървета, че пиех само защото имах нужда да избягам от нещастията, сполетели ме през последните няколко години.

Фикс-идеята ми беше твърда като диамант.

Спах най-малко единайсет часа и се събудих с махмурлук. Взех два аспирина, стоях под горещата вода на душа петнайсет минути, облях се с ледена вода за една минута, изтърках се енергично, взех още два аспирина и отидох в кухнята да си направя кафе.

През прозореца над умивалника видях как черешовите дървета пламтят с хиляди розово-бели цветчета.

„Халюцинация“ — помислих си с облекчение. Вчерашната виелица от цветчета не е била нищо друго освен халюцинация.

Изтичах навън, за да погледна дърветата по-отблизо. Видях, че по тучната трева под короните има само няколко цветчета, навярно отронени от топлия пролетен вятър.

Облекчен, но същевременно и странно разочарован, аз се върнах в кухнята. Кафето беше готово. Докато си пълнех чашата догоре, си спомних за цветистата, които бях хвърлил на пода в библиотеката.

Изпих две чаши от прекрасното колумбийско кафе, преди да се осмеля да се кача в библиотеката. Цветчетата бяха там — шепа смачкани листенца, които бяха пожълтели и станали кафяви по краищата през изминалата нощ. Събрах ги внимателно.

„Добре — казах си треперейки, — все пак не е нужно да вярваш в Христос, Бог Отец или някакъв безплътен Свети Дух“ Религията е зараза.

„Не, не, не трябва да вярваш в никой от глупавите й ритуали, в никоя догма или доктрина. Всъщност дори не трябва да вярваш в Господ, за да повярваш в задгробния живот.“ Ирационално, неприемливо.

„Не, почакай, помисли само за това — не е ли възможно животът след смъртта да бъде нещо съвсем естествено, не някакъв си

божествен дар, а обикновен природен факт? Гъсеницата живее един живот, после се преобразява и живее отново като пеперуда. Така че, по дяволите, не можем ли да приемем, че телата ни са на стадия на гъсеницата и че духът ни отлита към някакво друго съществуване, когато телата ни вече не са от полза за нас? Възможно е човешката метаморфоза да представлява по-висша трансформация от тази на гъсеницата.“ Изпълнен с надежда, но и със страх, аз бавно излязох от къщата, тръгнах през задния двор, изкачих се по полегатия склон и стигнах до черешовите дървета. Застанах под техните пищни корони, разтваряйки длан, за да разкрия цветчетата, които бях запазил от вчера.

— Бени? — изрекох колебливо.

Цветчетата отново започнаха да се сипят около мен. От двете дървета се ронеха хиляди розово-бели снежинки, полюшваха се във въздуха, лениво падаха на тревата и се залепяха по косата и дрехите ми.

Обърнах се, останал без дъх, поразен.

— Бени? Бени?

Само за минута земята се покри с бяла мантия и отново нито едно цветче не бе останало по клоните.

Засмях се. Това беше нервен смях, който можеше всеки момент да се изроди в безумен кикот. Не можех да се контролирам.

Не бях съвсем сигурен защо говоря на висок глас, но си спомням, че казах:

— Страх ме е! Олеле, колко ме е страх!

Цветчетата започнаха да се издигат от земята. Не само няколко от тях. Всичките. Върнаха се обратно към клоните, откъдето се бяха отронили само преди броени секунди. Това беше виелица на обратен ход. Нежните им листенца докоснаха лицето ми.

Отново се засмях, смеех се неконтролируемо, обаче страхът ми се изпаряваше и това беше хубав смях.

След минута дърветата бяха целите в розово и бяло както преди и всичко бе спокойно.

Усещах, че Бени не е вътре в дървото. Това странно явление не се вписваше в езическите вярвания, както не се вписваше и в традиционното християнство. Обаче беше някъде.

Той не си беше отишъл завинаги. Бени беше някъде тук и когато настанеше и моето време да отида там, където той и Елън бяха

отишли, трябваше само да вярвам, че те могат да бъдат открити... Тогава със сигурност щях да ги намеря.

Звукът от пропукването на фикс-идеята ми навярно можеше да се чуе чак в Китай.

Спомних си нещо, написано от Хърбърт Уелс. Отдавна се възхищавах на сътвореното от него, но нищо, което бе написал, не ми бе изглеждало толкова вярно, както това, което си припомних, докато стоях под черешовите дървета. „Миналото не е нищо друго освен едно начало и всичко, което съществува и което е съществувало, не е нищо друго освен здрача на разсъмването.“

— Бени! — извиках. — О, Бени!

Обаче нито едно цветче не падна повече и през годините, които последваха, аз не получих други знаци. Не че се нуждаех от тях.

От този ден нататък аз вече знаех, че смъртта не е край и че ще се събере с Елън и Бени в отвъдния свят.

Ами Господ? Дали Той съществува? Не знам. Макар че вярвам в живота след смъртта от десетина години, още не съм започнал да ходя на църква. Но след като умра, ако отида в отвъдния свят и Го намеря да ме чака, няма да бъда кой знае колко изненадан и ще се завърна в обятията Му, изпълнен с благодарност и щастие, както ще се завърна в обятията на Елън и Бени.

[1] Непреводима игра на думи — на англ. *grace* се използва както за Божия милост, така и като лично женско име. — Б. пр. ↑

Издание:

Дийн Кунц. Здрач на разсъмване
Издателство „Плеяда“, 2003

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.